Frederick POHL

PROIECTUL OMUL PLUS

Premiul
NEBULA
1978

SERIE NOUĂ

Editura
PYGMALION
Ploieşti, 2003

FREDERICK POHL

PROIECTUL OMUL PLUS

Coperta: Walter Riess

PROIECTUL OMUL PLUS

FREDERICK POHL

traducere din limba engleză de Florin Mircea Tudor

Editura Pygmalion – 2003 –
Premiul Nebula – 1976 –

„... cărţile lui Pohl oferă un vârf al SF-ului; ele se referă la probleme omeneşti fundamentale, ţesute cu abilitate într-o intrigă complexă; aventură pură şi personaje perfect credibile în decoruri aproape dincolo de limita imaginaţiei... iar în final, când întrebările şi-au găsit răspunsul, apare încă una, la fel de criptică precum spaţiul şi timpul înseşi”

Washington Post Book World

FREDERIK POHL – UN CELEBRU NECUNOSCUT

Deşi se numără printre cei şapte „decani” ai science fiction-ului anglo-saxon (alături de Asimov, Clarke, Heinlein, Herbert, Hubbard şi van Vogt), Frederik Pohl este aproape un necunoscut pentru cititorul român. Spun aproape pentru că, totuşi, una dintre cele mai reprezentative nuvele ale sale – *The Tunel under the World* (*Tunelul de sub lume*) a reuşit să fie structurată într-una din antologiile prerevoluţionare ale genului (*Povestiri ciberrobotice*, 1986). Cartea pe care o ţineţi acum în mână sperăm să reprezinte, aşadar, cel mai bun paşaport pentru noi al unuia dintre cei mai prestigioşi scriitori de science fiction ai lumii.

De fapt, puţini scriitori se pot lăuda astăzi că au influenţat literatura de science fiction în fiecare aspect al său aşa cum a făcut-o Frederik Pohl, a cărui carieră literară, în linii mari, poate fi divizată în şase etape, tot atâţia paşi în dezvoltarea science fictionului contemporan.

S-a născut în 1919 în New York şi în domeniul SF a făcut aproape de toate. A fost, succesiv, sau chiar simultan, agent literar, redactor şef, recenzent, antologator, critic de film şi, bineînţeles, scriitor de succes, dovedind o vervă satirică exemplară şi o iscusinţă neîntrecută în a exploata o situaţie – sau, în general, o idee SF, până la ultimele ei consecinţe.

Ca fan, la începutul anilor '30, Pohl s-a dovedit a fi unul dintre cei mai fervenţi şi originali membri ai „Ligii Science Fiction” şi membru fondator al clubului „Futurians”. La începutul

anilor '40, publică primele povestiri SF şi devine editorul a două reviste cunoscute în epocă: „Astonishing Stories” şi „Super Science Stories”. Scrie cu predilecţie povestiri de aventuri sub diverse pseudonime, de fapt, o literatură ce nu se deosebea prea mult de ceea ce se scria şi se citea în epocă.

În timpul şi imediat după al doilea război mondial a scris puţin şi a lucrat ca meteorolog pentru Forţele Aeriene, iar mai apoi ca agent literar (printre „clienţii” săi s-au numărat, pentru o scurtă perioadă de timp, şi tânărul Asimov). În 1953 revine la science fiction cu romanul *The Space Merchants* (*Neguţătorii spaţiului*), scris în colaborare cu C.M. Kornbluth, o satiră strălucitoare a unei lumi în care reclama domină orice aspect al vieţii, o viziune extrem de credibilă a viitorului. De fapt, romanele şi povestirile scrise în această etapă pot fi grupate în subgenul numit „Social Science Fiction”. Împreună cu C.M. Kornbluth mai scrie încă nouă cărţi, printre care: *Gladiator-at-Low*, 1955 (*Era Gladiatorilor*), o continuare a satirei *Neguţătorii spaţiului*, analiza resorturilor intime ale unei societăţi viitoare, degenerate până la dimensiunea unui coşmar, în care violenţa este instituţionalizată. Alte romane memorabile din această perioadă: *Slave Ship*, 1957, (*Animale de război*) şi *Woolfbane*, 1959, (*Semnul lupului*), scot la iveală două caracteristici esenţiale ce domină scrisul său: un umor sofisticat şi elegant şi lupta personajelor umane de a câştiga controlul asupra propriilor vieţi, într-o lume în care nu este recunoscută valoarea individului şi nu sunt respectate valorile umane fundamentale. A treia etapă distinctă a carierei sale începe o dată cu anii ‘70 şi se va dovedi perioada celui mai mare succes literar al lui Frederik Pohl. Opera sa prezintă considerabile invenţii de stil, structură şi acţiune, aşa cum se va vedea mai ales în *Man Plus* (1976). Romanul povesteşte transformarea unui astronaut într-un cyborg capabil să trăiască pe Marte şi pune în discuţie problema demnităţii umane. Astronautul este considerat mai puţin om şi semenii săi, care însemnaseră ceva pentru el odinioară, sunt acum incapabili să-i înţeleagă noua existenţă.

Man Plus a fost urmat de *Gateway* (*Poarta*), 1977, romanul cu care Frederik Pohl a câştigat toate premiile majore ale genului.

Poarta este, de asemenea, şi o carte aparte structurată: capitolele principale descriu acţiunea de bază, în timp ce

capitolele secundare, intercalate, o îmbogăţesc prin punctul de vedere al naratorului aflat la persoana întâi. Deşi aceste capitole pot fi sărite de un cititor grăbit, ele adaugă considerabil la deplina înţelegere a romanului. Este un experiment ce demonstrează o dată în plus felul în care Frederik Pohl a asimilat lecţia „Noului Val” din science fiction-ul american, faţă de care atât el cât şi Asimov se declaraseră la început ostili. Odată cu trecerea timpului, însă, Pohl s-a dovedit suficient de înţelept pentru a-i recunoaşte virtuţile şi a învăţa de la el. Deşi la început nu s-a gândit să scrie o continuare la acest roman, Frederik Pohl n-a scăpat tentaţiei (tot mai prezentă în ultima vreme printre marii scriitori de SF sub forma unor cecuri cu cel puţin şase zerouri în coadă) şi a completat aşa-zisa *Heechee Saga* cu alte trei romane: *Beyond the Blue Event Horizon (Dincolo de orizontul albastru) (*1980*), Heechee Rendezvous (Întâlnire cu Heechee) (*1984*)* şi *The Annals of the Heeche (Consemnările Heechee) (*1987*)*[1]. Credinţa lui Pohl în fascinaţia intrinsecă a ştiinţei – privită de el drept cel mai spectaculos sport, este evidentă în aceste romane în care transpar multe din teoriile asociate cu începutul Universului.

În fine, începând cu anii ‘80 se remarcă o perioadă de consolidare, unele dintre lucrările sale de început sunt revizuite, iar altele extinse. Cele mai importante cărţi ale acestei etape sunt *Syzygy* (1982), un roman modern despre consecinţele eşecului mult trâmbiţatei catastrofe legate de alinierea planetelor, *The Years of the City* (1984) – o istorie viitoare a oraşului New York, *The Corning of the Quantum Cats* (1986) – o aventură într-o lume alternativă asezonată cu mult umor, ca şi în cazul confruntării cu celebrii alieni din *The Day the Martin Came* (1988) şi *The World at the End of Time* (1990), care reia tema din *Land's End* (1988), prezentând întâlnirea unei colonii umane cu extratereştri asemănători zeilor.

În *New Maps of Hell*, Kingsley Amis, unul din primii critici profesionişti ai genului, se referea la Pohl ca la „cel mai consistent şi capabil scriitor de science fiction”. Contribuţia sa în domeniu a fost enormă, nu în ultimul rând şi datorită muncii asidue de editor. Două dintre cele mai prestigioase reviste de

---

1 Întregul ciclu cuprinde 6 volume, iar Saga Heechee este completată cu: *The Gateway Trip: Tales and Vignettes of the Heechee (Drumul prin Poartă,* 1990*)*, şi cu *The Boy Who Would Live Forever* (2004)

science fiction ale vremii – „Galaxy Science Fiction” şi „If” – au fost conduse de el o bună bucată de vreme; a îngrijit numeroase antologii şi a condus divizia de science fiction a editurilor „Ace” şi „Bantam Books”. Într-un cuvânt, se poate spune că Frederik Pohl este una dintre acele figuri impozante ce au reuşit să modeleze substanţial science fiction-ul crescând odată cu el, de la copil la părinte şi apoi la bunic al genului.

Mihai Bădescu

COMENTARII DESPRE FREDERIK POHL

„... romanul deţine un sens real al patosului şi absurdităţii ignoranţei umane de a încerca să exploreze un univers de abia înţeles”

New Republic

„... remarcabil pentru portretizarea exploratorilor, care pornesc, cuprinşi de lăcomie şi de teamă, în nave pe care nu le înţeleg şi nu le pot controla”

Times Literary Supplement

„... combină în mod excelent umorul şi umanismul într-un roman al cărui câştig major îl reprezintă totuşi personajele”

Books and Bookmen

„... ceea ce o face atât de interesantă nu este doar satira ocazională, sau umorul de bună calitate, ci faptul că Pohl a reuşit să transmită prezenţa insistentă a non-umanului: o prezenţă ce s-ar putea într-adevăr să ne hăituiască viitorul”

Spectator

1
Un astronaut şi lumea sa

Este necesar să vă povestesc despre Roger Torraway. O fiinţă umană. Nu are cu adevărat importanţă atunci când există opt miliarde în viaţă. Nu este mai importantă, să zicem decât un singur microcip dintr-o memorie de computer. Dar un singur cip poate avea o importanţă capitală atunci când poartă în el un bit esenţial, iar Torraway era important exact în acelaşi mod.

Era un bărbat bine. Şi celebru. Sau fusese unul.

Fusese o vreme când Roger Torraway petrecuse în înaltul cerului două luni şi trei săptămâni împreună cu alţi cinci astronauţi. Toţi erau murdari şi excitaţi dar mai presus de toate erau plictisiţi. Dar nu asta l-a făcut celebru. Asta însemna doar „oamenii de care se vorbeşte la buletinul de ştiri”, buni pentru două propoziţii de la ediţia de la ora şapte într-o noapte plicticoasă.

Şi totuşi el chiar a devenit celebru. Oamenii îi cunoşteau numele atât în Baluchistan sau Bechuana cât şi în Buffalo. Fotografia sa a apărut pe coperta revistei *Time*. Dar celebritatea nu i se datora lui singur. Trebuia s-o împartă cu restul echipajului său de pe laboratorul orbital pentru că ei au fost norocoşii care au salvat grupul de sovietici care reveneau pe Pământ fără rachete direcţionale.

Aşa încât toţi au devenit celebri peste noapte. Torraway avea douăzeci şi opt de ani când se întâmplau toate acestea şi tocmai se căsătorise cu o profesoară de sculptură, specializată în ceramică, cu păr negru şi ochi verzi. Dorrie cea de pe Pământ îl făcea să tânjească iar Rog cel de pe orbită a făcut-o şi pe Dorrie o celebritate, fapt care-i plăcea enorm.

Era nevoie de ceva special pentru ca soţia unui astronaut să ajungă în atenţia mass-mediei. Şi erau atâtea! Toate soţiile semănau atât de mult între ele. Ziariştii obişnuiau să considere că NASA a ales soţiile astronauţilor la concursurile de frumuseţe pentru Miss Georgia. Toate aveau aceeaşi expresie, de parcă de îndată ce se schimbau de costumele de baie urmau să

răsucească în mâini baghetele de dirijat sau să declame „Femei ale speciei umane”. Dorrie Torraway arăta puţin mai inteligentă pentru a face aşa ceva, deşi avea cu siguranţă frumuseţea necesară. Ea a fost singura dintre soţiile astronauţilor despre care s-a vorbit pe larg în *Ladies' Home Journal* („Douăsprezece cadouri de Crăciun pe care le poţi coace în cuptorul tău”) şi *Ms*. („Copiii mi-ar distruge căsnicia”).

Rog nu se gândea deloc la o familie adevărată. Nu se gândea decât la ceea ce dorea Dorrie, pentru că era topit după ea.

Din punctul ăsta de vedere, era puţin altfel decât colegii săi care, în cea mai mare parte, descoperiseră că jumătăţile lor feminine beneficiau de programul spaţial. În rest, Torraway semăna cu ceilalţi. Deştept, sănătos, inteligent, atrăgător la chip, bine pregătit din punct de vedere tehnic. Ziariştii au crezut o bucată de vreme că şi astronauţii înşişi veneau de pe vreo linie de montaj situată cine ştie unde. Diferenţele de înălţime dintre ei erau de vreo douăzeci de centimetri, cele de vârstă de vreo duzină de ani, în timp ce culoarea pielii varia în patru nuanţe, de la culoarea ciocolatei cu lapte la cea blond scandinav. Pasiunile lor erau şahul, înotul, vânătoarea, zborul, lansarea cu paraşuta, pescuitul şi golful. Erau prieteni cu senatori şi ambasadori. După ce ieşeau la pensie din serviciul activ, găseau slujbe la companiile aerospaţiale sau la diverse întreprinderi ce aveau nevoie de noi imagini publicitare. Slujbele erau bine remunerate. Astronauţii erau persoane preţioase. Ei au fost apreciaţi nu numai de reprezentanţii mass-media, ci şi de omul de pe stradă. Şi noi îi apreciam foarte mult.

Ceea ce reprezentau astronauţii era un vis. Visul era de nepreţuit pentru omul de pe stradă, în special dacă era vorba de o stradă igrasioasă şi urât mirositoare din Calcutta, acolo unde familiile dormeau direct pe caldarâm şi se sculau în zori pentru a face coadă la un blid de mâncare oferit pe gratis. Era o lume neînduplecată şi mizeră, o lume în care spaţiul îi oferea un crâmpei de frumuseţe şi agitaţie. Nu mult, dar mai bine decât deloc.

Astronauţii formau o mică comunitate bine închegată, situată în jurul localităţii Tonka din Oklahoma, o comunitate asemănătoare familiilor jucătorilor de baseball. De îndată ce un astronaut zbura în prima sa misiune, el devenea membru al unei ligi

majore. De aici înainte, ei deveneau rivali dar şi coechipieri. Se luptau între ei pentru a intra în prima linie şi se sfătuiau unii pe alţii de dincolo de tuşă. Dihotomia unui atlet profesionist. Nici un jucător îmbătrânit aflat pe banca de rezerve şi uitându-se la ultimul puşti admis în echipă, nu ar fi fost mai mânios şi îngreţoşat decât rezerva unui echipaj planetar ce urmărea Titularul îmbrăcându-şi costumul.

Rog şi Dorrie se încadrau perfect în comunitate. Îşi făceau uşor prieteni. Erau destul de excentrici pentru a ieşi în evidenţă, dar nu destul de ciudaţi pentru a pune pe cineva pe gânduri. Deşi Dorrie nu dorea să aibă copii, ea se purta frumos cu copiii celorlalţi. Când Vic Samuelson aflat înspre partea îndepărtată a soarelui nu a fost în contact cu Pământul timp de cinci zile, iar pe Verna Samuelson au apucat-o durerile unei naşteri premature, Dorrie luă cei trei copilaşi ai lor la ea acasă. Nici unul nu avea mai mult de cinci ani. Doi erau încă în scutece şi Dorrie îi schimba fără a se plânge de acest lucru, în timp ce alte soţii aveau grijă de casa Vernei, iar Verna însăşi era ocupată să dea naştere celui de-al patrulea copil în spitalul NASA. La petrecerile de Crăciun, Rog şi Dorrie nu erau niciodată cei mai beţi, dar nici nu se întâmpla să fie primii care să plece.

Erau un cuplu adorabil.

Trăiau într-o lume plăcută.

În asta erau norocoşi şi ei o ştiau. Restul lumii nu era atât de plăcut. Mici războaie izbucneau mereu în Asia, Africa, şi America Latină. Europa de Vest era uneori redusă la tăcere de greve şi adesea suferea din lipsă de alimente, iar în timpul iernii de căldură. Oamenii erau flămânzi şi mulţi erau mânioşi; erau puţine oraşele în care o persoană s-ar fi aventurat singură, iar astronauţii (şi cosmonauţii şi sinonauţii) vizitau atât planetele Mercur şi Marte cât şi Luna, treceau prin halo-urile cometelor şi se învârteau pe orbite în jurul giganţilor gazoşi.

Însuşi Torraway luase parte la cinci misiuni majore. În prima, zburase pe o navetă pentru a reaproviziona Space-labu, în acele zile în care programele spaţiale se puneau din nou pe picioare după o serie de accidente.

Apoi petrecu optzeci şi una de zile într-o staţie spaţială dintr-a doua generaţie, acesta a fost punctul culminant, cel care l-a propulsat pe coperta revistei *Time*. Rusnacii lansaseră o misiune umană spre Mercur, o misiune care ajunsese acolo şi ateri-

zase cu bine, apoi plecase înapoi la fel de bine. Ruşii avuseseră întotdeauna probleme cu rachetele de stabilizare, câţiva dintre primii cosmonauţi se treziseră brusc antrenaţi într-o mişcare de rotaţie pe care nu reuşiseră s-o oprească şi vomaseră peste tot în navele spaţiale. Şi de data aceasta avuseseră probleme şi se folosiră de dispozitivele de corecţie.

Aşadar reuşiră să se plaseze pe o orbită eliptică largă în jurul Pământului, dar nu aveau nici un mijloc de a ieşi de pe ea în siguranţă, sau de a rămâne acolo în siguranţă. Menţineau doar un control aproximativ asupra navei, iar punctul peritean era destul de jos în interiorul ionosferei Pământului pentru a-l încălzi îndeajuns de rău.

Dar Roger şi alţi cinci americani se aflau într-o navă spaţială proiectată pentru acţiuni de remorcare, având rezervoarele pline pentru încă o jumătate de duzini de misiuni. Sincronizându-şi cursul şi viteza cu *Avrora Dva*, s-au cuplat cu aceasta şi au salvat cosmonauţii. Ce spectacol de îmbrăţişări călduroase şi sărutări înfocate! Salvarea a fost sărbătorită pe nava americană folosindu-se şi cele câteva lucruri pe care ruşii au apucat să le ia cu ei, s-au schimbat sucuri de stafide pe pateuri, pe pâine sau pe sandvişuri cu brânză. După încă două orbite, *Avrora* se transformă într-un meteorit. „Parcă ar fi o ceaţă strălucitoare apărută pe înserat” comentă Yuli Bronin, cosmonautul ce studiase la Oxford, sărutându-şi din nou salvatorii.

La întoarcerea pe Pământ, fixaţi cu centuri doi câte doi pe scaune, mai strâns decât o pereche de îndrăgostiţi, toţi erau eroi şi toţi erau adoraţi, chiar şi de către Dorrie.

Dar asta se întâmpla demult.

De atunci Roger Torraway luase parte la două zboruri circumlunare, supraveghind nava în timp ce specialiştii în radiotelescoape îşi realizau testele orbitale pe marea şi noua oglindă radio de un kilometru aflată pe partea nevăzută a Lunii. Şi în cele din urmă a făcut parte din echipajul ce a fost obligat să părăsească naveta de debarcare pe Marte, un alt prilej în care au avut mare noroc să revină toţi pe Pământ într-o singură bucată. Dar până atunci farmecul dispăruse. Fusese doar ghinion şi defecţiuni mecanice, nimic dramatic.

Aşa încât de atunci cea mai mare parte a activităţii lui Torraway era, ei bine, să zicem diplomatică. Juca golf cu senatorii

comisiei spaţiale şi făcea naveta între instalaţiile eurospaţiale de la Zürich, München şi Triest. Memoriile sale nu s-au vândut prea bine. A fost rezervă în câte o misiune. Pe măsură ce programul spaţial trecea rapid de la stadiul de prioritate naţională la cel de exerciţii de rutină, Torraway avea din ce în ce mai puţin de lucru.

Şi totuşi acum era rezervă pentru o misiune deşi nu vorbea despre acest lucru când solicita sprijin politic pentru agenţie. Nu avea voie. Această nouă misiune umană, ce urma a fi aprobată mai devreme sau mai târziu, era prima din programul spaţial clasificată Strict Secretă.

Se aştepta mult de la Roger Torraway, deşi nu era diferit de oricare alt cosmonaut: puţin prea mult antrenaţi, mult prea puţin folosiţi, extrem de nemulţumiţi în legătură cu slujbele pe care le aveau, deşi nedoritori de a le schimba cu altele atât timp cât mai exista o şansă ca ele să devină din nou importante. Toţi erau asemănători, chiar şi cel care era un monstru.

2
Ce dorea Preşedintele

Bărbatul care era un monstru ocupa un loc important în gândurile lui Torraway. Roger avea un interes special în el.

Stătea în scaunul copilotului la douăzeci şi patru de mii de metri deasupra Kansas-ului, urmărind cum bipul de pe radar avea tendinţa de a dispărea încet de pe ecran.

— Rahat, spuse pilotul. Bipul era un *Concordski III* sovietic; avioanele CB–5 îl urmăreau continuu de când radarul îl prinsese deasupra Barajului de acumulare de la Garrison. Torraway rânji în timp ce pilotul mormăi ursuz:

— Îl pierdem. Unde crezi că se îndreaptă? Poate spre Venezuela?

— Ar fi bine, zise Torraway, considerând cantitatea de carburant pe care voi o consumaţi.

— Mda, făcu pilotul câtuşi de puţin jenat de faptul că depăşise mult limita de 1,5 Mach fixată prin tratate internaţionale.

— Ce se întâmplă la Tulsa? De obicei ne lasă să aterizăm direct când avem la bord un VIP ca tine.

— Probabil că un alt VIP mai important tocmai aterizează, răspunse Roger.

Nu era o simplă presupunere pentru că ştia cine era VIP-ul respectiv – şi nu există nicăieri un VIP mai important decât Preşedintele Statelor Unite.

— Zbori în mod obişnuit pe chestii din astea, propuse generos pilotul. Vrei să aterizezi, adică atunci când vom primi permisiunea?

— Mulţumesc, nu. Mai bine mă duc să-mi pun lucrurile în ordine.

Dar rămase în scaun, privind în jos. Începuseră coborârea şi o îngrămădire pestriţă de nori cumulus L-1 se afla chiar sub ei; puteau simţi impactul curenţilor ascendenţi de deasupra norului. Torraway îşi luă mâinile de pe comenzi, lăsându-l pe pilot să le preia. Aveau să treacă curând peste Tonka aflată undeva în dreapta. Se întrebă cum o mai duce monstrul.

Pilotul era încă generos.

— Nu prea mai zbori, aşa-i?

— Numai când cineva ca tine mă lasă s-o fac.

— Nici o problemă. Oricum cu ce te mai ocupi acum, dacă nu te deranjează întrebarea? Vreau să spun, în afară de a te plimba de ici colo ca un VIP?

Torraway avea răspunsul pregătit pentru aşa ceva.

— Probleme administrative, replică el.

Întotdeauna spunea aşa când oamenii îl întrebau cu ce se ocupa. Uneori cei ce întrebau aveau aprobările necesare pe linie de securitate, nu numai cele acordate de guvern, dar şi cele trecute prin propriul radar existent în mintea sa, radar care-i indica persoanele în care putea avea sau nu încredere. Apoi continuă:

— Eu fac monştrii.

Dacă replicile celorlalţi îi arătau că erau şi ei în cunoştinţă de cauză, atunci mai rostea încă o propoziţie sau două.

Nu era nici un secret în legătură cu *Proiectul Exomedicină*. Toată lumea ştia că ceea ce se petrecea în Tonka era pregătirea astronauţilor pentru a trăi pe Marte. Ceea ce era secret era modul în care făcea monstrul. Dacă Torraway ar fi spus prea multe, şi-ar fi pus în pericol atât libertatea cât şi slujba. Iar lui Roger îi plăcea slujba. Ea îi permitea drăguţei sale soţii să-şi desfăşoare activitatea în atelierul de olărit. Îi dădea sentimentul că făcea ceva de care aveau să-şi amintească oamenii şi îi permitea să viziteze locuri interesante. Pe când era astronaut în serviciul activ, fusese în locuri şi mai interesante, dar acestea erau undeva în spaţiu şi erau atât de izolate... Lui Torraway îi plăceau mai mult locurile în care mergea în avioane particulare, întâmpinat la sosire de diplomaţi linguşitori şi femei uşor impresionabile în timpul cocteilurilor. Desigur că mai exista şi monstrul la care trebuia să se gândească, dar nu prea îşi făcea el griji din pricina asta. Nu prea mult.

Se apropiară venind pe deasupra lui Cimarron River sau ceea ce ar fi trebuit să fie torentul întortocheat şi roşu dacă ar fi plouat; pilotul înclină avionul, reduse motoarele şi ateriză lin.

— Mulţumesc, se adresă Roger pilotului şi plecă să-şi strângă lucrurile aflate în cabina pusă la dispoziţia VIP-urilor.

De data aceasta fusese la Beirut, Roma, Sevilla, Saskatoon înainte de a reveni în Oklahoma, iar în fiecare localitate at-

mosfera fusese mai încinsă. Având în vedere că erau aşteptaţi la briefing-ul legat de sosirea Preşedintelui, Dorrie urma să-l întâlnească la motelul aeroportului. El se schimbă repede în hainele pe care ea i le adusese. Torraway era bucuros să fie acasă, bucuros de a fi revenit din nou la îndatoririle sale de a produce monştri şi bucuros de a fi iarăşi cu soţia sa. În timp ce ieşea de sub duş, simţi o rapidă şi puternică dorinţă erotică. În cap avea un ceas care-i permitea să ştie întotdeauna timpul pe care-l avea la dispoziţie în orice moment, aşa încât nu mai era nevoie să-şi controleze ceasul de la mână: mai era timp destul. Nu avea nici o importanţă dacă aveau să întârzie câteva minute. Dar Dorrie nu era în scaunul în care o lăsase; televizorul mergea, ţigara ei se consuma singură în scrumieră, dar ea dispăruse. Roger se aşeză pe marginea patului cu un prosop înfăşurat în jurul corpului până ce ceasul din cap îi spuse că nu mai avea nici un fel de timp disponibil.

Atunci începu să se îmbrace. Îşi lega cravata când Dorrie bătu la uşă.

— Îmi pare rău, spuse ea când el îi deschise. N-am putut găsi automatul de cola. Una pentru tine una pentru mine.

Dorrie era aproape la fel de înaltă ca şi Roger, brunetă după propria ei dorinţă, cu ochii verzi de la natură. Scoţând o perie din geantă, o trecu uşor peste mâneca şi spatele hainei sale, apoi ciocni cutia de cola cu cea a soţului ei şi bău.

— Mai bine am pleca, spuse ea. Arăţi minunat.

— Iar tu arăţi apetisantă, replică el punându-i mâna pe umăr.

— Tocmai m-am rujat, îl informă ea, ferindu-şi buzele, dar permiţându-i s-o sărute pe obraz. Dar sunt bucuroasă să constat că *senoritele* nu te-au obosit prea tare.

El chicoti bine dispus; era gluma lor că el dormea cu o fată diferită în fiecare oraş. Îi plăcea gluma. Nu erau adevărate cele câteva experienţe adultere nesatisfăcătoare. Fuseseră mai degrabă aducătoare de necazuri decât agreabile, dar lui îi plăcea să se considere tipul de bărbat a cărui nevastă trebuia să se îngrijoreze de avansurile altor femei.

— Să nu-l lăsăm pe Preşedinte să aştepte, zise el. Plătesc eu nota în timp ce tu aduci maşina.

De fapt nu l-au lăsat pe Preşedinte să aştepte; aveau să treacă mai mult de două ore până să apuce doar să-l vadă.

Roger era familiarizat cu procesul normal de verificare a identităţii pentru că i se mai întâmplase şi altădată. Nu doar Preşedintele Statelor Unite îşi lua în acele zile superprecauţiile necesare împotriva unor asasini. Lui Roger îi trebuise o zi întreagă pentru a ajunge la Papă şi chiar şi atunci un membru al gărzii elveţiene cu un Beretta în mână stătuse în spatele său în minutele în care se aflase în camera papală de audienţe.

Jumătate din ştabii laboratorului erau prezenţi pentru briefing. Pentru această ocazie fusese bine curăţat şi frecat holul principal care-şi pierduse astfel aspectul obişnuit de cafenea. Chiar şi tablele şi şerveţelele de hârtie folosite ca burete fuseseră dosite pe undeva. În colţuri fuseseră amplasate nişte paravane mobile, iar jaluzelele celor mai apropiate ferestre fuseseră coborâte discret; totul era pregătit pentru percheziţia corporală. Roger ştia asta. Urma apoi interviul cu psihiatrii. Dacă toată lumea trecea cu bine şi de acest obstacol, dacă nu se descoperea nici o seringă hipodermică plină cu vreun lichid letal mascată în vreun ac de păr şi dacă nici o obsesie criminală nu era detectată în vreo minte, toţi aveau să meargă în sala de conferinţe şi aici avea să li se alăture Preşedintele.

Patru membri ai Serviciului Secret luau parte la percheziţionarea şi identificarea oaspeţilor bărbaţi, deşi doar doi dintre ei erau efectiv implicaţi. Ceilalţi doi stăteau pur şi simplu, pentru a fi gata să scoată repede pistoalele şi să tragă. Personalul feminin din Serviciul Secret (aşa numitele „secretare”, deşi Roger le putea vedea armele pe care le purtau) percheziţiona soţiile şi pe Kathleen Doughty. Femeile erau percheziţionate în spatele unuia din paravanele ce le venea până la umeri, iar Roger putea să-şi dea seama de mersul operaţiei respective după expresia întipărită pe faţa soţiei sale. Lui Dorrie nu-i plăcea să fie atinsă de străini. Erau momente când nu-i plăcea să fie atinsă deloc dar, mai presus de orice, nu de străini. Când îi veni rândul lui Roger acesta înţelese o parte din mânia rece pe care o văzuse pe chipul soţiei sale. Tipii erau neobişnuit de meticuloşi. Fu căutat la subţioară. I se desfăcu cureaua de la pantaloni şi îi fu cercetat şezutul. I se palpară testiculele. Totul îi fu scos din buzunare; batista din buzunarul de la piept fu scuturată şi împăturită rapid la loc, mult mai îngrijit ca înainte. Catarama de la centură şi cureaua de la ceas fură examinate cu o lupă.

Toată lumea a fost supusă la acelaşi tratament, chiar şi directorul care privea cu resemnare în jurul camerei în timp ce degetele îi cercetau părul creţ de sub braţ. Singura excepţie a constituit-o Don Kayman care, având în vedere importanţa ocaziei, îşi pusese sutana şi care a fost condus într-o sală pentru a şi-o scoate.

— Îmi pare rău părinte, spuse agentul, dar ştii cum se procedează în astfel de cazuri.

Don ridică din umeri, plecă împreună cu tipul şi reveni cu o figură iritată. Şi Roger începea să se nelinişteascä. Se gândi că ar fi fost mai înţelept ca o parte din cei care fuseseră percheziţionaţi să fie preluaţi de psihiatri. La urma urmei toţi erau persoane importante al căror timp era evaluat în bani. Numai că Serviciul Secret avea propriul său sistem de lucru bine împărţit pe etape. Aşa încât primul grup a fost condus spre birourile dactilografelor – acum amenajate pentru interviuri – abia după ce toată lumea fusese percheziţionată.

Psihiatrul care se ocupă de Roger era negru; de fapt culoarea pielii sale era cea a cafelei cu frişcă. Se aşezară unul în faţa altuia pe scaunul cu spătarul drept, între genunchii lor distanţa fiind doar de optsprezece inci[2]. Psihiatrul declară de la început:

— Voi fi cât mai scurt posibil, încercând să nu pun întrebări stânjenitoare. Ambii părinţi sunt în viaţă?

— Nu, de fapt nici unul nu mai este. Tatăl meu a murit acum doi ani, mama pe când eram la facultate.

— Cu ce se ocupa tatăl tău?

— Închiria bărci de pescuit din Florida.

Atent doar pe jumătate la ceea ce spunea, Roger descrise afacerile cu bărci din Key Largo ale părintelui său, în timp ce cealaltă jumătate a minţii o folosea pentru a-şi menţine autocontrolul pe care obişnuia să-l facă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Arăta el oare destulă iritare la astfel de întrebări? Nu prea multă? Era destul de relaxat? Mult prea relaxat?

— Ţi-am văzut soţia, zise psihiatrul. O femeie foarte sexy. Te superi că spun asta?

— Câtuşi de puţin, replică înţepat Roger.

---

2 Unitate de lungime egală cu 2,54 cm (n. tr.)

— Unor albi nu le-ar plăcea să audă aşa ceva de la mine. Care-i părerea ta?

— Ştiu că-i sexy, se răsti Roger. Asta m-a făcut să vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Te-ai supăra dacă aş merge puţin mai departe şi te-aş întreba cum stai cu relaţiile sexuale?

— Nu, bineînţeles că nu – ei bine, la dracu'. Da, mă supăr, spuse sălbatic Roger. Bănuiesc că e ca la toată lumea după câţiva ani de căsătorie.

Psihiatrul se lăsă pe spate privindu-l gânditor pe Roger.

— În cazul dumitale, doctore Torraway, acest interviu este mai mult o formalitate. Ai fost verificat trimestrial în ultimii şapte ani şi de fiecare dată rezultatele au fost normale. Nu există nimic violent sau instabil în trecutul dumitale. Lasă-mă doar să te întreb dacă ai vreo reţinere în a-l întâlni pe Preşedinte?

— Poate sunt puţin temător, răspunse Roger schimbând tonul.

— Un lucru destul de natural. L-ai votat pe Dash?

— Sigur – la dracu', aşteaptă o clipă. Asta nu-i treaba dumitale!

— Ai dreptate, doctore Torraway. Te poţi întoarce acum în sala briefingului.

De fapt nu i-au permis să revină în aceeaşi sală, ci în una mai mică utilizată pentru conferinţe. Kathleen Doughty i s-a alăturat aproape imediat. Deşi lucrau împreună de doi ani şi jumătate, ea adopta încă stilul oficial.

— Se pare că aţi trecut verificările domnule colonel doctor Torraway, spunea ea cu privirea fixată ca de obicei pe un punct situat undeva deasupra umărului stâng şi cu ţigara ţinută între faţa ei şi a lui.

— Ah, ce bine, un mic chef, adăugă ea şi întinse mâna pe lângă Roger.

Un chelner în uniformă de chelner – se afla acolo ţinând în mână o tavă cu băuturi. Roger luă un whisky cu sifon, Kathleen acceptă un sherry mic.

— Asigură-te că-l bei pe tot, îi şopti ea. Trebuie să-l bei pe tot, îi şopti ea. Cred că au pus ceva înăuntru.

— Ceva ce?

— Un calmant. Dacă nu bei paharul până la fund, pun un agent înarmat lângă tine.

Pentru a-i face pe plac, Roger dădu pe gât o duşcă de whisky dar se întrebă în sinea sa cum cineva stăpânit de atâtea iluzii şi temeri trecuse atât de uşor de psihiatri. Cele cinci minute petrecute cu psihiatrul său îi întăriseră atitudinea de autocontrol care tocmai punea acum stăpânire pe mintea sa. De ce se simţea neliniştit în prezenţa acestei femei? Nu numai pentru că era atât de rigidă în maniere. Se întrebă dacă nu cumva totul se datora faptului că-i admira atât de mult curajul. Încercase să-i explice că pentru a fi astronaut nu mai era necesar mult curaj – oricum nu mai mult decât era necesar pentru a pilota un avion şi probabil mai puţin decât pentru a conduce un taxi. Desigur aceasta era un pericol real pentru o rezervă la *Proiectul Omul Plus*. Dar numai în cazul când toţi cei de dinaintea lui deveneau indisponibili, şi nu prea exista o şansă ca aşa ceva să se întâmple. Cu toate acestea, Kathleen continua să-l privească cu aceeaşi intensitate care în anumite condiţii părea a fi de admiraţie, în altele milă.

Ca de obicei, cealaltă jumătate a minţii era în alertă, aşteptându-şi soţia. Când aceasta apăru în cele din urmă, era furioasă şi după propriul ei standard, despletită. Părul pentru care se chinuise o oră, atârna până la talie, o cascadă neagră care o făcea să semene cu Alice în Ţara Minunilor în viziunea lui Tenniel[3], asta dacă Tenniel ar fi lucrat pe atunci pentru Playboy. Roger se repezi spre ea s-o calmeze, o acţiune care îi solicită atât de mult atenţia încât fu surprins nepregătit când simţi o mişcare bruscă în jur şi auzi o voce rostind, nici prea tare şi nici prea oficial, „Doamnelor şi domnilor, Preşedintele Statelor Unite”.

* * *

Fitz-James Deshatine intră în încăpere rânjind şi dând din cap exact ca la televizor, numai că de data aceasta statura sa era mai scurtă. Fără să le fi fost sugerat, specialiştii laboratorului se dispuseră într-un semicerc iar Preşedintele trecu prin faţa lui, strângând fiecare mână, avându-l lângă el pe directorul de proiect care făcea prezentările. Deshatine îşi învăţase bine lecţia. Avea abilitatea de a discuta cu fiecare politician, de a reţine

---

3 Sir John Tenniel (1820 – 1914), caricaturist şi ilustrator englez, cunoscut atât pentru caricaturile politice din *Punch*, cât şi pentru ilustrarea operei lui Lewis Carroll (n. tr.)

fiecare nume şi de a face o remarcă absolut personală. Pentru Kathleen Doughty era: „Sunt bucuros să întâlnesc un irlandez în această echipă, doctore Doughty”. Pentru Roger: „Ne-am mai întâlnit o dată, colonele Torraway. După acea treabă excelentă cu ruşii. Să vedem, trebuie să fi fost acum şapte ani când eram Preşedinte al Comitetului Senatului. Poate îţi aduci aminte”. Bineînţeles că Roger îşi aducea aminte – şi era flatat şi ştia că era flatat pentru că Preşedintele îşi aducea aminte. Pentru Dorrie “Dumnezeule, doamnă Torraway, cum se iroseşte o fată drăguţă ca dumneata pentru flăcăii ăştia interesaţi doar de ştiinţă?”. Roger simţi că înţepeneşte când auzi remarca. Nu atât pentru că era o referire directă la el ci pentru că era tipul de compliment pe care nu-l putea suferi niciodată Dorrie. Venită de la Preşedintele Statelor Unite, remarca făcu să-i scânteieze ochii – *ce bărbat minunat*, şopti ea urmărindu-l cu privirea în timp ce el îşi continua drumul.

După ce parcurse tot semicercul, Preşedintele se urcă pe micul podium şi spuse:

— Ei bine prieteni, am venit pentru a vedea şi asculta, nu pentru a ţine discursuri. Dar doresc să vă mulţumesc fiecăruia din dumneavoastră pentru răbdarea cu care aţi suportat rigorile impuse de Serviciul Secret. Îmi pare rău pentru asta, nu a fost ideea mea. Mi s-a spus că e ceva necesar atât timp cât prin jur mişună o mulţime de ţicniţi, atât timp cât duşmanii Lumii Libere sunt ceea ce sunt şi suntem oameni deschişi şi încrezători.

Preşedintele râse forţat şi i se adresă direct lui Dorrie:

— Spune-mi, ţi-au cufundat cumva degetele într-o substanţă înainte de a-ţi permite intrarea în sală?

Dorrie râse pe un ton muzical care îl făcu să tresară pe soţul ei. (Tocmai se plânsese cu mânie că lacul ei de unghii fusese distrus).

— Bineînţeles că au făcut-o, domnule Preşedinte. Exact ca şi manichiuristul meu, răspunse ea.

— Îmi pare rău. Mi s-a spus că era necesar pentru că ar fi putut exista vreo otravă secretă bio-chimică ce mi s-ar fi putut transmite prin zgâriere în clipa strângerii mâinii. Ei bine, bănuiesc că trebuie să faci ce ţi se spune. Oricum – chicoti el – dacă credeţi că a fost ceva neplăcut pentru dumneavoastră doamnelor, ar trebui să vedeţi cum reacţionează bătrâna mea pisică atunci când i se aplică acelaşi tratament. Ce bine că nu

avea în realitate otravă pe gheare ultima dată! A zgâriat trei agenţi ai Serviciului Secret, nepotul meu şi doi din proprii ei pisoi până ce au terminat operaţia.

Preşedintele râse şi Roger descoperi cu surprindere că atât el, Dorrie cât şi restul celor prezenţi i se alăturară.

— În orice caz, declară Preşedintele redevenind serios, sunt recunoscător pentru bunăvoinţa dumneavoastră. Şi sunt de o mie de ori mai recunoscător pentru felul în care decurge proiectul „Omul Plus”. Nu trebuie să vă mai spun ce înseamnă el pentru Lumea Liberă. Acolo e Marte, singura bucată de Pământ ce merită a fi avută cu excepţia aceleia pe care stăm toţi acum. Pe la sfârşitul acestei decade va aparţine cuiva. Sunt doar două alternative. Le va aparţine lor sau ne va aparţine nouă. Şi eu vreau să ne aparţină nouă. Dumneavoastră sunteţi aceia care va trebui să vă asiguraţi că se va întâmpla acest lucru pentru că dumneavoastră ne veţi da Omul Plus care va trăi pe Marte. Doresc să vă mulţumesc din toată inima, sincer, în numele fiecărei fiinţe umane din ţările democratice ale Lumii Libere, pentru că faceţi posibil acest vis. Şi acum, împiedicând un ropot de aplauze de complezenţă, cred că este timpul să mă opresc din vorbit şi să încep să ascult. Doresc să văd ce se întâmplă cu Omul nostru Plus. Aveţi cuvântul, generale Scanyon!

— Da, domnule Preşedinte.

Vern Scanyon era directorul diviziei Laboratoare a Institutului Memorial Grissom de Medicină Spaţială. Era şi general două stele în rezervă aşa încât acţionă ca atare. Îşi verifică ceasul, aruncă o privire asistentului său executiv (pe care uneori îl numea ofiţerul său executiv) pentru confirmare şi declară:

— Avem la dispoziţie câteva minute înainte ca, comandantul Hartnett să-şi termine testele preliminare. Ce-ar fi să-l privim puţin pe circuitul închis? Apoi voi încerca să vă informez despre ce va urma să se întâmple astă seară.

* * *

În încăpere se făcu întuneric.

În spatele platformei se lumină un ecran TV. Se auzi un scârţâit în clipa când unul din „chelneri” împinse un scaun pentru Preşedinte. Acesta mormăi ceva, scaunul fu mişcat la loc iar

Preşedintele – o figură neclară în lumina pâlpâitoare provenită de la ecran – aprobă din cap şi-şi ridică privirea.

Pe ecran apăruse un bărbat.

Nu arăta deloc ca un bărbat normal. Numele său era Will Hartnett. Era un astronaut, un democrat. Un metodist, un soţ, un tată, un timpanist amator, un minunat dansator; şi totuşi pentru un ochi obişnuit nu era nici unul din aceste lucruri. Pentru un ochi obişnuit era un monstru.

Nu arăta câtuşi de puţin ca o fiinţă umană. Ochii îi străluceau precum nişte globuri cu faţete roşii. Nările îi erau desfăcute printr-o serie de cute ce-l făceau să semene cu nasul unei cârtiţe. Pielea îi era artificială; culoarea era cea normală cauzată de o expunere prelungită la soare dar ţesutul era asemănător cu pielea unui rinocer. Nimic din ceea ce putea fi zărit la el nu era ceva cu care să se fi născut. Ochii, urechile, plămânii, nasul, gura, sistemul circulator, centrii de percepţie, inima, pielea – toate fuseseră înlocuite sau adăugate. Schimbările vizibile erau numai cele minore. Cele mai complexe şi mult mai importante fuseseră făcute în interiorul său. Fusese reconstruit pentru un singur scop – cel de a rămâne în viaţă, fără ajutor exterior, pe suprafaţa planetei Marte.

Era un cyborg – un organism cibernetic. Era parţial om şi parţial maşină, cele două secţiuni separate fuzionau atât de bine împreună încât privindu-se în oglindă – în rarele ocazii când i se permitea aşa ceva – Will Hartnett nu mai ştia care parte din el îi aparţinea de drept şi care îi fusese adăugată.

În ciuda faptului că aproape toţi cei din încăpere jucaseră un rol în crearea cyborgului, în ciuda familiarităţii tuturor cu fotografiile sale, cu imaginea TV şi chiar cu persoana însăşi, în sală se făcu rumoare. În clipa când intră în cadru, Hartnett făcea fără nici un fel de efort flotări. Camera TV se afla la aproximativ un yard[4] deasupra capului său de formă ciudată, şi în clipa când Hartnett se ridică în muşchi, ochii îi ajunseră la nivelul camerei, strălucind cu diversele faţete care îi permiteau o scanare multiplă la nivelul mediului înconjurător.

Arăta extrem de straniu. Amintindu-şi de vechile filme văzute la televizor în copilărie, Roger se gândi că vechiul său amic părea mult mai ciudat decât orice personaj dintr-o peliculă

---

4 Unitate de lungime egală cu 0,9144 m (n. tr.)

horror. Hartnett se născuse în Danbury, Connecticut. Fiecare produs artificial vizibil pe care-l avea pe el fusese confecţionat în California, Oklahoma, Alabama sau New York. Dar nici o parte din el nu arăta a fiinţă umană sau cel puţin Pământeană, arăta a marţian.

Marţian şi era, în sensul în care urmează funcţiei. Era proiectat pentru a trăi pe Marte. Într-un anume sens, Hartnett era deja acolo. Laboratoarele Grissom aveau cele mai bune mijloace de simulare a condiţiilor de pe Marte, iar flotările pe care le făcea Hartnett se desfăşurau pe o suprafaţă de nisip din oxid de fier într-o cameră de presiune unde greutatea gazului fusese scăzută la zece milibari, numai unu la sută din presiunea existentă în exteriorul pereţilor dubli de sticlă. Temperatura moleculelor răzleţe de gaz aflate în jurul său era de patruzeci şi cinci grade Celsius sub zero. Baterii de lămpi ultraviolete scăldau scena asigurând exact aceleaşi condiţii de lumină ca în zilele de iarnă marţiene.

Dacă locul în care se afla Hartnett nu era cu adevărat Marte, era totuşi destul de bine reprodus pentru a păcăli chiar şi un marţian – dacă ar fi existat vreodată astfel de personaje – în toate privinţele cu excepţia uneia. În toate privinţele cu excepţia aceleia, un Ras Thavas sau o moluscă Wellusiană s-ar fi deşteptat din somn, ar fi privit împrejur şi ar fi decis că se afla într-adevăr pe Marte într-o zi de toamnă târzie, la latitudini mijlocii, puţin după răsăritul soarelui.

Unei singure anomalii pur şi simplu nu aveai ce să-i faci. Hartnett era supus gravitaţiei Pământene în locul atracţiei frac¬ţionare caracteristice suprafeţei lui Marte. Inginerii merseseră până acolo încât calculaseră costul transportului întregului ansamblu de simulatoare şi lansarea lui pe o parabolă pentru a simula – cel puţin zece sau douăzeci de minute – greutăţi specifice marţiene. Decizia a fost însă nefavorabilă din cauza costului ridicat şi după mai multe dezbateri s-a hotărât să nu se mai ia în consideraţie efectele unei singure anomalii.

Singurul lucru despre care nu-şi făcea nimeni probleme că n-ar fi potrivit cu noul corp al lui Hartnett, era acela că s-ar fi pu-tut să fie prea slab pentru orice solicitare la care ar fi fost supus. Ridica deja greutăţi de cinci sute de livre[5]. Când va ajunge pe

5 Unitate de greutate egală cu 0,452 kg. (n. tr.)

Marte, va fi capabil să transporte mai mult de o jumătate de tonă.

Într-un anume sens Hartnett cel de pe Pământ era mai hidos decât cel ce va merge pe Marte pentru că echipamentul său telemetric era la fel de monstruos ca şi el însuşi. Suporţii senzorilor pentru puls, temperatură şi rezistenţă a pielii erau prinşi de piele şi cap. Sonde pătrundeau sub dura sa piele artificială pentru a măsura circulaţia internă şi capacitatea de rezistenţă. Antenele de transmisie radiau precum paiele de mătură din sacul său de spate. Orice se întâmpla în sistemul său era măsurat în mod continuu, codat şi transmis unor dispozitive de înregistrare cu banda largă şi viteza de 100 metri pe secundă.

Preşedintele şopti ceva. Roger Torraway îşi dădu seama că se aplecase în faţă pentru a prinde ultimele cuvinte: ... *Să audă ce se discută în această încăpere?*

— Numai dacă se cuplează la reţeaua sa de comunicaţie.

— Uhu, făcu încet Preşedintele fără a face nici o aluzie la ceea ce dorise să spună şi nu intenţionase să ajungă la urechile cyborgului. Roger simţi o anumită simpatie. Chiar şi el trebuia să-şi aleagă mai cu grijă cuvintele pe care le-ar fi putut auzi cyborgul, supraveghindu-se şi atunci când bătrânul Hartnett nu era în apropiere. Pur şi simplu nu era drept ca oricine băuse vreodată o bere şi făcuse un copil să arate atât de cumplit. Toate cuvintele pertinente erau ofensatoare.

Cyborgul părea doritor să-şi continue pe vecie tradiţiile, exerciţiile sale cu ritm de metronom, dar cel care ţinea cadenţa – „unu – doi, unu – doi” – se opri şi astfel se opri şi cyborgul. Se ridică în picioare, metodic şi destul de încet de parcă ar fi repetat un nou pas de dans. Cu o mişcare reflexă care nu mai avea nici un rost practic, îşi scărpină dosul mâinii cu piele groasă de fruntea netedă ca plasticul şi fără sprâncene.

În întuneric Roger Torraway îşi schimbă poziţia pentru a putea vedea mai bine profilul colţuros şi binecunoscut al Preşedintelui. Chiar şi aşa Roger îşi dădu seama că Preşedintele se încrunta uşor. Roger îşi strecură mâna pe lângă talia soţiei sale şi se gândi cum trebuie să se simtă Preşedintele a trei sute de milioane de americani într-o lume susceptibilă şi perfidă. Puterea care emana din bătrânul aflat în întuneric în faţa sa putea face să explodeze bombe atomice în orice colţ ascuns al Pământului într-un interval de nouă-zeci de minute. Era puterea războiului,

puterea pedepsei, puterea banului. Puterea Preşedintelui făcuse în primul rând posibil *Proiectul Omul Plus*. Congresul nu luase niciodată în discuţie finanţarea proiectului, ştia despre ce este vorba doar în termeni foarte generali, autorizaţia respectivă fusese lăsată la discreţia Preşedintelui. „O Lege pentru obţinerea unor facilităţi suplimentare în exploatarea spaţiului cosmic”.

Generalul Scanyon spuse:

— Domnule Preşedinte, comandantul Hartnett va fi bucuros să vă prezinte câteva din capacităţile sale. Ridicare de greutăţi, salturi în înălţime, orice doriţi.

— Oh, a lucrat destul de mult pentru o singură zi, zâmbi Preşedintele.

— Aveţi dreptate. Atunci vom trece mai departe, domnule.

Generalul rosti încet câteva cuvinte într-un microfon, apoi se întoarse spre Preşedinte:

— Testul de astăzi constă în a demonta şi a repara un scurtcircuit în instalaţia de comunicaţii în condiţii operative. Timpul estimativ este de şapte minute. O echipă formată din specialiştii noştri şi lucrând cu propriile lor echipamente în laboratoarele centrului a obţinut un timp de aproximativ cinci minute, aşa încât dacă, comandantul Hartnett reuşeşte să se încadreze într-un timp optim, acest lucru va fi o dovadă în plus referitoare la bunul mers al programului.

— Da, îmi dau seama, răspunse Preşedintele. Ce face acum?

— Aşteaptă, domnule! Îl vom aduce la o sută cincizeci de milibari pentru ca să ne poată auzi şi vorbi cu noi cu mai multă uşurinţă.

Preşedintele replică dur:

— Credeam că echipamentul de care dispuneţi permite să comunicaţi cu el în condiţii de vid complet.

— Ei bine, da, domnule, e adevărat. Avem oarecare necazuri în această privinţă. În prezent facilităţile noastre de comunicaţii în condiţiile normale de pe Marte, sunt doar vizuale, dar ne aşteptăm ca sistemul audio să funcţioneze în curând.

— Sper să fie aşa, răspunse Preşedintele.

La nivelul laboratorului, treizeci de metri sub sala în care se aflau, un tânăr angajat ca asistent de laborator, dădu curs ordinului şi deschise o supapă – una care făcea legătura nu cu atmosfera externă ci cu un rezervor plin cu un gaz obişnuit pe

Marte. O presiune de cincizeci de milibari nu îmbunătăţi cu nimic funcţionarea lui Hartnett. Corpul său reprocreeat ignora cei mai mulţi factori ai mediului ambiant. Ar fi putut tolera la fel de bine vânturile arctice, vidul absolut sau ziua caldă şi umedă de la ecuator cu o presiune de 1080 milibari. Oricare din aceste condiţii ar fi fost bune pentru el. Sau la fel de inconfortabile pentru că Hartnett raportase că noul său corp îl durea, îl mânca şi se încălzea. Tehnicienii ar fi putut la fel de bine să deschidă supapele şi să lase aerul normal să intre înăuntru, dar apoi ar fi fost nevoie să fie pompat afară pentru următorul test.

În cele din urmă şuieratul încetă şi se auzi vocea cyborgului, stridentă precum a unei păpuşi:

— Mulţumesc. Rămâneţi pe recepţie, da?

Presiunea joasă juca feste dicţiei sale, în special datorită faptului că nu mai avea o trahee şi un laringe veritabile. După o lună ca cyborg, i se părea ciudat să vorbească, pentru că oricum se dezobişnuise să respire.

Din spatele lui Roger, expertul în sisteme de vedere zise cu un aer ursuz:

— Ştiu că ochii aceia nu sunt în stare să reziste la schimbări bruşte de presiune. I-ar învăţa minte dacă unul ar crăpa.

Roger se crispă imaginându-şi durerea produsă de globul ocular cu mai multe faţete făcându-se ţăndări în orbita sa. Soţia sa râse.

— Stai jos, Brad! zise ea desprinzându-se de braţul lui Roger.

Absent, Roger îşi făcu loc, holbându-se mai departe la ecran. Vocea continua să rostească cadenţat:

— La fix. Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu. Start.

Cyborgul se ghemui stângaci lângă placa de intrare a unui recipient metalic de culoare neagră. Fără grabă introduse o şurubelniţă cu lama subţire într-o fantă aproape invizibilă, o răsuci exact un sfert de tură, repetă din nou mişcarea în alt loc şi ridică placa. Degetele sale groase sondară cu grijă prin îngrămădirea multicoloră de fire, găsiră un toron de cablu roşu şi alb carbonizat, îl detaşară, îl scurtară pentru a îndepărta zona arsă, îndepărtară izolarea printr-o simplă strângere între degete şi îl prinseră la o bornă. Cea mai lungă parte a operaţiei a constat în a aştepta ca fierul folosit la sudură să se încălzească, mai mult de un minut. Apoi noul punct de legătură a fost lipit, grămada de

fire împinsă înăuntru, placa pusă la locul ei iar cyborgul se ridică în picioare.

— Şase minute, unsprezece secunde şi două cincimi, raportă vocea ce numărase cadenţa.

Directorul de proiect aplaudă. Apoi se ridică în picioare şi rosti o scurtă alocuţiune. Îl informară pe Preşedinte că scopul proiectului Omul Plus era să modifice în aşa fel corpul uman încât să poată supravieţui pe Marte la fel de uşor şi sigur ca un om normal care ar traversa un câmp de grâu din Kansas. Directorul trecu în revistă programul spaţial cu oameni la bord, de la zborurile suborbitale la cele de pe bazele spaţiale sau sondele interplanetare. Menţionă câteva din datele semnificative referitoare la Marte, zonele de asolizare, în realitate mai mari decât cele de pe Pământ – în ciuda diametrului mai mic al planetei pentru că aici nu erau întinderi de apă care să nu poată fi folosite, domeniile de variaţie ale temperaturii propice vieţii – bineînţeles cu oarecare modificări, bogăţia potenţială – incalculabilă. Preşedintele asculta cu atenţie deşi cu siguranţă că ştia fiecare cuvânt. Apoi spuse:

— Mulţumesc, generale Scanyon. Lasă-mă doar să mai adaug un singur lucru.

Preşedintele se urcă sprinten pe podium şi zâmbi meditativ oamenilor de ştiinţă aflaţi în sală.

— Pe când eram copil, începu el, lumea era mai simplă. Marea problemă era cum să ajutăm ţările proaspăt eliberate să intre în rândul naţiunilor civilizate. Erau zilele Cortinei de Fier. Ei erau de partea lor, noi de a noastră. Ei bine, continuă el, lucrurile s-au schimbat. Lumea Liberă a trecut prin momente grele. De îndată ce ieşiţi din continentul nord american, ce întâlniţi? Dictaturi oriunde priveşti, cu excepţia unor comunităţi refractare precum Suedia şi Israel. Nu sunt aici pentru a reînvia istorii străvechi. Ce s-a făcut s-a făcut şi nu are rost să învinovăţim pe cineva. Toată lumea ştie cine a pierdut China şi cine a cedat Cuba celeilalte tabere. Ştim ce administraţie a lăsat să se prăbuşească Anglia şi Pakistan. Nu trebuie să vorbim despre aceste lucruri. Pur şi simplu trebuie să privim în viitor. Şi trebuie să vă spun, doamnelor şi domnilor, declară Preşedintele cu toată seriozitatea, viitorul rasei umane libere depinde de dumneavoastră. Poate că au existat şi câteva momente de regresie aici pe propria noastră planetă. Dar toate acestea sunt

de domeniul trecutului. Putem privi acum înspre spaţiu. Privim şi ce vedem? Vedem un alt Pământ. Planeta Marte. Aşa cum tocmai a afirmat distinsul director al proiectului dumneavoastră, generalul Scanyon, e o planetă mai mare decât aceea pe care ne-am născut, în toate aspectele care sunt importante. Şi ea poate fi a noastră. Aici se află viitorul libertăţii şi depinde de dumneavoastră pentru a ni-l asigura. Ştiu că o veţi face. Mă bazez pe fiecare din dumneavoastră.

Preşedintele privi gânditor în jurul încăperii, privindu-i în ochi pe fiecare din cei prezenţi. Atracţia pe care o exercita bătrânul Dash îşi făcea efectul asupra tuturor.

Apoi Preşedintele zâmbi brusc, spuse „vă mulţumesc” şi ieşi din încăpere înconjurat de un grup de agenţi ai Serviciului Secret.

3
Pământeanul ce devine marţian

Era un timp când planeta Marte arăta exact ca un alt Pământ. Privind prin telescopul său de la Observatorul Brera, Milano, în timpul celebrei conjuncţii din 1877, astronomul Schiaparelli[6] a observat ceea ce a considerat a fi „canale”, fapt crezut de jumătate din populaţia cu carte a Pământului. Inclusiv aproape toţi astronomii care şi-au îndreptat cu promptitudine propriile lor telescoape în aceeaşi direcţie, descoperind astfel şi mai multe astfel de canale.

Canale? Atunci trebuie să fi fost săpate pentru un motiv anume. Ce motiv? Pentru a transporta apa – nu exista altă explicaţie satisfăcătoare.

Logica silogismului era forţată şi spre sfârşitul secolului aproape nu mai exista nici un dubiu în întreaga lume. Se acceptase fără rezerve ideea că Marte avea o cultură mai veche şi mai dezvoltată decât a noastră. Ce minuni am mai fi învăţat dacă am fi putut cumva vorbi cu ei! Percival Lowell[7] a reflectat mult la această problemă şi a făcut o primă încercare de a o rezolva. Tot ce era de făcut era să formăm nişte mari forme euclidiene prin deşertul Sahara, să le acoperim cu vreascuri sau să săpăm nişte şanţuri pe care să le umplem cu motorină. Apoi într-o noapte fără lună atunci când Marte se află undeva sus deasupra Africii, să le dăm foc. Acei ochi ai marţienilor care trebuie să fi stat tot timpul lipiţi de telescoape, aveau să vadă totul. Aveau să recunoască pătratele şi triunghiurile. Aveau să înţeleagă că se încerca o cale de comunicaţie şi datorită civilizaţiei lor mai avansate, aveau să găsească un mijloc pentru a ne răspunde.

Numai că nu toată lumea avea o credinţă atât de fermă ca cea a lui Lowell. Unii considerau că Marte era o planetă prea mică şi prea rece pentru a fi permis vreodată existenţa unei rase

---

6 Giovanni Virginio Schiaparelli (1835 – 1910), astronom italian, descoperitorul asteroidului Hesperia (n. tr.)

7 Percival Lowell (1855 – 1916), astronom american (n. tr.)

de mare inteligentă. Să săpăm canale? Oh, da, asta era o treabă destul de simplă pentru un tânăr, iar o rasă care murea de sete putea foarte bine să sape şanţuri, chiar şanţuri uriaşe, vizibile prin spaţiul interplanetar, pentru a supravieţui. Dar în afară de aceasta, mediul ambiant era pur şi simplu prea necruţător. O rasă care ar trăi acolo ar semăna cu eschimoşii, prinşi în capcană pe vecie la începuturile civilizaţiei, pentru că lumea de dincolo de igluurile lor de gheaţă era prea ostilă în a le acorda răgazul necesar pentru învăţarea noţiunilor abstracte. Nu era nici o îndoială că în momentul când telescoapele noastre ar fi fost capabile să ne aducă mai aproape faţa vreunui marţian, tot ce vom vedea ar fi o figură necioplită, apatică şi buimăcită, soră bună cu cea a unui bivol, o figură capabilă să sape Pământul şi să cultive recolte, dar incapabilă să aspire la viaţa minţii.

Şi cu toate acestea, deştepţi sau necioplіţi, marţienii erau acolo – sau cel puţin aşa afirmau cele mai de seamă opinii ale timpului.

Apoi s-au construit telescoape mai performante şi s-au descoperit modalităţi mai bune de înţelegere a ceea ce relevau ele. Spectroscopul şi aparatul de fotografiat s-au alăturat teleobiectivelor şi oglinzilor. În ochii şi mintea astronomilor, Marte se apropia în fiecare zi mai mult. Cu fiecare pas înainte, pe măsură ce imaginea planetei însăşi devenea tot mai clară şi mai precisă, imaginea locuitorilor săi prezumtivi devenea tot mai confuză şi mai puţin reală. Era prea puţin aer. Prea puţină apă. Era prea frig. La o observare mai atentă se putea vedea că zilele, canalele erau întrerupte de pete neregulate. Oraşele care ar fi trebuit să se afle la încrucişările drumurilor nu erau acolo. Pe vremea primelor programe Mariner, rasa marţiană – care nu existase niciodată decât în imaginaţia oamenilor de pe pământ – era în mod irevocabil moartă.

Mai părea încă posibilă existenţa unui anume mod de viaţă – poate unele plante inferioare, chiar şi unele specii de amfibieni. Dar nimic asemănător omului. Pe suprafaţa lui Marte, o creatură ce respira aer şi ar avea nevoie de apă pentru a trăi nu putea supravieţui nici un sfert de oră.

Mai mult ca sigur lipsa aerului i-ar fi fatală. Moartea nu se va datora unei simple sufocări. Nu avea să trăiască destul pentru a se întâmpla aşa ceva. La presiunea de 10 milibari existentă pe suprafaţa lui Marte sângele i-ar fierbe în vene şi ar muri într-o

agonie cumplită. Dacă totuşi ar supravieţui cumva, atunci ar muri din lipsa aerului respirabil. Dacă ar supravieţui la amândouă – folosind aerul din rezervorul unui costum spaţial amestecat cu câteva gaze care nu ar conţine azot, la o presiune cu un nivel situat între cea de pe Pământ şi cea normală pentru Marte – tot ar muri din cauza expunerii la radiaţia solară. Ar muri din cauza extremelor de temperatură – în cel mai bun caz, cea a unei zile călduroase de primăvară, în cel mai rău caz, una mai cumplită decât a unei nopţi polare în Antarctica. Ar muri de sete. Şi dacă ar supravieţui tuturor acestor condiţii vitrege, ar muri mai lent dar la fel de sigur din cauza foamei pentru că nu există nicăieri pe suprafaţa lui Marte cea mai mică bucăţică din ceva ce ar putea fi mâncat de o fiinţă umană.

Dar mai există şi un alt tip de argument care contrazice concluziile trase din fapte obiective. Omul nu este legat de fapte obiective. Dacă ele nu-i convin, le schimbă sau le evită. Omul nu poate supravieţui pe Marte. Şi totuşi el nu poate supravieţui nici în Antarctica. Dar o face.

Omul supravieţuieşte în locuri în care ar trebui să moară, aducând anumite îmbunătăţiri mediului ambiant. El transportă cu el ceea ce are nevoie. În această privinţă prima sa invenţie a fost îmbrăcămintea. A doua, hrana depozitabilă, cum ar fi carnea şi cerealele uscate. A treia, focul. Cea mai recentă, întreaga serie de dispozitive şi sisteme care îi permite accesul spre fundul oceanelor şi spre spaţiul cosmic.

Primul corp ceresc pe care au păşit oamenii a fost Luna. Era şi mai ostilă decât Marte pentru că aici nu existau deloc cele necesare existenţei – aer, apă, hrană. Şi totuşi încă din anii 1960 oamenii au vizitat Luna, transportând cu ei tot ce mai aveau nevoie, în sistemele montate în costumele lor spaţiale sau în modulele de aselenizare. De aici înainte nu mai era nici o greutate în a construi sisteme mai mari. Bineînţeles că mai erau dificultăţi din cauza dimensiunilor ce erau implicate. Dar era un mare pas înainte ce ducea la înfiinţarea unor colonii semipermanente şi autonome în circuit închis. Prima problemă era pur şi simplu logistică. Pentru fiecare persoană era nevoie de tone de provizii, pentru fiecare livră de încărcătură lansată în spaţiu se cheltuia un milion de dolari sub formă de combustibil şi echipamente. Dar se putea face.

În ceea ce priveşte planeta Marte, o problemă o constituia distanţa mai mare. Luna se roteşte în jurul Pământului doar la un sfert de milion de mile depărtare. În poziţia ei cea mai apropiată de Pământ, poziţie întâlnită doar de câteva ori într-un secol, Marte este la o distanţă mai mare de o sută de ori.

Marte este nu numai departe de Pământ, dar este mai departe decât distanţa de la Pământ la Soare. În timp ce Luna primeşte la fel de multă energie pe un inch pătrat ca şi Pământul, Marte primeşte doar jumătate conform legii de inversă proporţionalitate cu pătratul distanţei.

O rachetă poate fi trimisă spre Lună la orice oră, în orice zi, de pe orice punct de pe Pământ. Dar Marte şi Pământul nu se rotesc unul în jurul celuilalt; ambele se rotesc în jurul Soarelui şi având în vedere că o fac cu viteze diferite, ele nu sunt niciodată prea aproape, iar uneori sunt prea departe. O rachetă poate fi lansată eficient de la o planetă la alta doar atunci când distanţa dintre ele este minimă, ceea ce se întâmplă o singură dată la fiecare doi ani, perioada propice fiind doar de o lună şi câteva săptămâni.

Chiar şi caracteristicile fizice ale lui Marte care-l fac mai asemănător cu Pământul nu ajută câtuşi de puţin la stabilirea unei colonii acolo. Marte este mai mare decât Luna şi astfel gravitaţia sa este mai mare decât cea a Pământului. Iar pentru că este mai mare, o rachetă are nevoie de mai mult combustibil pentru a asoliza şi mai mult pentru a decola din nou.

Până la urmă concluzia este că o colonie pe Lună poate fi alimentată de pe Pământ. O colonie pe Marte nu poate.

Cel puţin nu o colonie locuită de fiinţe umane.

Dar ce-ar fi dacă o fiinţă umană este remodelată?

Să presupunem că se ia o formă umană standard şi se modifică ceva din părţile ei esenţiale. Pe Marte nu se poate respira. Se iau atunci plămânii de la forma umană şi se înlocuiesc cu un sistem microminiaturizat de regenerare catalitică a oxigenului.

Pentru aşa ceva este nevoie de electricitate, dar aceasta poate fi asigurată de la Soare.

Sângele din forma umană standard ar fierbe; ei bine, se elimină atunci sângele, cel puţin de la extremităţi şi zonele de suprafaţă – se confecţionează braţe şi picioare deservite de motoare în loc de muşchi şi se păstrează sângele doar pentru

creierul protejat şi cald. Un corp uman normal are nevoie de hrană, dar dacă sistemul muscular major este înlocuit de maşini, scade şi necesarul de hrană. Rămâne doar creierul care trebuie alimentat în fiecare minut zilnic şi din fericire cerinţele de hrană ale creierului sunt cele mai mici în comparaţie cu alte părţi ale corpului. O felie de pâine prăjită zilnic este de ajuns.

Apă? Nu mai este necesară, exceptând cazul pierderilor interne ale unui sistem, cum ar fi lichidul hidraulic de la sistemul de frânare al automobilului la fiecare câteva mii de mile. De îndată ce corpul devine un sistem închis, nici o cantitate de apă nu mai trebuie trecută prin el conform ciclului băutură-circulaţie-excreţie-transpiraţie.

Radiaţie? O problemă cu două tăişuri. La momente ce nu pot fi prevăzute pot apare erupţii solare şi chiar pe Marte ele sunt prea dăunătoare sănătăţii; de aceea corpul trebuie acoperit cu o piele artificială. În restul timpului există doar radiaţia obişnuită şi cea ultravioletă provenită de la Soare. Nu este destulă pentru a menţine căldura şi nu este suficientă nici măcar pentru o bună vizibilitate; aşa încât trebuie asigurată o suprafaţă mai mare pentru a obţine energie – de aici marii receptori ca nişte urechi de liliac ai cyborgilor – iar pentru a face vederea cât mai bună posibil, ochii sunt înlocuiţi cu structuri mecanice.

Dacă o fiinţă umană este supusă tuturor acestor schimbări, ceea ce rămâne nu se mai poate numi o fiinţă umană. Este un om plus, un număr mare de echipamente electronice.

Omul a devenit un organism cibernetic: un cyborg.

* * *

Primul om transformat într-un cyborg a fost probabil Willy Hartnett. Au fost şi unele îndoieli. Au fost zvonuri persistente referitoare la un experiment Chicom ce avusese succes o vreme, apoi eşuase. Dar era foarte clar că Hartnett era, cel puţin singurul în viaţă în acel moment. Se născuse ca orice om normal şi avusese o formă umană normală timp de treizeci şi şapte de ani. Începuse să se schimbe doar în ultimele optsprezece luni.

La început schimbările erau minore şi temporare.

Inima nu i-a fost scoasă. A fost doar ocolită din când în când printr-un impulsor rapid din plastic moale pe care-l purta o singură dată timp de o săptămână prins pe umăr.

Nici ochii nu i-au fost scoşi... nu atunci. Au fost doar astupaţi ermetic cu un fel de peliculă gumată aşa încât acum se antrena în a recunoaşte formele ascunse ale lumii aşa cum îi erau relevate printr-o cameră electronică ataşată printr-o intervenţie chirurgicală de nervul său optic.

Sistemele separate care aveau să facă din el un marţian au fost testate unul câte unul. Primele schimbări permanente au fost făcute doar atunci când fiecare component separat fusese testat, reglat şi considerat a funcţiona satisfăcător.

De fapt nu erau permanente. Era o promisiune care îi fusese făcută lui Hartnett de chirurgi, iar Hartnett o făcuse la rândul său soţiei. Toate schimbările puteau şi aveau să fie reversibile. Când misiunea se va fi terminat şi el avea să revină teafăr pe Pământ, specialiştii îi vor îndepărta hardware-ul şi-l vor înlocui din nou cu ţesuturi umane noi; astfel Hartnett va reveni la o formă umană normală. Nu va fi exact forma pe care o avusese înainte, dar Hartnett înţelesese acest lucru. Nu i se puteau păstra propriile organe şi ţesuturi. Puteau doar să i le înlocuiască cu altele echivalente. Specialiştii în transplant de organe şi chirurgie plastică vor face tot ce le va sta în putere pentru a-l face să arate el însuşi din nou, dar era doar o mică şansă ca să poată călători din nou folosindu-se de fotografia din vechiul său paşaport.

Nu prea îl deranja asta. Nu se considerase niciodată un bărbat bine. Era mulţumit să ştie că va avea din nou ochi umani – nu proprii săi ochi, bineînţeles. Dar doctorii îi promiseseră că aveau să fie albaştri, că pleoapele şi sprâncenele îi vor acoperi din nou, şi cu oarecare noroc – cel puţin aşa spuneau – ochii cei noi vor putea chiar lăcrima (de bucurie, prevăzu el). Inima sa va fi din nou o masă de muşchi de mărimea unui pumn. Va pompa sânge uman roşu spre toate părţile corpului. Muşchii plămânilor vor introduce aer în piept şi aici alveolele umane naturale vor absorbi oxigenul şi vor elimina dioxidul de carbon. Marele fotoreceptor constituit din urechile gen liliac (ce produceau atâtea necazuri pentru că rezistenţa lor era proiectată pentru gravitaţia marţiană, nu cea terestră, aşa încât trebuiau mereu detaşate şi trimise la laborator pentru reparaţii), avea să fie demontat. Pielea care fusese atât de greu realizată şi atât de dureros aplicată pe corpul său avea să fie la fel de dureros îndepărtată şi înlocuită cu piele umană care avea să transpire şi pe care avea să crească păr. (Propria sa piele mai era încă acolo sub învelişul

de piele artificială, dar el nu se aştepta ca ea să supravieţuiască evenimentului. Trebuia să fie împiedicată să-şi realizeze funcţiile normale pe toată durata cât era acoperită de cea artificială. Era aproape sigur că avea să-şi piardă orice capacitate normală, astfel fiind necesară înlocuirea ei).

Soţia lui Hartnett reuşise să-i smulgă o promisiune. Îl făcuse să jure că avea să stea departe de copiii săi atât timp cât va purta acea mască de Hallowen a cyborgului. Din fericire copiii erau destul de mici pentru a fi ascultători iar învăţătorii, prietenii, vecinii, părinţii colegilor de clasă şi în general toată lumea cooperase folosindu-se de o serie de poveşti despre boli căpătate în junglă şi despre unguente pentru piele. Bineînţeles că fuseseră curioşi, dar stratagema reuşi şi nimeni nu-i ceru tatălui lui Terry să ia parte la o şedinţă PTA[8] sau soţului Brendei s-o ajute la grătarul pregătit în curtea din spate a locuinţei.

Însăşi Brenda Hartnett încercase să nu-şi vadă soţul, dar în cele din urmă curiozitatea îi birui frica. Se furişă în laborator, în care Willy exersa un test de coordonare pedalând pe o bicicletă pe o zonă cu nisip roşiatic, având pe ghidon un recipient cu apă. Don Kayman rămăsese cu ea, aşteptându-se să leşine, să ţipe sau să i se facă greaţă. Brenda nu făcu nici unul din aceste lucruri, surprinzându-se la fel de mult pe ea însăşi ca şi pe preot. Cyborgul semăna prea mult cu un personaj dintr-un film horror japonez pentru a fi luat în serios. De abia în acea noapte mintea ei făcu legătura dintre creatura cu urechi de liliac şi ochi de cristal şi tatăl copiilor ei. A doua zi făcu o vizită directorului medical al proiectului, explicându-i că abstinenţa sexuală a lui Willy dura cam de mult şi că nu avea nimic împotrivă să-l ajute în această privinţă. Doctorul trebui să-i explice ceea ce Willy nu avusese cum să-i spună şi anume că-n stadiul actual al lucrurilor este necesar ca aceste funcţii să fie considerate inutile şi de aceea fuseseră temporar, întrerupte.

* * *

Între timp cyborgul trudea din greu cu testele sale, aşteptând următoarea „porţie” de durere.

---

8 Parent/Teacher Association – Asociaţia părinţi/profesori (n. tr.)

Pe cea întâlnită la 7500 picioare altitudine, aşa încât specialiştii proiectului să poată circula în voie având de suportat doar o uşoară indispoziţie. În aceste încăperi dormea cyborgul – atunci când putea – şi tot aici mânca puţinul care i se dădea, întotdeauna, dar întotdeauna era flămând. Se încercase şi totuşi nu se reuşise să i se înlăture complet lăcomia simţurilor. A doua parte era încăperea în care se menţinea presiunea normală de pe Marte, încăpere în care îşi făcea exerciţiile de gimnastică şi trecea testele, astfel încât arhitecţii noului său corp să-şi poată urmări creaţia la lucru. Iar a treia parte era o cameră de presiune joasă, pe roţi, în care era transportat de la apartamentul său particular la locul testelor publice sau în oricare alt loc în care avea ocazia din când în când să meargă.

Încăperea cu presiune normală de pe Marte, semăna cu o cuşcă dintr-o grădină zoologică, cuşcă în care era întotdeauna expus la vedere. Camera pe roţi nu-i oferea nimic altceva decât aşteptarea de a fi mutat într-un alt loc.

Doar micul apartament de două camere – reşedinţa lui oficială – îi oferea un oarecare confort. Aici avea televizorul, linia stereo, telefonul şi cărţile. Uneori unul din absolvenţi sau vreun confrate cosmonaut îl vizita, jucau şah sau încercau să lege o conversaţie în timp ce plămânii lor lucrau din greu la o presiune existentă doar la 7500 picioare. Aştepta cu nerăbdare aceste vizite şi încerca să le prelungească cât mai mult. Când nu era nimeni cu el, trebuia să se mulţumească doar cu propriile sale resurse. Rareori citea. Uneori stătea în faţa televizorului, indiferent de emisiunea prezentată pe ecran. Cel mai adesea se „odihnea". Cel puţin asta le spunea el celor ce-l supravegheau şi prin asta înţelegea să stea jos sau întins, cu sistemul său de vedere pe recepţie. Era ca şi cum aveai ochii închişi dar rămâneai treaz. O lumină destul de strălucitoare era înregistrată de simţurile sale aşa cum se întâmpla chiar prin pleoapele închise ale unei persoane adormite, un sunet îl recepţiona imediat. În acele momente creierul i se punea în mişcare invocând gesturi referitoare la sex, hrană, gelozie, mânie, copii, nostalgie, dragoste... până ce dorind să fie scutit de toate acestea, s-a apucat de un curs de autohipnoză pentru a-l ajuta să-şi golească de tot mintea. După aceasta, în timpul, „odihnei" nu mai făcea nimic de care să fie conştient, dar sistemul său nervos se pregătea pentru următoarele senzaţii de durere în timp ce

creierul număra secundele rămase până la sfârşitul misiunii sale şi până când avea să i se redea din nou corpul său normal.

Erau o mulţime de astfel de secunde. Le calculase destul de des. Şapte luni spre Marte. Şapte luni reîntoarcerea. Încă alte câteva săptămâni la început şi la sfârşit, pregătindu-se pentru lansare, apoi debriefing-ul final înainte ca specialiştii să înceapă procesul de readucere a sa la vechiul corp. Câteva luni – nimeni nu-i spunea cât anume – timp în care se vor face operaţiile şi se vor vindeca părţile înlocuite.

După estimările sale numărul de secunde se ridica la patruzeci şi cinci de milioane. Simţea cum fiecare secundă soseşte, zăboveşte şi trece mai departe.

Psihologii încercaseră să evite toate acestea, planificându-i fiecare minut. Refuză planurile. Au încercat să-l înţeleagă, supunându-l la teste alcătuite cu viclenie şi la scanări în profunzime. Willy îi lăsă să iscodească, dar în interior îşi păstra o zonă de izolare în care nu permitea nimănui să pătrundă. Hartnett nu se considerase niciodată un tip introspectiv, ştia că avea o mare disponibilitate sufletească şi că ducea o viaţă neverificată. Îi plăcea aşa. Dar acum când nu mai rămăsese cu nimic în afară de ceea ce are în interiorul minţii sale, prefera să o păstreze pentru sine.

Uneori îşi dorea să fi ştiut cum să-şi examineze viaţa. Îşi dorea să fi înţeles motivele care îl determinaseră să facă ceea ce a făcut.

Dar de ce se oferise voluntar pentru această misiune? Uneori încerca să-şi reamintească, apoi hotăra că nu ştiuse niciodată. Era oare pentru că lumea liberă avea nevoie de spaţiu marţian? Pentru că vroia să se bucure de celebritatea de a fi primul care să pună piciorul pe Marte? Pentru bani? Pentru bursele şi favorurile de care s-ar fi bucurat copiii săi? Pentru a o face pe Brenda să-l iubească? Adevărul probabil că zăcea undeva printre aceste motive, dar nu şi-l putea aminti. Dacă îl va fi ştiut vreodată.

În orice caz se angajase în această treabă. Singurul lucru de care era sigur era acela că nu mai exista nici un alt mijloc de a ieşi din joc acum.

Îi va lăsa să-i aplice torturile cele mai sălbatice şi sadice. Se va îmbarca pe acea navă spaţială care-l va duce pe Marte. Va îndura cele şapte luni până la Marte. Va coborî pe suprafaţa

planetei, va explora, va revendica zona, va lua eşantioane, fotografii, va efectua teste. Se va ridica din nou de pe suprafaţa marţiană şi va supravieţui cumva celor şapte luni cât va dura revenirea pe Pământ şi le va da toate informaţiile pe care le vor dori. Va accepta medaliile şi aplauzele şi turneele de conferinţe şi interviurile de televiziune şi contractele pentru cărţi.

Şi apoi se va prezenta în faţa chirurgilor care-l vor reface la loc aşa cum era odată.

Îşi pusese în gând să facă toate aceste lucruri şi era sigur că le va putea duce la bun sfârşit. În mintea sa era doar o întrebare căreia nu-i găsise încă răspunsul. Era legată de o eventualitate pentru care nu era pregătit. Când s-a oferit voluntar pentru programul respectiv, i se spusese deschis şi cinstit că problemele medicale erau complexe şi încă nu complet înţelese. Vor avea de învăţat cum să rezolve câteva din ele, experimentându-le pe el. Exista posibilitatea ca o serie de răspunsuri să fie greu de aflat sau ca ele să fie greşite. Este posibil ca revenirea sa la forma normală să fie, ei bine, dificilă. I-au spus acest lucru foarte clar de la bun început, iar apoi nu i l-au mai repetat niciodată.

Dar el îşi amintea. Problema căreia nu-i găsise rezolvarea era cea referitoare la ce va face dacă – pentru vreun motiv oarecare – atunci când misiunea se va fi terminat, nu vor reuşi să-l aducă imediat la forma iniţială. Ceea ce nu se putuse decide era dacă pur şi simplu s-ar sinucide sau dacă ar lua cu el pe ultimul său drum cât mai mulţi dintre prietenii, superiorii şi colegii săi.

4
Grup de posibili purtători de sicriu

Roger Torraway, Col, retragere USAF[9], B.A.[10], M.A.[11], D.Sc.[12] în momentul când se trezi dimineaţa, specialiştii din schimbul de noapte terminaseră verificarea de laborator a foto-receptorilor cyborgului. Ultima dată când fuseseră folosiţi de acesta, se înregistrase o cădere neidentificată de tensiune pe monitoare, dar testele de laborator nu dezvăluiseră nimic şi tot nimic se obţinuse la demontarea lor. Cu siguranţă că erau în stare optimă de funcţionare.

Roger dormise rău. Era o teribilă responsabilitate să fi custodele ultimei şi disperatei speranţe a omenirii pentru libertate şi bună-cuviinţă. Când se trezi, avea această idee în minte; exista o parte a lui Roger Torraway – prezentă cel mai adesea în vise – care avea doar nouă ani. Ea recepţionase textual toate lucrurile pe care le spusese Preşedintele deşi Roger însuşi – diplomat, şef de misiune, călător prin lume, familiar într-o duzină de capitale – nu credea cu adevărat în mod conştient că exista „Lumea Liberă”.

Torraway se îmbrăcă în timp ce mintea îi era ocupată cu rezolvarea unei dihotomii. Să presupunem – gândi el – că Dash era sincer şi ocuparea planetei Marte însemna salvarea umanităţii. Putem noi s-o facem? Se gândi la Willy Hartnett – un tip bine (sau fusese unul înainte ca doctorii să se ocupe de el). Amabil. Dibaci în a-şi folosi mâinile. Dar o persoană destul de fluşturatică dacă stăteai s-o judeci cinstit. Una capabilă să bea mai mult decât trebuia la club sâmbătă seara. O persoană pe care nu trebuia s-o laşi în bucătărie cu nevasta altcuiva în timpul unei petreceri.

---

9 United States Air Force – Forţele aeriene ale Statelor Unite (n. tr.)

10 Bachelor of Arts – licenţiat în litere (n. tr.)

11 Master of Arts – licenţiat în litere (n. tr.)

12 Doctor of Science – doctor în ştiinţe (n. tr.)

Nu era un erou, după nici un criteriu la care se putea gândi Roger. Dar oare cine era? Trecu în revistă lista cu rezervele cyborgului: Vic Freibart, în mod obişnuit însoţindu-l pe Vicepreşedinte în turneele ceremoniale şi scos de aceea în mod temporar de pe listă. Numărul doi: Carl Mazzini, în permisie de boală până ce piciorul rupt pe Mount Snow avea să se vindece. Numărul trei: el însuşi.

Nu exista nici un fel de calitate care să-i aducă în Valley Forge[13] pe nici unul din ei.

Îşi pregăti micul dejun fără s-o trezească pe Dorrie, scoase maşina din garaj şi închise uşa. Vecinul îi făcu din mână în timp ce se îndrepta spre maşină.

— Ai văzut ştirile astăzi dimineaţă? Dash a fost în oraş noaptea trecută. Vreo conferinţă la nivel înalt...

Roger răspunse automat:

— Nu, nu am dat drumul la televizor azi dimineaţă. Dar l-am văzut pe Dash, gândi el, şi ţi-aş putea lua vorba din gură. Îl deranja că nu i-o putea spune în faţă. Ce porcărie şi cu regulile astea de securitate! Era sigur că jumătate din necazurile pe care le avusese recent cu Dorrie proveneau din faptul că la conferinţa de dimineaţă a nevestelor vecinilor şi la cafeluţele zilnice, ea avea voie să vorbească despre soţul ei doar ca un fost astronaut în serviciul activ, acum ocupându-se doar de serviciile administrative. Chiar şi călătoriile sale în străinătate trebuiau să fie mascate prin expresii precum „e plecat din oraş", „călătorie de afaceri" – în nici un caz nu se putea spune; „ei bine, soţul meu se întâlneşte în această săptămână cu şefii de stat major din Forţele armate din Basutoland". Ea se stăpânise. Încă se mai stăpânea, sau cel puţin se plângea lui Roger destul de des în această privinţă. Dar din câte ştia el, nu se încălcase niciodată regulile de securitate. Având în vedere că cel puţin trei dintre soţii raportau în mod obişnuit ofiţerului de informaţii al laboratorului, ar fi ştiut fără îndoială.

În clipa când se urcă în maşină, Roger îşi aduse aminte că nu-şi luase bun rămas de la Dorrie, sărutând-o.

Îşi spuse că nu avea importanţă. Ea nu se va trezi şi de aceea nu avea să ştie; dacă din întâmplare ar face-o s-ar plânge

---

13 Loc de tabără al trupelor lui G. Washington în perioada decembrie 1777 – iunie 1778, simbol al eroismului şi al patriotismului ce învinge vicisitudinile vremii (n. tr.)

că a fost trezită. Dar lui nu-i plăcea să renunţe la un ritual. În timp ce-i treceau toate acestea prin minte, introduse în computerul maşinii numărul de cod al laboratorului; maşina se puse în mişcare. Roger oftă, deschise televizorul şi urmări *Today Show* tot drumul până la destinaţie.

* * *

Părintele Donnelly S. Kayman, A.B.[14], Ph.D.[15], S.J.[16]. În timp ce-şi începea liturghia în *Lady Chapel of St. Jude's*, la o distanţă de trei mile de cealaltă parte a Tonka-i, cyborgul înghiţea cu lăcomie singura masă pe care avea s-o primească în acea zi. Mestecatul era o operaţie dificilă pentru că lipsa de practică îi dăduse dureri de gingii, iar saliva nu mai curgea la fel de uşor aşa cum trebuia. Dar cyborgul mânca plin de entuziasm, negândindu-se nici măcar o clipă la programul de teste din acea zi; după ce termină, fixă trist farfuria goală.

Don Kayman avea treizeci şi unu de ani şi era cel mai autorizat arologist – adică specialist în planeta Marte – cel puţin din Lumea Liberă (Kayman ar fi recunoscut că bătrânul Parnovde la Institutul Shklovkii din Novosibirsk ştia deasemenea ceva din acest domeniu). Era şi preot iezuit. Nu se gândea doar la el însuşi ca la o persoană preocupată doar de un singur lucru, restul fiind făcut în măsura timpului liber; munca sa era areologia, persoana sa era preoţia. Meticulos dar şi plin de voioşie, sfinţi împărtăşania, bău vinul, spuse redempit-ul final, aruncă o privire la ceas şi fluieră. Era în întârziere. Îşi lepădă veşmintele într-un timp record. Dădu un bobârnac în joacă unuia din ajutoarele sale care rânji şi-i deschise uşa. Se simpatizau reciproc; Kayman chiar se gândea că într-o bună zi copilul ar putea deveni atât preot cât şi om de ştiinţă.

Îmbrăcat acum în şort şi cămaşă sport, Kayman sări în maşina sa decapotabilă, un vehicul clasic cu roţi în loc de pernă de aer ce putea merge chiar şi pe alte terenuri decât autostrăzile ghidate. Dar pe unde să mergi în afară de autostrăzi? Introduse în computer codul laboratorului, cuplă bateriile principale şi deschise ziarul. Micuţa maşină intră pe autostradă, găsi o breşă în trafic, o ocupă şi îşi conduse pasagerul cu optzeci de mile pe oră spre destinaţie.

Ca de obicei ştirile din ziar erau în majoritatea lor rele. În Paris se produsese un alt atac îndreptat direct împotriva

---

14 Artium Baccalaureus – Bachelor of Arts (n. tr.)

15 Doctor of Philosophy/Philology – doctor în filozofie/litere (n. tr.)

16 Society of Jesus – Societatea lui Isus, ordin monahal iezuit (n. tr.)

convorbirilor de pace de la Chandrigar. Israelul refuzase să părăsească Cairo şi Damasc. Legea marţială instaurată cu cincisprezece luni în urmă în New York nu reuşise să împiedice o ambuscadă împotriva unui convoi al celei de-a zecea divizii ce încerca să se strecoare pe podul Whitestone din Bronx pentru a veni în ajutorul garnizoanei cu baza pe stadionul Shea; cincisprezece soldaţi fuseseră ucişi iar convoiul revenise în Bronx.

Cuprins de tristeţe, Kayman lăsă să-i cadă ziarul. Înclină la loc oglinda retrovizoare, ridică ferestrele laterale pentru a se apăra de vânt şi începu să-şi perie părul lung până la umeri. Douăzeci şi cinci de mişcări de fiecare parte – un ritual aproape la fel de important ca şi Liturghia. Urma să-l perie încă o dată în acea zi pentru că avea o întâlnire la prânz cu sora Clotilda. Aceasta era aproape convinsă că dorea să fie absolvită pe jumătate din câteva din jurămintele ei, iar Kayman dorea să reia discuţia cu ea cât mai curând şi cât mai des.

Având de parcurs o distanţă nu prea mare, Kayman ajunse la laboratoare imediat după Roger Torraway. Cei doi lăsară maşinile în parcare şi se îndreptară spre sala de *briefing*.

* * *

Directorul adjunct T. Gamble de Bell. În timp ce se pregătea să scoată untul din personalul cheie în *briefing*-ul din acea dimineaţă, cyborgul se afla la treizeci de metri, cu faţa în jos, cu picioarele desfăcute şi gol puşcă. Pe Marte avea să mănânce doar alimente sărace în reziduuri şi nici din acestea prea multe. Pe Pământ se considerase necesar să se păstreze sistemul său excretor la capacitatea sa minimă de funcţionare în ciuda dificultăţilor produse de modificările de metabolism şi de piele. Hartnett era bucuros de hrană dar ura spălăturile intestinale.

Directorul de proiect era un general. Coordonatorul ştiinţific era un distins biofizician care lucrase cu Wilkins[17] şi Pauling[18] cu douăzeci de ani mai înainte. Abandonase ştiinţa şi începuse să se ocupe cu tot felul de aranjamente pentru că de aici porneau recompensele. Nu mai avea nici prea multe legături cu munca

17 Maurice Hugh Frederick Wilkins (1916 – 2004) – biochimist englez (n. tr.)

18 Linus Carl Pauling (1901 – 1994) – chimist american, laureat al Premiului Nobel (n. tr.)

propriu-zisă de laborator, ocupându-se doar de legăturile dintre specialiştii operativi şi indivizii aflaţi undeva în umbră care manevrau fondurile necesare.

În ceea ce priveşte lucrurile importante ale rutinei zilnice, totul era rezolvat de directorul adjunct. Devreme, în acea dimineaţă acesta avea deja în faţă un teanc de note pe care le şi citise.

— Imaginea pe *scramble*! ordonă el de la pupitrul de comandă fără a-şi ridica ochii.

Pe monitorul de deasupra sa profilul grotesc al lui Willy Hartnett se disipă într-o încâlcitură de linii, apoi ecranul deveni alb pentru ca în cele din urmă să revină la normal. (De data aceasta se vedea doar capul. Persoanele aflate în sala de briefing nu puteau vedea ce „durere” suferea Willy deşi majoritatea o ştia destul de bine. Era trecută în programul zilei). Imaginea nu mai era color, era mai puţin stabilă şi mai neclară. Dar era sigură (în eventualitatea că vreun spion ar fi intrat în circuitul închis) iar calitatea imaginii ce-l prezenta pe Hartnett nu avea la urma urmei mare importanţă.

— În regulă, zise cu asprime directorul adjunct, l-aţi auzit pe Dash noaptea trecută. N-a venit aici să se asigure de voturile voastre, vrea să ne mişcăm repede. Asta vreau şi eu. Nu mai doresc alte eşecuri precum s-a întâmplat cu porcăria aia de fotoreceptor.

Întoarse o pagină.

— Raportul de azi dimineaţă, citi el. Comandantul Hartnett funcţionează la parametri normali cu trei excepţii. Prima: inima artificială nu răspunde corect la exerciţii prelungite la temperaturi scăzute. A doua: sistemul CAV[19] are o recepţie proastă la frecvenţe mai mari decât albastru mediu – sunt dezamăgit de aşa ceva, Brad, interpolă el privindu-l pe Alexander Bradley, expertul în sisteme de percepţie ale ochiului.

— Ştii că suntem legaţi de capacitatea UV[20] în această privinţă. A treia: legăturile de comunicaţii. Am fost nevoit să admit aceasta în faţa Preşedintelui noaptea trecută. Nu i-a plăcut şi nici mie nu-mi place. Microfonul din gât nu funcţionează. Efectiv nu avem legătură prin voce la presiunea normală

19 CAV – ceiling and visibility – vizibilitate nelimitată (n. tr.)

20 UV – ultraviolet (n. tr.)

existentă pe Marte şi dacă nu venim cu o soluţie va trebui să trecem din nou pe sistemele vizuale simple. S-au dus dracului optsprezece luni de muncă.

Aruncă o privire prin încăpere şi ochii i se fixară pe specialistul cardiolog.

— În regulă. Ce se aude cu circulaţia?

— E din cauza acumulării de căldură, zise Fineman. Inima funcţionează perfect. Vrei s-o proiectez pentru nişte condiţii ridicole? Aş putea s-o fac dar ar avea o înălţime de opt picioare. Rezolvaţi problema echilibrului termic! Pielea se strânge la temperaturi joase şi nu mai respiră. În mod normal scade nivelul oxigenului în sânge şi tot normal se accelerează bătăile inimii. Aşa trebuie să se întâmple. Ce vreţi? Altfel s-ar produce o sincopă, poate o micşorare a cantităţii de oxigen din creier. Şi atunci ce obţinem?

De la înălţimea peretelui faţa cyborgului privea impasibilă, îşi schimbase poziţia (se terminaseră spălăturile intestinale, plosca fusese îndepărtată) – acum stătea pe şezut. Roger Torraway, nu prea interesat de o discuţie ce nu implica specialitatea sa, privea gânditor cyborgul. Se întreba oare ce gândea bătrânul Willy auzindu-i cum vorbeau despre el. Roger îşi dăduse osteneala să parcurgă studiile psihologice personale asupra lui Hartnett din cauza curiozităţii sale în acest domeniu, dar ele nu fuseseră prea instructive. Roger era sigur că ştia motivul. Toţi fuseseră astfel testaţi şi retestaţi încât obţinuseră anumite deprinderi în a răspunde la întrebările test în felul în care examinatorii doreau s-o facă. Până acum fiecare din cei ce lucrau în laboratoare trebuiau s-o fi făcut fie cu intenţie, fie printr-un reflex deprins. Se gândi că ar fi nişte extraordinari jucători de pocher; îşi aminti zâmbind de partidele de pocher cu Willy. Îi făcu pe ascuns cu ochiul cyborgului şi ridică degetul mare în sus. Hartnett nu-i răspunsese. Era imposibil de spus ceea ce vedea el după expresia ochilor cu mai multe faţete.

— Nu putem schimba din nou pielea, argumenta specialistul în tegumente. Există deja un dezavantaj de greutate. Dacă mai adăugăm încă nişte senzori, va fi ca şi cum ar purta tot timpul un costum izoterm.

În mod surprinzător dinspre monitor se auzi un bubuit. Cyborgul rosti:

— Ce dracu credeţi voi că simt eu acu'?

Urmă un moment de linişte pe măsură ce fiecare din cei aflaţi în încăpere îşi amintea că vorbea cu o fiinţă vie. Apoi specialistul în tegumente continuă:

— Cu atât mai mult există motive. Vrem să simplificăm totul, să mai reducem din greutate, nu să complicăm lucrurile.

Directorul adjunct ridică mâna.

— Voi doi să ajungeţi la un compromis! ordonă el. Să nu-mi spuneţi ce nu puteţi face – eu vă spun ce trebuie să facem! Acum dumneata, Brad. Cum rezolvi cu întreruperea de vizibilitate?

Alex Bradley răspunse voios:

— Totul e sub control. Pot s-o rezolv. Dar ascultă, Will, îmi pare rău, dar aceasta înseamnă un alt implant. Ştii ce nu merge. E în sistemul intermediar al retinei; filtrează frecvenţele extra. Sistemul e bun dar...

— Atunci, fă-l să funcţioneze! îl întrerupse directorul adjunct, aruncând o privire la ceas. Ce facem cu defecţiunea la sistemul de comunicare?

— Vorbeşte cu cei ce se ocupă de problemele de respiraţie! zise specialistul în hardware. Dacă ne mai dau puţin aer, Hartnett îşi va putea folosi puţin vocea. Sistemele electronice sunt în regulă, numai că nu au nimic de transferat.

— Imposibil! urlă specialistul în plămâni. Nu ne-aţi lăsat decât cinci sute de centimetri cubi de aer! Îi consumă în zece minute. Am repetat de o sută de ori exerciţiul de conservare a...

— Nu poate pur şi simplu vorbi în şoaptă? întrebă directorul adjunct.

Apoi în timp ce specialistul în comunicaţii începu să prezinte o serie de curbe a răspunsului de frecvenţă, adăugă:

— Rezolvaţi voi, da? În rest, totul e bine, continuaţi tot aşa.

Îşi introduse notele în mapa de plastic şi i-o dădu asistentului.

— Am terminat cu asta! Să trecem acum la partea importantă.

Aşteptă ca toţi să se aşeze.

— Motivul pentru care Preşedintele a fost aici noaptea trecută este că s-a aprobat lansarea. Prieteni, a început numărătoarea inversă!

— Când? strigă o voce.

Directorul adjunct continuă:

— Cât mai repede posibil. Trebuie să terminăm treaba – şi prin asta, prieteni, vreau să spun s-o terminăm complet: să-l aducem pe Hartnett la forma optimă aşa încât să poată trăi pe Marte – şi să nu fie adus din nou în laboratoare dacă se întâmplă ceva – şi să o facem până la momentul favorabil pentru lansarea care va fi luna viitoare. Lansarea a fost stabilită pentru orele 08.00 pe 12 noiembrie. Aşadar mai avem patruzeci şi trei de zile, douăzeci şi două de ore şi câteva minute. Nici o secundă în plus.

Urmă o pauză de câteva clipe apoi toţi începură să vorbească în acelaşi timp. Chiar şi expresia cyborgului se schimbă vizibil deşi nimeni n-ar fi putut spune în ce sens. Directorul adjunct continuă:

— Şi asta-i doar o parte din ceea ce am să vă comunic... Data este fixată şi nu poate fi schimbată, aşa încât trebuie să ne resemnăm; şi acum să vă spun de ce. Luminile, vă rog! Luminile din încăpere scăzură treptat, apoi asistentul directorului adjunct, fără a mai aştepta semnalul, proiectă un diapozitiv pe peretele cel mai îndepărtat al încăperii, acolo unde putea fi văzut de toţi, chiar şi de cyborgul aflat în îndepărtata lui celulă. Diapozitivul prezenta o hartă în carouri, cu o linie groasă neagră, urcând în diagonală către o bară roşie. La partea de sus erau înscrise cu litere de un portocaliu strălucitor STRICT SECRET. NUMAI PENTRU INFORMAREA D-VOASTRĂ.

— Să vă explic ceea ce vedeţi, spuse directorul adjunct.

— Diagonala neagră reprezintă un amestec de douăzeci şi două de direcţii şi indici, variind de la balanţa de credit internaţională, la gradul de hărţuire a turiştilor americani de către oficialităţile guvernamentale în străinătate. Se indică astfel posibilitatea declanşării unui război. Bara roşie de la partea superioară este marcată cu IO ceea ce înseamnă „Izbucnirea ostilităţilor”. Bineînţeles, nu este ceva sigur, dar statisticienii consideră că atunci când se atinge limita superioară, există posibilitatea ca războiul să izbucnească în următoarele şase ore şi precum vedeţi spre asta ne îndreptăm.

Orice zgomot încetase. În încăpere se lăsase o tăcere de mormânt. În cele din urmă, o voce se interesă:

— Care-i scala temporală?

— Datele acoperă o perioadă de treizeci şi cinci de ani, răspunse directorul adjunct. Atmosfera se mai destinse puţin –

cel puţin spaţiul alb de la partea superioară se număra acum în luni, nu în minute.

Apoi Kathleen Doughty întrebă:

— Se menţionează undeva pe diagrama respectivă cu cine vom fi în război?

Directorul adjunct ezită, apoi răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Nu, acest lucru nu este cuprins în hartă dar cred că putem ghici singuri. Nu mă deranjează să vă comunic părerea mea. Dacă aţi citit ziarele atunci ştiţi că chinezii vorbesc despre minunile producţiei mărite de hrană pe care ar putea-o da lumii folosind în interiorul Australiei tehnicile agricole utilizate în Provincia Sinkiang. Ei bine, indiferent, indiferent ce au de gând să facă marionetele alea politice din Canberra, sunt sigur că această admiraţie nu are intenţia să-i lase pe chinezi să-şi pună planul în aplicare. Oricum nu şi dacă doreşte să aibă votul meu. După un moment, directorul adjunct, adăugă:

— E doar o opinie personală şi neoficială; nu se va menţiona în procesul verbal al acestei şedinţe. Nu sunt la curent cu nici un răspuns oficial, şi chiar dacă aş fi, nu vi l-aş comunica. Tot ce ştiu este ce ştiţi şi dumneavoastră acum. Previziunile arată destul de rău: probabilitatea unei escaladări nucleare creşte rapid. Avem şi o dată posibilă. Curba arată o probabilitate cu 90% în mai puţin de şapte ani.

Ceea ce înseamnă, adăugă el, că dacă nu vom avea până atunci o colonie viabilă pe Marte, s-ar putea să nu mai trăim pentru a o avea vreodată.

* * *

Alexander Bradley. B.Sc.[21], E.E.[22], M.D.[23], D.Sc., Locot. colonel în retragere USMCR[24].

În timp ce Bradley părăsea sala de conferinţe iar expresia sa nu mai indica îngrijorarea necesară în cazul unui *briefing* ci

21 Bachelor of Science – licenţiat în ştiinţă (n. tr.)

22 Electrical Engineer – inginer electrician (n. tr.)

23 Medicinae doctor – Doctor of Medicine – doctor în medicină (n. tr.)

24 United States Marine Corps Reserve – Rezerva corpului de infanterie marină a S.U.A. (n. tr.)

naturala sa bună-dispoziţie, cyborgul era din nou supus la presiunea scăzută tipică marţiană. Specialiştii care supravegheau monitoarele erau întrucâtva îngrijoraţi. Deşi nu putea citi emoţia înscrisă pe faţa sa, puteau s-o facă citindu-i semnele vitale cardiologice şi respiratorii înregistrate de aparate: cyborgul se afla într-o stare evidentă de agitaţie. Specialiştii i-au propus să amâne testul, dar el refuzase furios.

— Nu ştiţi că aproape ne aflăm în război? întrebă el pe un ton pătrunzător, fără a le mai răspunde când ei îi vorbiră din nou... Se decise continuarea testului dar şi reverificarea profilului său psihic.

Când Alexander Bradley avea zece ani şi-a pierdut atât tatăl cât şi ochiul său stâng. În duminica de după *Thanksgiving Day*[25], familia se întorcea de la biserică. Se făcuse frig. Roua dimineţii îngheţase, transformându-se într-o peliculă groasă şi alunecoasă ce acoperea şoseaua. Tatăl lui Brad conducea cu mare atenţie dar în faţa sa erau maşini, în spatele lor erau maşini, pe cealaltă jumătate a şoselei cu două sensuri erau maşini îndreptându-se în direcţia opusă; era obligat să menţină o anumită viteză şi răspundea monosilabic de câte ori restul familiei îl întreba ceva. Era îngrijorat dar nu destul. Când se întâmplă dezastrul, nu întreprinse nimic pentru a-l evita. Lui Brad aflat în faţă, lângă tatăl său i se păru că un camion utilitar ce venea din direcţia opusă se răsuceşte încet şi calm la vreo sută de iarzi distanţă de parcă ar fi intenţionat să facă la stânga. Numai că acolo nu exista nici un drum spre care să coteşti. Tatăl lui Brad apăsă frâna şi rămase cu piciorul pe ea. Maşina lor încetini şi derapă. Şi preţ de câteva secunde băiatul rămase nemişcat urmărind cealaltă maşină derapând lateral spre ei în timp ce propria lor maşină derapa uşor dar inevitabil spre camion. Era o mişcare maiestuoasă, deliberată şi inevitabilă. Nimeni nu rosti nici un cuvânt – nici Brad, nici tatăl şi nici mama sa, aşezată pe scaunul din spate. Nimeni nu făcu nimic, menţinându-şi poziţia rigidă de parcă ar fi fost actori într-un exerciţiu simulat bun pentru Consiliul Naţional al Traficului. Tatăl stătea tăcut şi drept la volan, fixând concentrat cealaltă maşină. Şoferul celuilalt vehicul îi privea cu ochii mari şi întrebători peste umăr. Nici unul nu s-a mişcat până la momentul impactului. Chiar şi pe gheaţă, frecarea

25 Ziua Recunoştinţei – ultima joi din noiembrie (n. tr.)

le micşora viteza aşa încât nu puteau să se fi deplasat cu o viteză combinată mai mare decât douăzeci şi cinci de mile pe oră. A fost destul. Ambii şoferi au fost ucişi, tatăl lui Brad tras în ţeapă, celălalt bărbat decapitat. Brad şi mama sa deşi purtau centurile de siguranţă au suferit fracturi, tăieturi, vânătăi, dar şi leziuni interne; şi-a pierdut pentru totdeauna flexibilitatea încheieturii mâinii stângi în timp ce fiul său şi-a pierdut ochiul.

Şi după douăzeci şi trei de ani Brad mai visa încă acea întâmplare de parcă tocmai se întâmplase. În somn îl înfricoşa peste măsură şi se trezea scăldat în sudoare, ţipând şi trăgându-şi cu greu sufletul.

Şi totuşi nu fusese doar pierderi. Descoperise ce avantaje considerabile puteau fi obţinute cu preţul unui ochi. Unu: exista o asigurare de viaţă făcută de tatăl său în care se includeau şi eventualele răniri suferite de membrii familiei. Doi: rana îl ţinuse departe de armată şi îi permise să se alăture corpului de infanterie marină într-o capacitate eminamente civilă atunci când dorea să capete anumite cunoştinţe în domeniu. Trei: îi furnizase o scuză acceptabilă pentru a evita riscurile stupide şi obligaţiile obositoare ale adolescenţei. Nu trebuia să-şi dovedească niciodată curajul în sporturi violente şi era întotdeauna scuzat la exerciţiile de gimnastică pe care le detesta cel mai mult.

Însă lucrul cel mai important era că-i dăduse o educaţie. Folosindu-se de dispoziţiile *Legii pentru ajutorarea copiilor handicapaţi*, i se plătise liceul, facultatea şi specializarea post-universitară. Obţinuse patru diplome, devenind unul din cei mai mari experţi ai lumii în sistemele de percepţie ale ochiului. Una peste alta, era o tranzacţie favorabilă. Chiar şi dacă lua în considerare faptul că mama sa îşi petrecuse ultimii zece ani din viaţă pradă unor dureri constante şi unui temperament incontrolabil, tot meritase.

Brad ajunsese în *Proiectul Omul Plus* pentru că era cel mai bun specialist pe care-l puteau obţine. Se hotărâse să lucreze pentru Corpul de infanterie marină pentru că nicăieri n-ar fi găsit subiecte experimentale căsăpite de săbii scoţiene, cuţite lungi cu lama curbă, sau ciuruite de schije, decât în spitalele de campanie din Tanzania, Borneo sau Ceylon. Activitatea sa fusese remarcată de eşaloanele superioare. Brad nu fusese acceptat, fusese recrutat.

Nu era sigur dacă *Proiectul Omul Plus* era cel mai bun pe care-l putea obţine. Alţi recruţi fuseseră cooptaţi în programul spaţial prin aura romantică sau apeluri la datorie. Nu aşa se întâmplase cu Bradley. Imediat ce înţelesese la ce se referea emisarul de la Washington, implicaţiile şi avantajele deveniră evidente. Era o nouă pistă. Însemna abandonarea unor planuri, întârzierea altora. Dar îşi dădea seama unde ducea: să spunem trei ani pentru realizarea sistemelor optice ale cyborgului. Şi reputaţia mondială era ca şi făcută. Atunci putea părăsi programul pentru a putea intra în domeniile nelimitate şi luxuriante ale practicii particulare. O sută opt americani din o sută de mii suferă de o pierdere totală a funcţiilor la unul sau la ambii ochi. Asta ar însemna mai mult de trei mii de pacienţi potenţiali şi fiecare din ei ar fi dorit fără îndoială să fie tratat de cel mai bun specialist în domeniu.

Lucrând la programul Omul Plus ar fi fost catalogat imediat drept cel mai bun în specialitatea sa. Putea să-şi aibă clinica sa particulară înainte de a împlini patruzeci de ani. Nu una mare. Dar destul de mare pentru a supraveghea personal toate detaliile şi pentru a fi deservită de un staff de tineri pregătiţi de el şi lucrând sub îndrumarea sa. Ar fi putut avea, ei bine, poate cinci sau şase sute de pacienţi anual – un procent de unu la sută din estimări. Care procent de unu la sută să-l accepte oare? Cel puţin jumătate aveau să provină din rândul celor mai solvabili şi mai doritori să plătească... Desigur avea să accepte şi cazuri de caritate – cel puţin o sută pe an, totul absolut pe gratis, chiar şi telefoanele de pe noptiere. În timp ce pacienţii care puteau plăti, aveau să plătească din plin. Clinica Bradley (deja îi suna în urechi la fel de seculară şi perfectă ca şi Clinica Menninger[26]) avea să fie un model pentru servicii medicale în întreaga lume şi îi va aduce al dracului de mulţi bani.

Nu era vina lui Bradley că cei trei ani se transformaseră în ceva mai mult de cinci. Nu era nici măcar partea sa de program cea care produsese întârzierea, oricum nu cea mai mare parte din ea. În orice caz, era încă tânăr. Va părăsi programul având în faţă încă treizeci de ani de activitate – dacă nu se hotăra să se retragă mai devreme, păstrându-şi poate postul de consultant şi

---

26 Clinică fondată în Topeka de Charles Frederick (1862 – 1955), Karl August Menninger (1893 – 1990) şi William Calire Menninger (1899 – 1966), psihiatri americani (n. tr.)

o cotă parte din câştigurile clinicii. Şi mai erau şi alte avantaje lucrând la programul spaţial – mulţi dintre asociaţii săi se căsătoriseră cu nişte femei atât de atractive. Pe Bradley nu-l interesa căsătoria, dar îi plăcea foarte mult să aibă neveste.

Întors în laboratorul format din şapte încăperi în care era stăpân, Bradley făcu destule momente grele subordonaţilor săi pentru a se asigura că noua legătură de retină avea să fie gata de transplant într-o săptămână, apoi îşi privi ceasul. Încă nu era unsprezece. Făcu numărul lui Roger Torraway pe intercom şi dădu de el după câtva timp.

— Ce-ai zice de un prânz, Rog? Aş vrea să discutăm acest nou implant.

— Oh, îmi pare rău, Brad. Aş vrea să pot dar voi fi în laborator cu Will Hartnett cel puţin pentru următoarele trei ore. Poate mâine.

— Vorbim atunci, spuse vesel Bradley şi închise. Nu era surprins; verificase deja programul lui Torraway. Dar era mulţumit, îi spusese secretarei că pleacă pentru o conferinţă şi pentru prânz şi că va veni după ora două, apoi îşi chemă maşina. Introduse în computer coordonatele colţului blocului în care locuia Roger Torraway. Unde locuia Dorrie Torraway.

5
Monstrul devenit din nou muritor

În timp ce Brad pleca, fluierând, la radioul din maşină se prezentau ultimele noutăţi din lume. Cea de-a zecea divizie se retrăsese pe un aliniament fortificat în Riverdale. Un taifun distrusese recolta de orez din Asia de Sud. Preşedintele Deshatine ordonase delegaţiei americane să părăsească dezbaterile de la Naţiunile Unite în problema împărţirii resurselor deficitare.

Erau o mulţime de ştiri care nu se dădeau pe posturile de radio, fie pentru că reţelele respective habar n-aveau de ele sau nu le considerau importante. De exemplu nu se spunea despre misiunea a doi chinezi în Australia, sau despre rezultatele unui anumit sondaj de popularitate secret pe care Preşedintele îl păstra încuiat în safe-ul său, sau despre testele la care era supus Willy Hartnett. Aşadar Brad nu auzi nimic despre aceste lucruri. Dacă le-ar fi auzit şi le-ar fi înţeles importanţa, i-ar fi păsat. Pentru că nu era un tip nepăsător. Şi nici un tip rău. Pur şi simplu nu era unul destul de bun.

Uneori se punea pe tapet această problemă – de exemplu, atunci când era momentul să scape de o fată sau să nu-l mai intereseze vreun prieten care-l ajutase cândva să avanseze. Uneori se ajungea la acuzaţii reciproce. Atunci Brad se mulţumea să ridice din umeri constatând că nu mai era *fair-play* în lume. Lancelot[27] nu câştiga toate turnirele. Uneori cavalerul cel negru şi rău îl trântea la pământ. Bobby Fisher nu a fost cel mai simpatic jucător de şah din lume, a fost pur şi simplu cel mai bun. Şi exemplele puteau continua la nesfârşit.

Brad recunoştea că nu era un tip model după standardele sociale. Şi într-adevăr nu era. Ceva se întâmplase în copilăria sa. Ego-ul său se mărise mult prea mult aşa încât el judeca întreaga lume în raport cu ceea ce i-ar fi putut oferi el însuşi. Război cu China? Ei bine, să vedem, calculă Brad, cu siguranţă va fi nevoie de o mulţime de operaţii, poate aşa, poate aşa ajungea şi el să

---

27 Erou al ciclului Arthurian (n. tr.)

conducă propriul său spital. O criză mondială? Banii săi erau investiţi în pământuri, iar oamenii vor trebui întotdeauna să mănânce.

Nu era un tip minunat. Cu toate acestea era persoana cea mai în măsură să facă ceea ce avea nevoie cyborgul – şi anume să-i asigure lui Willy Hartnett intermedierea între stimul şi interpretare cunoscându-se faptul că undeva între obiectul exterior pe care-l vedea cyborgul şi concluziile pe care creierul său le trage, trebuia să fi existat o fază în care se filtra informaţia inutilă. Altfel cyborgul ar fi înnebunit pur_şi simplu.

Pentru acestea luaţi, în consideraţie o broască.

Gândiţi-vă la o broască ca la o maşină funcţională proiectată pentru a produce mormoloci. Acesta este punctul de vedere darwinist şi exprimă în realitate esenţa evoluţiei. Pentru a reuşi, broasca trebuie să rămână în viaţă destul de mult pentru a se maturiza, a rămâne însărcinată sau a lăsa o broască femelă însărcinată. Aceasta înseamnă că trebuie să facă două lucruri. Trebuie să mănânce. Şi trebuie să evite a fi mâncată.

Ca toate vertebratele, broasca, este o creatură simplă cu un creier mic şi nici prea sofisticat. Broasca nu beneficiază de o capacitate excesivă a creierului şi deci nu-şi va permite să-l folosească în mod inutil pentru lucruri neesenţiale. Evoluţia este întotdeauna economică. Broaştele-masculi nu scriu poeme şi nici nu sunt torturaţi de gândul că broaştele-femele i-ar putea înşela. Şi nici nu vor să se gândească la alte lucruri decât acelea care le permit a rămâne în viaţă.

Ochiul broaştei este şi el simplu. Ochiul uman cuprinde elemente complexe pe care o broască nu le cunoaşte. Presupuneţi că o fiinţă umană intră într-o cameră în care se află o masă cu friptură şi cartofi prăjiţi; chiar dacă nu aude şi nu simte mirosul, el este atras de hrană. Ochii săi se îndreaptă spre friptură. În ochi există un punct anumit cu care o persoană vede cel mai bine şi acel punct se îndreaptă spre ţintă. La broască nu se întâmplă aşa ceva, o parte a ochiului fiind la fel de bună ca şi cealaltă. Sau la fel de proastă. Pentru că lucrul interesant în ceea ce priveşte imaginea pe care o broască o are vis-á-vis de echivalentul unei fripturi – şi anume o insectă destul de mare pentru a merita înghiţită sau destul de mică pentru a reprezenta o ameninţare – este acela că broasca e oarbă la hrană dacă hrana nu se comportă ca o hrană. Înconjuraţi broasca cu cel mai

nutritiv pateu de insectă pe care îl puteţi imagina. Va muri de foame – dacă o buburuză nu va trece prin apropiere.

Dacă ne gândim cum mănâncă o broască, această comportare ciudată începe să aibă un sens. Broasca se încadrează unui anume tipar ecologic. În natură nimeni nu-ţi oferă hrană tăiată mărunt. Broasca mănâncă insecte, aşadar ceea ce vede ea sunt insecte. Dacă prin raza ei virtuală trece ceva de dimensiunea normală a unei insecte, broasca nu-şi mai pune întrebarea dacă este flămândă sau nu şi nici dacă insecta are cel mai bun gust. Ea o mănâncă. Apoi aşteaptă să apară şi următoarea.

În laborator aceasta este o trăsătură de anti-supravieţuire. Poţi înşela o broască cu o bucată de pânză sau de lemn trasă de o sfoară, cu orice se deplasează cu viteză caracteristică şi are dimensiunea potrivită. Broasca o va mânca şi apoi va muri de foame. Dar în natură nu există astfel de trucuri. În natură numai insectele se deplasează ca insectele şi orice insectă este o masă pentru broască.

Nu este greu de înţeles principiul respectiv. Spuneţi-i acest lucru unui prieten fără multă carte şi el va răspunde:

— Oh, da, înţeleg. Broasca pur şi simplu ignoră tot ce nu seamănă cu o insectă.

Greşit! Broasca nu face aşa ceva. Nu ignoră obiectele care nu sunt insecte. Numai că nu le vede în primul rând. Monitorizaţi nervul optic al unei broaşte şi târâţi o bucată de marmură prin faţa ei – prea mare, prea încet – şi nici un instrument nu va percepe impulsul nervos. Nu există nici unul. Ochiul nu se deranjează să „vadă” ceea ce broasca nu vrea să ştie. Dar agitaţi o muscă moartă prin faţa ei şi veţi vedea cum instrumentul înregistrează ceva, nervul transmite un mesaj şi limba broaştei ţâşneşte şi apucă prada.

Şi iată că am ajuns la cyborg. Ceea ce a făcut Bradley a fost să asigure o fază intermediară între ochii complecşi de un roşu aprins şi creierul uman al lui Willy Hartnett care filtra, interpreta şi în general preambala impulsurile de intrare ale cyborgului. „Ochiul” vedea totul, chiar şi în banda ultravioletă a spectrului, chiar şi în infraroşu. Creierul nu putea face faţă atâtor impulsuri. Faza intermediară a lui Bradley elimina părţile neimportante.

Faza intermediară era un triumf de proiectare pentru că Bradley era într-adevăr extrem de bun la singurul lucru la care

era bun. Dar nu era acolo pentru a o aplica. Şi pentru că Brad avea o întâlnire şi deasemenea pentru că Preşedintele Statelor Unite trebuia să se ducă la baie, iar doi chinezi pe nume Sing şi Sun doreau să guste o pizza, istoria lumii s-a schimbat.

* * *

Jerry Weidner, principalul asistent al lui Brad, supraveghea încetul şi dificilul proces de reamplasare a sistemelor de vedere ale cyborgului. Era o muncă minuţioasă şi aproape ca toate lucrurile la care trebuia supus Willy Hartnett era făcută cu un maxim de incomoditate pentru el. Nervii sensibili ai pleoapelor fuseseră de mult secţionaţi pentru că altfel l-ar fi făcut să urle de durere zi şi noapte. Dar el simţea ce se întâmpla – dacă nu sub formă de durere, atunci ca un gând deranjator psihic prin care cineva plimba nişte instrumente ascuţite în jurul unei părţi foarte sensibile ale anatomiei sale. Imaginea sa reală era stadiul de aşteptare aşa încât el „vedea” doar umbrele mişcătoare. Era destul. Ura acest lucru.

Cyborgul rămase întins o oră sau chiar mai mult în timp ce Weidner şi ceilalţi se ocupau de schimbările de potenţial, notau indicaţiile aparatelor, vorbeau între ei în numerele care erau limbajul tehnicienilor. Când în cele din urmă fură satisfăcuţi de intensitatea câmpului sistemului său de percepţie şi îi permiseră să se ridice, aproape că se răsturnă fără nici un avertisment.

— Rahat, mârâi el. Din nou ameţit.

Îngrijorat şi resemnat, Weidner spuse:

— În regulă, să verificăm senzaţiile de ameţeală.

Urmă o altă pauză de treizeci de minute, în care specialiştii în menţinerea echilibrului i-au verificat reflexele până ce cyborgul izbucni:

— Dumnezeule, terminaţi! Pot sta într-un picior următoarele douăzeci de ore, aşa încât ce dovedeşte asta?

Dar îl ţinură oricum într-un picior măsurând cât de mult îşi putea întinde vârful degetelor pentru a atinge obiectul vizualizat în faza de aşteptare.

Specialiştii în menţinerea echilibrului se declarară satisfăcuţi, dar Jerry Weidner nu era. Ameţeala mai apăruse şi înainte şi nu i se aflase niciodată cauza – să fi fost oare de la orizontul mecanic încorporat sau de la oasele scării şi nicovalei din urechea sa internă? Weidner nu ştia că ea se datora sistemului intermediar de care răspundea direct şi dorea ca Brad să revină dracului cât mai repede de la prânzul său prelungit.

Exact în acelaşi timp, în cealaltă jumătate de lume, erau doi chinezi pe nume Sing şi Sun. Numele lor nu era rezultatul vreunei glume proaste, ci erau chiar ale lor. Străbunicul lui Sing primise moartea din ţeava unui tun rusesc după înăbuşirea revoltei boxerilor[28] care a încercat alungarea diavolilor albi din China. Tatăl său îl procrease în timpul Marelui Marş[29] şi murise în lupta împotriva soldaţilor unui aliat al lui Chian-Kai-Si[30] înainte ca el să fie născut. Sing avea aproape nouăzeci de ani. Strânsese mâna tovarăşului Mao, schimbase cursul Fluviului Galben pentru succesorii lui Mao şi acum superviza cel mai mare proiect hidraulic al carierei sale într-un oraş australian numit Fitzroy Crossing. Era prima lui călătorie de durată în afara teritoriului Noii Asii Populare. Avea trei dorinţe neînfrânate: să vadă un film porno necenzurat, să bea o sticlă de scotch produs în Scoţia nu în Provincia Populară Honshu şi să guste o pizza. Împreună cu colegul său, Sun, începuse deja sticla de scotch, descoperise unde putea vedea filmul respectiv şi acum dorea să savureze pizza.

Sun era mult mai tânăr – nu avea încă patruzeci de ani – şi în ciuda tuturor lucrurilor, respecta vârsta înaintată a asociatului său. Mai era şi faptul că Sun avea o poziţie socială mai inferioară celei a bătrânului, deşi era în mod evident un om în plină ascensiune în aripa tehno-industrială a partidului. Sun tocmai se întorsese în oraş după ce condusese vreme de un an o echipă de cartografiere a Marelui Deşert de Nisip. Dar aici nu se găsea numai nisip. Era un pământ bun, arabil şi productiv căruia îi lipseau doar câteva elemente de bază şi apa. Ceea ce cartografiase Sun fusese un teren agricol de un milion de mile pătrate. Când terenul agricol al lui Sun va fi pus în valoare de marele apeduct cu cele paisprezece mari baterii de pompe acţionate de energia nucleară, proiectată de Sing, aceasta va însemna o nouă viaţă pentru milioane de mile de deşert. Îngrăşăminte chimice + apă de mare distilată cu ajutorul soarelui = zece recolte pe an cu care să fie hrăniţi o sută de milioane de etnici chinezi din Noua Australie.

---

28 Revoltă împotriva influenţei străine (1898 – 1900)

29 Perioada 1934 – 1935 sub conducerea lui Mao (n. tr.)

30 Conducător naţionalist chinez (1887 – 1975) (n. tr.)

Proiectul fusese studiat cu grijă şi conţinea doar un singur neajuns. Vechii-noi australieni, descendenţi ai locuitorilor perioadei de după cel de-al doilea război mondial, nu doreau ca noii-noi australieni să vină să le cultive terenul. Motivul era simplu: îi doreau doar pentru ei înşişi. În timp ce Sun şi Sing intrau în *Pizzeria lui Danny* situată pe strada principală din Fitzroy Crossing, doi vechi-noi australieni, unul numit Koschanko, celălalt Gradechek, tocmai părăseau barul şi din păcate îl recunoscură pe Sing după fotografiile din ziare. Ştirea se răspândi. Chinezii recunoscură mirosul de bere răsuflată şi deveniră agresivi; încercând să treacă, fură împinşi pe uşă afară de Koschanko şi Gradechek. Izbucni o altercaţie şi ţeasta bătrână de nouăzeci de ani a lui Sing Hsi-chin crăpă în două lovindu-se de o piatră din bordură.

În acel moment Sun scoase din buzunar un pistol pe care nu era autorizat să-l poarte şi-i împuşcă mortal pe cei doi atacanţi.

Era doar o bătaie între beţivi. Poliţia din Fitzroy Crossing rezolvase mii de delicte mai dramatice şi ar fi putut să-l rezolve şi pe acesta dacă i s-ar fi permis s-o facă. Dar lucrul nu se opri aici pentru că una din chelneriţe, ea însăşi nouă-nouă australiană de obârşie Honaneză, îl recunoscuse pe Sun, descoperi cine era Sing, ridică receptorul şi sună la biroul *Agenţiei de Ştiri China Nouă* la Misiunea Lagrange de lângă coastă, pentru a anunţa că unul din cei mai celebri oameni de ştiinţă ai Chinei fusese ucis cu brutalitate.

Nu trecură nici zece minute şi reţelele de comunicaţii prin satelit transmiteau în întreaga lume o relatare efectiv cutremurătoare dar foarte colorată de întâmplări.

În mai puţin de o oră reprezentanţi ai misiunii diplomatice ai Noii Asii Populare la Canberra cerură a fi primiţi la Ministerul Afacerilor Externe pentru un protest energic în timp ce demonstraţii spontane izbucniră în Shanghai, Saigon, Hiroshima şi într-o duzină de alte oraşe ale Noii Asii Populare, iar jumătate duzină de sateliţi de observaţie fură deplasaţi de pe orbitele lor de observaţie obişnuite pentru a trece deasupra Australiei de Nord Vest şi a mărilor ce înconjurau Insulele Sunda. La două mile în largul portului Melbourne, o formă mare gri se ridică la suprafaţă şi rămase acolo fără a emite vreun semnal şi fără a răspunde nici unuia pentru mai mult de douăzeci de minute. Apoi se descoperi

ca fiind submarinul nuclear „Estul este roşu” aparţinând Noii Asii Populare, aflat într-o vizită diplomatică de rutină într-un port prieten. Ştirea fu primită exact la timp pentru a anula lovitura aeriană a RAAF-lui[31] ordonată împotriva unui intrus necunoscut.

În Pueblo, Colorado, Preşedintele Statelor Unite fu trezit din somnul de după-amiază. Şedea pe marginea patului sorbind dezgustat dintr-o ceaşcă cu cafea neagră când aghiotantul ofiţerului de legătură al DOD-ului[32] intră cu ştirea ca să se declare alerta roşie în conformitate cu dispoziţiunile existente demult la comandantul apărării Nord Americane. Avea deja rapoartele de la sateliţi şi cele de la locul întâmplării cu pricina, ultimele întocmite de o misiune militară din Fitzroy Crossing; ştia despre apariţia submarinului „Estul este roşu” dar încă nu aflase că se anulase atacul aerian asupra acestuia. Rezumând toate informaţiile, aghiotantul îi spusese Preşedintelui:

— Aşadar este vorba de a ataca din nou sau nu. Comandamentul Apărării Nord Americane recomandă o lansare cu opţiuni de anulare în cincizeci de minute.

Preşedintele mârâi:

— Nu mă simt bine. Ce dracu' au pus în supa aia?

Dash nu era în acel moment într-o stare sufletească propice pentru a se gândi la China; visase despre un sondaj de opinie particular care indica o scădere a popularităţii sale cu şaptesprezece procente, inclusiv evaluările „excelent” şi „satisfăcător”, în timp ce şaizeci şi unu la sută din cei intervievaţi considerau administraţia fie „slabă”, fie „foarte nesatisfăcătoare”. Nu fusese un vis. Asta aflase de la *briefing*-ul politic din acea dimineaţă.

Dădu deoparte ceaşca de cafea şi completă cu aer ursuz decizia pe care el singur în toată această lume trebuia să o ia.

Lansarea de rachete asupra principalelor oraşe ale Noii Asii Populare era o teorie, o opţiune reversibilă; rachetele puteau fi contramandate oricând înainte de a intra în atmosferă, pentru a cădea inofensive în mare. Dar în practică radarurile NAP-ului aveau să detecteze rachetele şi cine ştie ce puteau să facă bastarzii ăia nebuni de chinezi? Îşi simţea stomacul umflat de parcă ar fi fost în ultimele minute înainte de naştere şi era o

---

31 Royal Australian Air Force – Forţele Aeriene Australiene (n. tr.)

32 Department of Defense – Ministerul Apărării (n. tr.)

reală posibilitate de a-şi deşerta pe deplin conţinutul. Primul său secretar spuse mustrător:

— Doctorul Stassen v-a recomandat să nu serviţi prea multă varză, domnule. Poate că ar trebui să-l informăm pe bucătarul şef să nu mai prepare acea supă.

Preşedintele replică:

— N-am chef de prelegeri acum. În regulă, uite ce vom face. Menţineţi starea de alertă roşie până la noi ordine de la mine. Nici o lansare. Nici un fel de represalii. Înţeles?

— Da, domnule, răspunse cu un aer de regret aghiotantul.

— Domnule? Am câteva întrebări specifice – de la Comandantul Apărării, de la *Proiectul Omul Plus*, de la amiralul comandant al...

— Ai auzit ordinul! Nici un fel de represalii. În rest totul se desfăşoară ca şi până acum.

Primul său secretar clarifică problema.

— Poziţia noastră oficială, declară el, este că această afacere din Australia este o problemă internă, şi nu una naţională pentru Statele Unite. Poziţia noastră nu se modifică. Toate sistemele de luptă să fie pregătite, dar nu acţionăm încă. Aşa este, domnule Preşedinte?

— Da, spuse cu o voce groasă Dash. Acum dacă poţi să mă însoţeşti pentru vreo zece minute, trebuie să merg la toaletă.

* * *

Brad se gândi să telefoneze pentru a afla cum merge recalibrarea, dar îi plăcea prea mult să facă duş cu o fată şi să se distreze săpunindu-se unul pe altul; în plus baia în care se afla era dotată cu tot felul de uleiuri, mirodenii şi prosoape groase. Era deja ora trei când se hotărî să revină în laborator. Dar la acea oră era deja mult prea târziu. Weidner încercase să obţină aprobarea directorului adjunct pentru a amâna testele; acesta nu dori să-şi asume responsabilitatea şi luă legătura cu centrul de la Washington care la rândul său se interesă la biroul Preşedintelui de unde se obţinu următorul răspuns:

— Nu, nu se poate, repetăm, nu se poate amâna acest test şi nici altul.

Bărbatul care a dat acest răspuns era primul secretar al Preşedintelui care tocmai urmărea proiecţia cu „riscul de război”

în biroul particular al Preşedintelui. Chiar în timp ce vorbea la telefon, dunga neagră şi lată, se îndrepta din ce în ce mai mult spre dunga roşie.

Aşa încât testele au continuat cu un Weidner încruntat şi taciturn. Un timp totul a decurs destul de bine, apoi totul s-a deteriorat brusc. Mintea lui Roger Torraway era undeva departe când se auzi chemat de cyborg. Ridicându-se în picioare în costumul de piele şi mască pe faţă, întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Willy?

Ochii mari de un roşu aprins se întoarseră spre el:

— Nu te pot vedea, Roger! ţipă ascuţit cyborgul. Nu... nu...

Se clătină şi se prăbuşi. Totul se întâmplă extrem de rapid. Roger nici măcar nu se îndreptă spre el până ce nu simţi un val infernal de aer prăbuşindu-se asupra lui şi azvârlindu-l cu putere peste monstrul ce zăcea pe spate.

Don Kayman intră în fugă dând uşa de perete din încăperea alăturată celeia în care se simula presiunea existentă la şapte mii cinci sute de picioare. Nu mai aşteptase să-şi pună masca. Acum nu mai era un om de ştiinţă, era un preot; se lăsă să cadă în genunchi lângă forma contorsionată ce fusese odată Willy Hartnett.

Roger îl privea fix în timp ce Don atingea ochii de un roşu aprins, trasa o cruce peste pielea sintetică şoptind ceva ce Roger nu putea auzi. Şi nici nu vroia să audă. Ştia ce se întâmpla.

Primul candidat ales a fi cyborg primea acum ultima împărtăşanie în faţa propriilor săi ochi.

Prima rezervă era Vic Freibart, scos de pe listă prin ordin prezidenţial.

A doua rezervă era Carl Mazzini, scos de pe listă în urma unui picior rupt.

A treia rezervă – şi noul cyborg – era el însuşi.

6
Muritor pradă unei spaime

Nu este uşor pentru o fiinţă din carne şi oase să accepte faptul că o parte din pielea sa urma să fie smulsă şi înlocuită cu oţel, cupru, argint, plastic, aluminiu şi sticlă. Se putea observa că Torraway nu se comporta prea raţional. Traversă poticnindu-se holul, îndepărtându-se în mare grabă de laboratorul ce simula presiunea normală de pe Marte, de parcă ar fi fost trimis într-o misiune extrem de urgentă. Dar singura lui misiune era de a pleca de acolo. Holul îi părea o capcană. Simţea că nu putea suporta ca cineva să se apropie de el pentru a-i spune cât de mult îi părea rău de pierderea lui Willy Hartnett sau pentru a recunoaşte noul statut al lui Torraway. Trecu pe lângă o toaletă, se opri, privi în jur nu-l urmărea nimeni – şi intră, rămânând apoi lângă un pişoar cu ochii împăienjeniţi, fixaţi pe cromul strălucitor. Când uşa se deschise, Torraway se prefăcu că îşi trage fermoarul şi trage apa dar nu era decât un băiat care-l privi fără curiozitate şi se îndreptă spre o cabină.

La ieşirea din toaletă, îl abordă directorul adjunct:

— Blestemată treabă, zise el, bănuiesc că ştii că eşti...

— Ştiu, replică Torraway, mulţumit că îşi putea păstra calmul din voce.

— Va trebui să aflăm ce s-a întâmplat repede. O şedinţă se va desfăşura în biroul meu peste nouăzeci de minute. Atunci vom avea şi primele rapoarte de autopsie. Vreau să fii prezent.

Roger aprobă din cap, aruncă o privire la ceas, şi se răsuci iute pe călcâie. Lucru important, se gândi el, era să continue să se deplaseze ca şi cum ar fi fost prea ocupat pentru a fi întrerupt. Din păcate nu se putea gândi nici măcar la un singur lucru pe care trebuia să-l facă sau să pretindă că trebuia să-l facă pentru a nu se angaja într-o conversaţie. Nu, nu o conversaţie. Se putea considera că vroia să rămână singur, să se gândească la el însuşi. Nu-i era frică. Nici nu era furios pe propria sa soartă. Pur şi simplu nu era pregătit să evalueze consecinţele pe care moartea lui Willy Hartnett le avea asupra propriei sale persoane – nu chiar

în acel moment... Îşi ridică privirea; cineva îl striga. Era Jon Freeling, asistentul lui Brad în sisteme de percepţie, care-şi căuta superiorul.

— Ei bine, spuse Torraway, bucuros să vorbească despre altceva în afară de moartea lui Willy sau de propriul său viitor. Nu ştiu unde este. Cred că a plecat la masă. Acum două ore. E pielea lui în joc dacă nu-l poate găsi înainte de şedinţa anunţată de directorul adjunct. Nu sunt sigur că pot face faţă la toate întrebările – şi nu pot pleca după el, aduc cyborgul în laboratorul meu acum şi trebuie să...

— Ţi-l găsesc eu, spuse în grabă Torraway. Îl sun acasă.

— Am încercat. Fără rezultat. Şi n-a lăsat un număr unde să poată fi găsit.

Torraway îi făcuse cu ochiul, simţindu-se brusc uşurat şi încântat să facă ceva.

— Îl ştii pe Brad, spuse el. Trebuie să-ţi reaminteşti că e un mare fustangiu. Îl găsesc eu.

Şi luă liftul până la etajul administrativ, dădu două colţuri şi bătu la o uşă pe care scria *Statistici administrative*.

Cei ce lucrau aici aveau o foarte mică tangenţă cu statisticile. Uşa nu se deschise imediat; se deschise în schimb un vizor şi un ochi albastru îl fixă.

— Colonel Torraway, am o urgenţă!

— O clipă, spuse o voce feminină; se auziră nişte zgomote metalice, apoi uşa se deschise şi Torraway fu lăsat să intre.

În cameră erau patru persoane, toate în haine civile şi arătând cât se poate de obişnuit – aşa cum şi trebuia de altfel. Fiecare avea un birou demodat cu capac-rulou de un tip pe care nu te aştepţi să-l găseşti în biroul unei agenţii spaţiale moderne. Capacurile-rulou puteau fi trase în jos pentru a ascunde ceea ce era pe birouri într-o clipă; acum erau trase în jos.

— Este vorba de doctorul Alexander Bradley, spuse Roger. Este nevoie urgentă de el în aproximativ o oră şi departamentul său nu-l poate găsi. Comandantul Hartnett este mort şi...

Fata îl întrerupse:

— Ştim despre comandantul Hartnett. Vreţi să-l găsim noi pe doctorul Bradley?

— Nu, o fac eu. Dar mă aştept să-mi spuneţi de unde să încep să-l caut. Ştim că ne ţineţi sub observaţie pe fiecare din noi, că ne urmăriţi mişcările în afara acestor laboratoare.

Roger nu-i făcuse cu ochiul fetei dar în privirea sa se simţea o astfel de nuanţă.

Fata îi susţinu privirea pentru o clipă.

— Probabil că este...

— Stai, se auzi vocea surprinzător de furioasă a unui bărbat aflat în biroul din spatele ei.

Fata clătină din cap trecând peste obiecţia acestuia fără măcar a-l privi.

— Încercaţi la hotelul Chero-Strip Hover. Foloseşte de obicei numele de Beckwith. Vă sugerez să telefonaţi. Poate că ar fi mai bine s-o facem noi în numele d-vstră...

— Oh, nu, răspunse liniştit Torraway, hotărât să-şi ducă sarcina până la capăt.

— E important să vorbesc eu însumi cu el.

Tânărul interveni:

— Doctore Torraway, v-aş sfătui să ne lăsaţi pe noi să...

Dar Roger se afla deja aproape de uşă, aprobând din cap dar nemaiauzind nici un cuvânt. Îşi băgase în cap să nu se mai obosească a telefona ci să meargă direct la motel; era un motiv solid să plece din laborator în timp ce-şi aduna gândurile.

În afara clădirilor cu aer condiţionat ale laboratoarelor, oraşul Tonka era învăluit într-o căldură înăbuşitoare. Soarele trecea chiar şi prin geamul colorat, astfel încât în maşina lui Torraway era cumplit de cald în ciuda sistemului de ventilaţie. Conducea neîndemânatic pe manual, luând curbele atât de neglijent încât roţile derapau. Motelul avea cincisprezece etaje din sticlă şi părea să atragă direct razele soarelui, aşa cum făcuseră războinicii conduşi de Arhimede ce apărau Siracuza. Fu bucuros să coboare din maşină în parcarea subterană şi să folosească scările rulante ce duceau în hol.

Holul era la fel de înalt ca şi clădirea, închis complet, cu camere dispuse de jur împrejur şi cu poduri şi galerii suspendate ce se încrucişau deasupra capului. Funcţionarul de la recepţie nu auzise niciodată de doctorul Alexander Bradley.

— Încearcă atunci Beckwith! sugeră Torraway strecurându-i o bancnotă. Uneori are greutăţi în a-şi aminti propriul nume.

Dar nici de data aceasta nu avu succes, recepţionerul negăsindu-l – sau nedorind să-l găsească. Roger ieşi din parcare, se opri o clipă în bătaia soarelui considerând ce avea de făcut în

continuare. Fixă fără să vadă piscina populată invers proporţional cu neputinţa sistemului de aer condiţionat al motelului de a face faţă căldurii. Probabil că ar trebui să încerce a-i telefona lui Brad în apartamentul său. Trebuia s-o fi făcut din hol; acum nu prea avea chef să se întoarcă. Putea s-o facă din maşină, numai că telefonul folosea undele radio şi era mai bine ca respectiva conversaţie să fie particulară. Putea merge acasă să telefoneze de acolo; nu era la o distanţă mai mare de cinci minute de locul în care se afla acum...

Moment în care îi trecuse prin minte că ar trebui într-adevăr să-i spună soţiei ce se întâmplase.

Nu era un lucru pe care să-l fi aşteptat cu plăcere. Spunându-i totul lui Dorrie însemna din păcate să-şi „spună" el însuşi toată întâmplarea. Numai că Roger avea o atitudine corectă faţă de lucrurile inevitabile – chiar şi dacă erau neplăcute – aşa încât încercând să nu se gândească la nimic, întoarse maşina spre casă şi spre Dorrie.

Din nefericire, Dorrie nu era acolo.

O strigă din hol, apoi aruncă o privire în sufragerie, în piscina aflată în spatele casei, verifică ambele băi. Era supărător, dar nu avea ce face şi era pe punctul de a-i lăsa un bilet privind fix pe fereastră în timp ce încerca să formuleze nota, când o văzu apropiindu-se în maşinuţa ei cu două locuri.

El deschisese deja uşa înainte ca ea să pună mâna pe clanţă.

Se aştepta ca să fie surprinsă. Nu se aşteptase ca să rămână pur şi simplu nemişcată, cu sprâncenele ei frumoase ridicate şi cu o expresie nemişcată pe faţă. Arăta ca într-o fotografie la minut realizată la mijlocul unui pas.

Roger spuse:

— Vreau să vorbesc cu tine în legătură cu ceva. Tocmai m-am întors de la hotelul Chero-Strip pentru că este implicat şi Brad dar...

Dorrie reveni la viaţă şi spuse pe un ton politicos:

— Lasă-mă să intru şi să mă aşez... Pe faţa ei încă nu se distingea nici o expresie când se opri în hol pentru a se privi în oglindă. Îşi netezi obrajii, îşi scutură părul, intră în living şi se aşeză fără a-şi scoate pălăria. E cumplit de cald, nu? remarcă ea.

Se aşeză şi Roger încercând să-şi adune gândurile. Era important să n-o înspăimânte. Văzuse odată un program de

televiziune referitor la modul cum se anunţă o veste proastă – vreun şarlatan ce avea nevoie de mai mulţi pacienţi şi care se temea a nu fi catalogat drept ne-etic dacă ar fi fost angajat un om sandviş, tot dădea cu gura în speranţa de a câştiga nişte fraieri pentru anticamera sa.

— Nu fiţi niciodată direct! spusese el. Daţi-i persoanei respective şansa de a se pregăti. Luaţi-o cu încetul.

Pe atunci Roger considerase a fi comic; îşi amintea că-i spusese lui Dorrie:

— Scumpo, ai cartea de credit?... Ei bine, vei avea nevoie de ea pentru rochia neagră... Rochia neagră pentru înmormântare... Înmormântarea la care trebuia să mergem şi la care vei vrea să arăţi bine din cauza celei care este... Ei bine, la urma urmei, era o bătrânică simpatică. Şi ştii că nu conducea prea bine. Poliţiştii au spus că nu a suferit după ce a izbit camionul. Tatăl său a suportat foarte bine ştirea. Amândoi râseseră copios.

— Continuă, te rog! spuse pe un ton de invitaţie Dorrie scoţând o ţigară de pe măsuţa de cafea. Pe când o aprindea, Roger observă oscilaţia flăcării de butan şi-şi dădu seama cu uimire că mâna ei tremura. Era atât de surprins cât şi de plăcut impresionat; era evident că Dorrie îşi făcea curaj în eventualitatea unei ştiri rele. Fusese întotdeauna foarte perceptivă, se gândi el plin de admiraţie, şi acum că era pregătită, Roger trecu la subiect.

— E vorba de Willy Hartnett, scumpo, spuse el cu blândeţe. Ceva n-a mers cum trebuia şi astăzi de dimineaţă...

Făcu o pauză, aşteptând ca ea să înţeleagă sensul cuvintelor pe care le rostise. Numai că ea nu părea nici neliniştită, nici uluită.

— E mort, zise scurt Roger şi se opri pentru ca ştirea să-şi facă drum spre mintea ei.

Dorrie dădu din cap cu un aer gânditor. Nu percuta, îşi zise plin de regret Roger. N-a înţeles.

Îl plăcuse pe Willy dar nu plângea sau ţipa şi nici nu arăta vreo emoţie.

În acest moment, Roger renunţă la orice tact:

— Şi desigur asta înseamnă că eu sunt următorul pe listă, declară el, încercând să vorbească încet. Ceilalţi au fost eliminaţi; îţi aminteşti, ţi-am spus doar! Deci eu sunt acela pe care vor vrea, mda, să-l pregătească pentru misiunea pe Marte.

Expresia întipărită pe faţa ei îl lăsă perplex. Exprima o anumită teamă – era ca şi cum se aşteptase la ceva mai rău şi încă nu era sigură dacă aşa ceva nu avea să mai urmeze... El o întrebă nerăbdător:

— Nu înţelegi ce-ţi spun, scumpo?

— Ei bine, da... E... ei bine, destul de greu de digerat.

Roger aprobă din cap, satisfăcut şi ea continuă:

— Dar sunt derutată. Nu ai început prin a aminti ceva despre Brad şi motelul Chero-Strip?

— Oh, îmi pare rău, ştiu că ţi-am spus deodată o mulţime de chestii. Da, am spus că tocmai venisem de la motel unde-l căutasem pe Brad. Şi tocmai astăzi şi-a găsit să se delecteze cu un prânz lung – ei bine, nu trebuie să-ţi povestesc eu multe despre Brad. Probabil că e ascuns pe undeva cu una din infirmiere. Dar totul se va sfârşi rău dacă nu apare la şedinţă....

Roger se opri şi-şi privi ceasul.

— Uauuu, trebuie să mă întorc şi eu. Dar am vrut să afli toate acestea de la mine, nu de la altcineva.

— Mulţumesc, scumpule, zise ea cu un aer absent de parcă s-ar fi gândit la altceva. N-ar fi fost mai bine să-i telefonezi?

— Cui?

— Lui Brad, bineînţeles.

— Oh, oh, bineînţeles, dar era ceva destul de personal. Nu vroiam ca să asculte cineva. Şi în plus, am crezut că avea să răspundă la telefon. De fapt, recepţionerul n-a vrut să admită că a fost vreodată pe-acolo. Şi a trebuit să merg la Serviciul de Securitate pentru a avea o idee pe unde ar fi putut fi.

Prin minte îi trecu brusc un gând; ştia că Dorrie ţinea la Brad şi timp de o jumătate de secundă se întrebă dacă era indispusă din cauza imoralităţii lui Brad. Îşi alungă gândul din minte şi izbucni admirativ:

— Draga mea, trebuie să-ţi spun că te comporţi admirabil. Cele mai multe femei ar fi făcut o criză de isterie până acum.

Ea ridică din umeri şi replică:

— Ei bine, ce rost are să faci tărăboi? Amândoi ştiam că acest lucru se putea întâmpla.

Roger se încumetă să continue:

— Dorrie, nu voi arăta prea plăcut. Şi ştii, cred că latura fizică a căsătoriei noastre se va duce dracului pentru o bucată de

vreme – chiar dacă nu luăm în consideraţie şi faptul că voi fi plecat în misiune pentru mai mult de un an şi jumătate.

Ea păru gânditoare, apoi resemnată; apoi îl privi direct în ochi şi zâmbi. Se ridică pentru a veni lângă el şi a-l îmbrăţişa.

— Voi fi mândră de tine, declară ea. Şi vom trăi mult, mult după ce te vei întoarce.

Se feri când el încercă s-o sărute şi zise jucăuşă:

— Nici să nu te gândeşti, trebuie să te duci înapoi. Ce ai de gând să faci în legătură cu Brad?

— Ei bine, m-aş putea întoarce la motel...

Ea îl întrerupse cu un aer decis:

— Să nu faci asta, Roger! Lasă-l să-şi poarte singur de grijă. Dacă e pe punctul de a face ceva ce n-ar trebui, asta-i problema lui. Vreau să te duci la şedinţa aceea şi... oh, mi-a venit o idee! Ies din nou în oraş. Voi trece chiar pe lângă motel. Dacă văd maşina lui Brad în parcare, îi las un bilet pe parbriz.

— Uite că mie nu mi-a venit ideea asta, zise el afirmativ.

— Nu-ţi face griji. Nu vreau să te gândeşti la Brad. Cu tot ce va urma, trebuie să te gândeşti la tine!

* * *

Jonathan Freeling, M.D., F. A.C.S.[33], A.A.S.M.[34]

Jonny Freeling se îndeletnicea cu medicina spaţială de prea mult timp, aşa încât pierduse obişnuinţa de a se mai ocupa de cadavre. În special nu era obişnuit să taie corpurile prietenilor. Şi oricum astronauţii nu-şi lasă de obicei corpurile în urma lor atunci când mor. Dacă mureau în misiune, era improbabil să le fie făcută vreo autopsie; cei care erau pierduţi în spaţiu rămâneau acolo, care mureau mai aproape de casă erau de obicei arşi în vâlvătăi de hidrogen şi oxigen. În nici unul din cazuri nu mai rămânea nimic de pus pe masa de autopsie.

Era greu să-ţi dai seama că lucrul pe care-l diseca era Willy Hartnett. Autopsia de faţă nu se deosebea în mare să zicem – de demontarea unei carabine. Jonny ajutase la montarea acestor părţi – aceşti electrozi de platină aici, aceste cipuri mi-

---

33 Fellow of the America Chemistry Society – Membru al Societăţii Americane de Chimie (n. tr.)

34 Academiae Americanae Socius Medicinae – Fellow of the American Academy of Medicine – Membru al Academiei de Medicină (n. tr.)

crominiaturizate în cutia lor neagră dincolo, acum are timpul să le demonteze din nou. Exceptând faptul că mai era şi sânge. În ciuda tuturor modificărilor suferite, Willy murise cu o mulţime de picături de sânge uman aflate încă în corpul său.

— Îngheţaţi şi secţionaţi! spuse el înmânându-i un fragment pe o lamelă de sticlă infirmierei şefe care acceptă cu o mişcare a corpului.

Numele ei era Clara Bly. Faţa ei neagră şi drăguţă exprima tristeţe deşi nu prea îţi puteai da seama, reflectă Freeling, ridicând o listă metalică topită ce provenea dintr-un circuit de vedere, dacă tristeţea era datorită cyborgului sau întreruperii unei activităţi „importante”. Clara se căsătorea a doua zi; sala de reanimare aflată în spatele uşii era împodobită pentru petrecere cu ghirlande şi flori artificiale. Îl întrebase pe Freeling dacă trebuia s-o fi eliberat pentru autopsie, deşi nu era necesar aşa ceva; nimeni nu vrea să se afle la reanimare.

Freeling îşi ridică privirea spre asistentul – chirurg ce se afla acolo unde trebuia să se afle anestezistul în cazul unei operaţii normale şi se răsti:

— Ceva nou despre Brad?

— E în clădire.

— Atunci de ce dracu' nu-şi mişcă fundul încoace? se gândi Freeling dar nu-şi exprimă gândurile cu voce tare, mulţumindu-se doar să dea din cap. Cel puţin se întorsese. Oricare ar fi fost rezultatele autopsiei, Freeling nu trebuia să le suporte singur.

Dar cu cât avansa în desfăşurarea autopsiei, cu atât era mai uluit. Unde fusese necazul? Ce îl omorâse pe Hartnett? Nu păreau să fi fost de vină componentele electronice; de fiecare dată când scotea unul, acesta era imediat dat specialiştilor care îl testau pe loc. Nici un fel de probleme. Şi nici structura fizică a creierului nu ducea la o explicaţie imediată...

Era oare posibil ca moartea cyborgului să fi fost naturală?

Freeling se lăsă pe spate, conştient de faptul că transpirase sub reflectoarele puternice, aşteptând instinctiv ca infirmiera să-i şteargă fruntea. Numai că ea nu se afla acolo, aşa încât şi-o şterse cu mâneca. Îşi continuă apoi treaba, separând cu grijă şi îndepărtând sistemul nervului optic – ceea ce mai rămăsese din el; principalele secţiuni dispăruseră o dată cu ochii, fiind înlocuite cu dispozitive electronice.

Apoi văzu primele picături de sânge strecurându-se sub *corpus callosum*. Apoi în timp ce-l ridica cu grijă, membrana gri-albă a unei artere cu o umflătură care plesnise. Explodase. Un accident cardiovascular. Congestie cerebrală.

Freeling se opri aici. Restul putea fi făcut mai târziu sau nu avea să mai fie făcut niciodată. Poate că era mai bine să fie lăsat neatins ceea ce mai rămăsese din Willy Hartnett. Şi era timpul să înceapă şi şedinţa.

* * *

Sala de conferinţe servea şi ca bibliotecă spitalului, ceea ce însemna că orice cercetări se întrerupeau în momentul când începea o şedinţă. În jurul mesei erau paisprezece scaune capitonate, toate ocupate; între ele fuseseră îngrămădite o serie de scaune pliante. Două locuri erau neocupate; erau rezervate pentru Brad şi Jon Freeling, plecat în ultima clipă în laborator pentru câteva rezultate finale ale analizelor – cel puţin aşa se spunea; de fapt pentru ca Freeling să-şi poată informa şeful în legătură cu cele întâmplate în timpul când acesta fusese plecat „la masă”. În rest toată lumea era prezentă: Don Kayman şi Vic Samuelson (acum promovat ca rezervă a lui Roger,ceea ce nu-i plăcea deloc dacă este să ne luăm după figura pe care o făcea), Telly Ramez, psihiatrul şef, toţi specialiştii cardiologi ce mormăiau neîncetat între ei, şefii sectoarelor administrative – şi cele două staruri. Primul era Roger Torraway, neliniştit, aşezat aproape de capul mesei şi ascultând cu un surâs îngheţat pe buze conversaţiile celorlalţi. Cel de-al doilea era Jed Griffin, mâna dreaptă a Preşedintelui în cazuri de urgenţă. Funcţia sa oficială era Prim asistent administrativ al Preşedintelui, dar chiar şi directorul adjunct îl trata de parcă ar fi fost însuşi Papa.

— Putem începe oricând, domnule Griffin, îl îndemnă directorul adjunct.

Faţa lui Griffin se deformă într-un zâmbet şi el scutură din cap.

— Nu până la sosirea celor doi, replică el.

La intrarea lui Brad şi Freeling, toate conversaţiile încetară ca la comandă.

— Acum putem începe, rosti scurt Jed Griffin şi nuanţa de nelinişte din voce deveni evidentă pentru toţi cei prezenţi în

încăpere – şi fiecare o împărtăşea la rândul său. Bineînţeles că toată lumea era neliniştită. Griffin nu dorea să-şi asume singur responsabilitatea şi le comunică prompt celorlalţi:

— Nu ştiţi, începu el, cât de aproape de sfârşit este acest proiect – nu anul sau luna viitoare, nu amânat şi nici întârziat prin reducerea bugetului. Terminat definitiv – acum!

Roger Torraway îşi dezlipi privirea de Brad, fixând-o pe Griffin.

— Acum! repetă Griffin.

Vorbele păreau să-i producă o oarecare satisfacţie, gândi Torraway.

— Şi singurul lucru care l-a salvat, continuă Griffin, a fost acesta. Bătu în masa ovală cu un teanc de printuri cenuşii de computer. Publicul american doreşte ca acest proiect să continue.

Torraway simţi o înţepătură în inimă şi doar în acel moment îşi dădu el seama cât de puternic şi adânc fusese sentimentul de speranţă pe care-l simţise mai devreme. Pentru o clipă fusese ca o graţiere.

Directorul adjunct îşi drese glasul.

— Înţelesesem, declară el, că sondajele de opinie indicaseră o considerabilă opoziţie vis-á-vis de ceea ce facem noi aici.

— Dar, erau doar rezultatele preliminare, aprobă din cap Griffin. Dar când le centralizezi şi le introduci în computer, obţii un sprijin puternic şi naţional. E destul de real. Şi semnificativ. Oamenii vor ca un american să locuiască pe Marte.

— Şi totuşi, adăugă el, asta s-a întâmplat înainte de ultimul fiasco. Dumnezeu ştie care ar fi rezultatul dacă ştirea ar răsufla. Administraţia nu are nevoie de un eşec, de ceva pentru care să-şi ceară scuze. Are nevoie de un succes. Nu vă pot spune câte depind de acest proiect.

Directorul adjunct se răsuci spre Freeling.

— Doctore Freeling? spuse el.

Freeling se ridică.

— Willy Hartnett a murit în urma unei congestii cerebrale. Raportul complet al autopsiei se dactilografiază acum dar acesta este verdictul. Nu există nici o deteriorare sistemică; nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva la vârsta şi la condiţia sa fizică. Aşadar rămâne trauma. Un efort prea mare pentru vasele sangvine ale creierului. Îşi privi gânditor vârfurile degetelor. Ceea ce urmează

este doar o supoziţie dar e cel mai bun lucru pe care-l pot face. Voi cere ajutorul lui Ripplinger la *Yale Medical School* şi a lui Anford...

— Pe dracu', o s-o faci! îl repezi Griffin.

— Poftim? făcu Freeling luat prin surprindere.

— Nici un ajutor. Nu fără undă verde din partea serviciilor de securitate. E ceva urgent şi strict secret, doctore Freeling.

— Oh, ei bine – atunci va trebui să-mi asum eu singur responsabilitatea. Cauza traumei a fost numărul prea mare de impulsuri la intrare. Nu le putea face faţă la toate.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva care să provoace o congestie cerebrală, se plânse Griffin. E nevoie de o solicitare mare, dar se poate întâmpla.

— Şi noi vorbim aici despre un nou tip de solicitare, domnule Griffin. Seamănă cu... ei bine, o analogie. Dacă aţi avea un copil născut cu cataracte congenitale, l-aţi duce la un doctor, iar doctorul le-ar îndepărta. Numai că ar trebui s-o faceţi înainte să ajungă la pubertate – înainte de a înceta să mai crească, atât intern cât şi extern. Dacă n-aţi face-o până atunci, ar fi mai bine dacă l-aţi lăsa orb. Puştii cărora li s-au scos cataractele până la vârsta de treisprezece sau paisprezece ani au conform statisticilor un lucru foarte interesant în comun. Se sinucid înainte de a împlini douăzeci de ani.

Torraway încerca să urmărească expunerea doctorului dar nu prea reuşea. Se simţi uşurat când interveni directorul adjunct:

— Jon, nu cred că-mi dau seama ce legătură au toate acestea cu moartea lui Willy Hartnett. Şi aici este vorba de prea multe impulsuri la intrare. În cazul puştilor ajunşi la operaţii de cataractă, se pare că este vorba de dezorientare. Capătă noi impulsuri dar nu au un sistem care să le distribuie. Dacă există vedere de la naştere înainte, cortexul vizual dezvoltă sisteme adecvate pentru a le distribui, intermedia şi interpreta. Dacă nu, atunci nu există sisteme dezvoltate şi este prea târziu pentru a le creşte. Cred că problema la Willy a fost că i-am dat prea multe impulsuri şi el nu avea un mecanism potrivit pentru a le distribui. Era prea târziu să-şi mai dezvolte unul. Toate datele de intrare îl sufocau; efortul a produs ruperea unui vas de sânge. Şi, continuă el, cred că acelaşi lucru i se va întâmpla şi lui Roger dacă vom proceda la fel şi cu el.

Griffin întoarse o privire scurtă şi estimativă către Roger Torraway. Acesta îşi drese glasul dar nu zise nimic. Nu părea să existe ceva de spus. Griffin întrebă:

— Ce vrei să-mi spui, Freeling?

Doctorul clătină din cap.

— Numai ceea ce am de spus. Vă spun ce nu-i bine, depinde de altcineva să vă spună cum s-o rezolvaţi. Nu cred că puteţi s-o rezolvaţi. Adică, din punct de vedere medical. Avem un creier – al lui Willy Hartnett sau al lui Roger. A crescut ca un receptor radio. Acum introducem în el imagini TV. Nu ştie cum să se descurce cu ele.

În tot acest timp Brad scria în grabă, ridicându-şi privirea din când în când cu o expresie de interes în ochi. Privi din nou la carnetul său, scrise ceva, privi din nou gânditor, scrise iar ceva, răstimp în care atenţia tuturor celor aflaţi în încăpere se îndreptase deja asupra sa.

În cele din urmă, directorul adjunct zise:

— Brad?

Se pare că acum problema este de competenţa sa.

Brad îşi ridică privirea şi zâmbi.

— La asta lucrez acum, declară el.

— Eşti de acord cu doctorul Freeling?

— Nici nu se pune problema. Are dreptate. Nu putem introduce impulsuri neprelucrate într-un sistem nervos ce nu are echipamentul necesar pentru a le intermedia şi translata. Acele mecanisme nu există în creier, nu în creierul oricui, dacă nu cumva dorim să luăm un copil de la naştere şi să-l reconstruim astfel încât creierul să dezvolte ceea ce avem noi nevoie.

— Propui să aşteptăm o nouă generaţie de astronauţi? întrebă pe un ton imperios Griffin.

— Nu. Propun să construim circuite de intermediere în Roger. Nu numai impulsuri de sisteme senzoriale. Filtre, translatori – căi de interpretare a impulsurilor, vedere din diferite lungimi de undă ale spectrului, simţuri kinestezice de la noii muşchi – totul. Uitaţi, spuse el, lăsaţi-mă să mă întorc puţin în trecut! A auzit cineva dintre dumneavoastră despre McCulloch şi Lettvin şi ochiul de broască? Aruncă o privire prin sală. Bineînţeles că dumneata Jonny şi încă unul sau doi din ceilalţi au auzit. Să trec puţin în revistă problema. Sistemul de percepţie al broaştei – nu numai ochiul, toate părţile sistemului – filtrează

ceea ce nu este important. Dacă o insectă trece prin faţa ochiului broaştei, ochiul o percepe, nervii transmit informaţia, creierul reacţionează şi broasca mănâncă insecta. Dacă, să spunem, o frunză cade în faţa broaştei, aceasta n-o mănâncă. Ea nu decide să n-o mănânce. Ea n-o vede. Imaginea i se formează în ochi foarte bine, numai că informaţia este îndepărtată înainte ca ea să ajungă la creier. Creierul nu devine niciodată conştient de ceea ce a văzut ochiul pentru că nu are nevoie s-o facă. Pur şi simplu nu este relevant pentru o broască să ştie dacă în faţa ei se află sau nu o frunză.

Roger urmărea cu mare interes conversaţia dar fără a înţelege prea mult.

— Aşteaptă o clipă, interveni el, eu sunt ceva mai complicat – vreau să spun că un om este mult mai complicat decât o broască. Cum poţi să spui ce „trebuie” eu să văd?

— Lucruri de care depinde supravieţuirea. Am obţinut o mulţime de date de la Willy. Cred că putem s-o facem.

— Mulţumesc. Aş vrea să fii puţin mai mult decât sigur.

— Oh, sunt destul de sigur, replică rânjind Brad. Toate acestea nu m-au luat chiar prin surprindere.

Torraway zise cu o voce slabă şi gâtuită pe jumătate:

— Vrei să spui că l-ai lăsat pe Willy să continue testele şi...

— Nu, Roger! Şi tu acum! Willy era şi prietenul meu. Am crezut că era un factor de siguranţă satisfăcător să-l ţină cel puţin în viaţă. Am greşit şi îmi pare rău cel puţin la fel de mult ca şi ţie, Roger. Dar toţi ştiam că exista o posibilitate ca sistemele să nu funcţioneze normal, ştiam că va trebui să facem mai mult.

— Asta, declară fără tragere de inimă Griffin, n-a reieşit clar din rapoartele voastre.

Directorul adjunct încercă să intervină dar Griffin clătină din cap:

— Discutăm problema altă dată. Ce vrei să spui acum, Brad? Că ai de gând să filtrezi unele din informaţii?

— Nu numai să le filtrez. Să le intermediez. Să le transform într-o formă pe care Roger s-o poată utiliza.

— Ce părere ai de observaţia lui Torraway că omul este mai complicat decât o broască? Ai făcut până acum aşa ceva cu oamenii?

În mod surprinzător, Brad rânji; era pregătit pentru respectiva întrebare.

— De fapt, da. Acum şase ani, înainte de a veni aici – pe atunci eram un proaspăt absolvent. Am folosit patru voluntari şi i-am supus testului lui Pavlov. Le-am pus o lumină strălucitoare în ochi şi simultan am declanşat o sonerie electrică ce pulsa cu treizeci de bătăi pe secundă. Bineînţeles că atunci când primeşti o lumină puternică drept în ochi, pupilele ţi se contractă. Acest lucru nu depinde de un control conştient. E ceva ce nu poţi falsifica. Nu e nimic altceva decât un răspuns la lumină. O capacitate evolutivă de a-ţi proteja ochii de lumina directă a soarelui. Acest tip de răspuns implicând sistemul nervos autonom, este greu de condiţionat la o fiinţă umană. Dar am reuşit s-o facem. Când se întâmplă, totul este bine. După – cred că era după trei sute de încercări pe cap de voluntar, am obţinut răspunsul dorit. Tot ce trebuia să faci era să suni clopoţelul, iar pupilele subiecţilor se contractau până la dimensiunea unui punct. Mă urmăriţi?

— Îmi amintesc destul din facultate pentru a şti despre reflexele Pavlov. Ceva standard, zise Griffin.

— Ei bine, ceea ce urmează nu mai este standard. Am monitorizat nervul auditiv şi am reuşit să măsurăm semnalul real ce mergea la creier: ding-dong, treizeci de bătăi pe secundă – le puteam citi pe osciloscop. Şi atunci am sunat clopoţelul. Am folosit unul cu douăzeci şi patru de bătăi pe secundă. Ghiciţi ce s-a întâmplat?

Nici un răspuns din sală. Brad zâmbi.

— Osciloscopul a indicat treizeci de bătăi pe secundă. Creierul auzea ceva ce nu se întâmpla în realitate. Vedeţi aşadar, nu numai la broaşte se întâmplă acest fel de intermediere. Fiinţele umane percep lumea în moduri preasimilate. Impulsurile senzoriale înseşi editează şi rearanjează informaţia. Aşadar ceea ce vreau să fac cu tine, Roger, zise el amabil, este să te ajut puţin în interpretare. Nu putem face multe cu creierul tău. Bun sau rău, suntem legaţi de el. E o masă gelatinoasă cafenie cu o structură de limitare a capacităţii şi nu putem să tot pompăm informaţii în el. Singurul loc pe care trebuie să lucrăm este la interfaţă – înainte ca să ajungă la creier.

Griffin izbi cu palma în masă.

— Poţi s-o faci? mârâi el.

— Pot doar să încerc, domnule, răspunse bine dispus Brad.

— Poţi, dar ai să fii într-un mare rahat dacă aprobăm proiectul şi el nu reuşeşte, băiete!

Veselia dispăru de pe faţa lui Brad.

— Ce aţi vrea să spun?

— Vreau să-mi spui care sunt sorţii de izbândă! lătră Griffin.

Brad ezită.

— Nu putem decât a paria o sumă egală, spuse el în cele din urmă.

— Atunci, declară Griffin zâmbind, în sfârşit, aşa rămâne.

* * *

O sumă egală de bani, se gândi Roger în drum spre biroul său, nu este un pariu prea rău. Desigur, depinde de miză.

Încetini pasul pentru a-i permite lui Brad să-l ajungă din urmă.

— Brad, zise el, eşti foarte sigur de ceea ce ai spus? Brad îl bătu uşor pe spate.

— Mai sigur decât am spus-o, pentru a fi sincer cu tine. Pur şi simplu nu vroiam să-mi vâr capul în laţ pentru Griffin. Şi uite, Roger, mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai încercat să mă avertizezi astăzi. Îţi sunt recunoscător.

— Pentru puţin, răspunse Roger.

Rămase acolo câteva clipe, urmărindu-l pe Brad care făcea cale întoarsă şi întrebându-se cum ştia Brad despre ceva care-i spusese doar soţiei sale.

I-am fi putut spune – aşa cum de fapt i-ar fi putut spune multe, multe lucruri inclusiv de ce sondajele indicau ceea ce indicau. Dar nimeni nu trebuia să-i spună de fapt nimic. Şi-ar fi putut spune lui însuşi – dacă şi-ar fi permis el însuşi să ştie.

7
Muritor devenit monstru

Don Kayman era un bărbat cu o fire complexă care nu lăsa niciodată o problemă nerezolvată. De aceea îl doream ca areolog la acest proiect deşi firea sa se extindea şi asupra laturii religioase a vieţii sale. O problemă religioasă îl sâcâia acum în străfundurile minţii.

Asta nu-l împiedica însă să fluiere o melodie de Dizzy Gillespie în timp ce se rădea în jurul bărbii şi-şi pieptăna părul într-o anume pieptănătură elegantă, paj, în faţa oglinzii. Şi totuşi problema respectivă îl sâcâia. Privi fix în oglindă încercând să izoleze în minte ceea ce nu-l deranja. După o clipă îşi dădu seama că un lucru era tricoul său sport fără guler. Nu se potrivea. Îl scoase şi-l înlocui cu unul pe gât în patru culori, destul de apropiat de gulerul său clerical pentru a-i satisface simţul umorului.

Interfonul bâzâi.

— Donnie? Eşti aproape gata?

— Vin într-un minut, strigă el aruncând o privire în jur. Ce mai era de făcut? Sacoul său sport era pe un scaun lângă uşă. Pantofii îi erau lustruiţi. Fermoarul de la pantaloni îi era tras. Devin distrat, îşi zise el. Ceea ce-l sâcâia era ceva în legătură cu Roger Torraway pentru care îi părea rău în acel moment.

Ridică din umeri, îşi culese de pe scaun sacoul, îl aruncă pe umăr, coborî în hol şi ciocăni în uşa sorei Clotilda.

— Bună dimineaţa, părinte, spuse novicea care-l lăsă înăuntru. Luaţi loc. O anunţ că aţi venit.

— Mulţumesc, Jess.

În timp ce ea dispărea pe hol, Kayman o urmări apreciativ. Îmbrăcămintea gen pantalon bine mulat pe corp o avantaja evident iar Kayman se lăsă pradă unui sentiment vechi de păcătoşenie. Era un viciu mărunt asemănător cu acela dat de consumul unei fripturi într-o zi de vineri. Îşi amintea de părinţii săi care mestecau încăpăţânaţi scoici reci şi bine fripte în fiecare vineri noapte chiar şi după ce dispensa devenise generală. Asta

nu pentru că li se părea un păcat să consume carne, ci pur şi simplu pentru că sistemele lor digestive deveniseră atât de obişnuite cu peşte vinerea încât nu ştiau cum să le schimbe. Părerile lui Kayman vis-á-vis de sex erau similare. Când celibatul n-a mai fost obligatoriu, acest lucru n-a putut şterge amintirea genetică a două mii de ani de preoţie, timp în care se pretindea necunoaşterea întrebuinţării „echipamentului” sexual.

Sora Clotilda intră plină de vervă în cameră, îl sărută pe obrazul proaspăt ras şi-i luă mâna.

— Miroşi frumos! declară ea.

— Ce-ai zice de o cafea pe undeva? se interesă el conducând-o spre uşă.

— Nu cred, Donnie. Să terminăm odată!

Soarele toamnei aducea un aer fierbinte asupra Texasului.

— Să cobor capota?

Ea clătină din cap.

— Îţi va flutura părul în toate direcţiile. Şi oricum este prea cald.

Ea se răsuci sub centura de siguranţă şi-l privi.

— Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri, porni maşina îndreptând-o spre benzile automate.

— Nu... nu sunt prea sigur. Mă simt de parcă aş fi uitat să spun ceva în timpul spovedaniei.

Clotilda dădu din cap apreciativ.

— E vorba de mine?

— Oh, nu, Tillie! E... ei bine, nu-s sigur despre ce-i vorba.

El îi luă mâna distrat, privind fix prin fereastra laterală. Pe când treceau pe lângă o intersecţie, văzu la orizont clădirea albă în formă de cub ce adăpostea laboratoarele proiectului.

Nu interesul său pentru sora Clotilda îl sâcâia, era foarte sigur de asta. Deşi îi plăceau palpitaţiile provocate de o uşoară păcătoşenie, nu era câtuşi de puţin doritor să-şi bată joc de Legile Bisericii şi ale lui Dumnezeu. Poate, se gândi el, ar putea angaja un avocat bun şi ar putea lupta, dar nu ar încălca o lege. Considera, „urmărirea” sorei Clotilda destul de îndrăzneaţă şi rezultatul acţiunii sale avea să depindă de ceea ce-i permitea ei ordinul atunci când, şi dacă, va ajunge vreodată să-i ceară ei să solicite o dispensă. El nu era interesat de grupuri precum erau comunităţile clericale sau cele catarice renăscute.

— Roger Torraway? se aventură ea.

— N-aş fi surprins, zise el. Ceva în legătură cu schimbarea simţurilor sale mă deranjează. Percepţiile sale asupra lumii.

Sora Clotilda îl strânse de mână. Lucrând la departamentul psihiatric social, era autorizată să cunoască tot ce se întâmpla în evoluţia proiectului – şi îl cunoştea pe Don Kayman.

— Simţurile sunt mincinoase, Donnie. Aşa scrie în Scriptură.

— Oh, desigur! Dar are oare vreun drept Brad să hotărască în ce sens mint simţurile lui Brad?

Clotilda îşi aprinse o ţigară lăsându-l să reflecteze în linişte. Ea nu rupse tăcerea decât în apropierea zonei comerciale.

— Următoarea bifurcaţie, nu?

— Exact, replică el, punând mâna pe volan şi trecând pe comanda manuală.

Se strecură într-un spaţiu liber în parcare, încă preocupat de Roger Torraway. Era şi problema soţiei lui Roger, problemă ce trebuia rezolvată imediat. Iar asta însemna destule probleme. În plus, era o problemă şi mai mare: cum putea Roger rezolva cu cele mai multe probleme personale – ce este Drept şi ce este Greşit? – dacă informaţia pe care trebuia să-şi bazeze decizia era filtrată prin circuitele de intermediere ale lui Roger.

* * *

Deasupra vitrinei se putea citi: ARTICOLE DE LUX. Era un magazin mic după standardele întregului centru comercial, ce cuprindea un spaţiu de un sfert de milion de picioare şi un supermarket la fel de mare. Dar era destul de mare pentru a fi scump. Punând la socoteală chiria, întreţinerea, asigurarea, salariile pentru trei vânzătoare, două dintre ele cu normă redusă, un salariu consistent de director pentru Dorrie, magazinul înregistra o pierdere netă de aproape două mii de dolari pe lună. Roger o achita bucuros deşi câţiva contabili remarcaseră că ar fi fost mai ieftin să-i plătească lui Dorrie o pensie lunară de două mii.

Dorrie aşeza nişte porţelanuri pe un raft pe care scria „Solduri – jumătate de preţ”. Dădu din cap destul de politicoasă către cei doi vizitatori.

— Bună, Don. Îmi pare bine să te văd, soră Clotilda. Vreţi să cumpăraţi ieftin nişte ceşti roşii de ceai?

— Arată drăguţ, făcu Clotilda.

— Oh, chiar sunt. Dar să nu le cumpăraţi pentru mănăstire. FDA-ul[35] tocmai a ordonat scoaterea lor de pe piaţă. Se zice că smalţul este otrăvitor cu condiţia să bei cel puţin patruzeci de ceşti de ceai în fiecare zi timp de douăzeci de ani.

— Oh, ce păcat. Dar... le vinzi totuşi?

— Ordinul nu intră în vigoare decât peste treizeci de zile, explică Dorrie cu un uşor zâmbet întipărit pe faţă.

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să spun asta unui preot şi unei călugăriţe, nu? Dar ca să fiu sinceră vând marfa asta de ani de zile şi n-am auzit să fi murit cineva din cauza ei.

— N-ai vrea să bei o ceaşcă de cafea cu noi? întrebă Kayman. Bineînţeles din alte ţări.

Dorrie oftă, aşeză mai bine o ceaşcă, apoi răspunse:

— Nu, dar am putea sta de vorbă la fel de bine. Haideţi în birou! Porni înainte, aruncându-le peste umăr: Şi, oricum, ştiu de ce sunteţi aici.

— Da? făcu Kayman.

— Vreţi să-i fac o vizită lui Roger. Aşa-i?

Kayman se aşeză într-un fotoliu larg aflat în faţa biroului.

— Şi de ce n-o faci, Dorrie?

— La naiba, Don, ce rost are? E complet în nesimţire. Nici n-ar şti dacă am fost sau nu pe acolo.

— Într-adevăr, e sub sedative. Dar are perioade când îşi recapătă cunoştinţa.

— A întrebat de mine?

— S-a interesat de tine. Ce vrei să facă, să te implore?

Dorrie ridică din umeri jucându-se cu o piesă de şah din ceramică.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi vezi de treaba ta, Don? întrebă ea.

El nu se simţi ofensat.

— Asta şi fac. Acum Roger e indispensabil pentru noi. Ştii ce se întâmplă cu el? A fost deja de douăzeci şi opt de ori pe masa de operaţie. Treisprezece zile! Nu mai are ochi. Sau plămâni, inimă, urechi, nas – nu mai are nici măcar piele, a dispărut toată, câţiva inci pătraţi o dată, înlocuiţi cu materiale

---

35 Food and Drug Administration – Administraţia pentru Controlul Calităţii Alimentelor şi Medicamentelor (n. tr.)

sintetice. Jupuit de viu – bărbaţii au fost sanctificaţi pentru aşa ceva şi acum avem un bărbat care nici măcar nu-şi poate vedea propria soţie.

— Oh, rahat, Don! izbucni Dorrie. Nu ştii despre ce vorbeşti. Roger mi-a cerut să nu vin să-l văd după ce vor începe operaţiile. Considera că nu voi fi în stare... Pur şi simplu nu vroia să-l văd în acea stare!

— Impresia mea în legătură cu tine, declară preotul cu o voce slabă, este că eşti făcută dintr-un material destul de tare, Dorrie. Ai fi în stare să suporţi priveliştea?

Dorrie se strâmbă. Pentru o clipă faţa ei cea drăguţă nu mai părea drăguţă deloc.

— Nu se pune problema dacă pot sau nu suporta, zise ea. Ascultă, Don, ştii ce înseamnă să fii măritată cu un bărbat ca Roger?

— Ei bine, cred că-mi dau seama destul de bine, făcu uluit Kayman. E un bărbat bun.

— Este. Ştiu asta cel puţin la fel de bine ca tine, Don Kayman. Şi e îndrăgostit până peste cap de mine.

Urmă o pauză.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui, se încumetă să intervină sora Clotilda. Eşti nemulţumită de asta?

Dorrie privi călugăriţa potrivindu-şi răspunsul.

— Nemulţumită! Se poate spune şi aşa. Puse jos piesa de şah şi se aplecă peste birou. Ăsta-i visul oricărei fete, da? Să găsească un erou adevărat, chipeş şi deştept şi celebru şi foarte bogat – şi să nu-l facă să se îndrăgostească atât de tare de ea încât să nu observe dacă ceva nu-i în regulă. De-asta m-am măritat cu Roger. Nu puteam să cred că sunt atât de norocoasă.

Tonalitatea vocii făcu un evident salt în sus.

— Nu cred că ştii cum este să ai pe cineva care-i îndrăgostit până peste cap de tine. La ce-i bun un bărbat care-i pe dos? Uneori când suntem împreună în pat, încerc să adorm şi îl pot auzi stând treaz lângă mine, fără a se mişca, fără a se ridica pentru a se duce la baie, pur şi simplu atât de al dracului de delicat... Ştii că atunci când călătorim împreună Roger nu se duce niciodată la baie până ce nu e convins că dorm sau sunt în altă parte? Se bărbiereşte în clipa când se scoală – nu vrea să-l văd cu păr. Se rade la subţiori, se dă cu deodorant de trei ori pe

zi. Mă tratează de parcă aş fi Sfânta Fecioară! E un prost. Şi este aşa de nouă ani.

Dorrie îl privi stăruitor pe preot şi pe călugăriţa ce stăteau tăcuţi şi puţin jenaţi.

— Şi apoi, continuă ea, voi veniţi să-mi spuneţi că ar trebui să mă duc să-l văd în timp ce-l transformă în ceva înfiorător şi grotesc. Kathleen Doughty a trecut pe aici aseară. Era beată; se vedea că trăsese destul la măsea şi gândindu-se bine, se hotărâse să vină şi să-mi spună – cu înţelepciunea dată de bourbon – că-l făceam nefericit pe Roger. Ei bine, are dreptate! Voi aveţi dreptate, îl fac nefericit. Unde greşiţi voi este convingerea că dacă m-aş duce să-l văd, asta l-ar face fericit... Oh, la dracu'.

Sună telefonul. Dorrie îl ridică, apoi aruncă o privire spre Kayman şi sora Clotilda. Expresia feţei, până atunci aproape rugătoare, se transformă în ceva asemănător de cele ale pieselor de porţelan aflate lângă birou.

— Scuzaţi-mă, zise ea, ridicând petalele din plastic moale în jurul microfonului făcând astfel inauzibil orice cuvânt rostit şi întorcându-se cu spatele cu tot cu fotoliu. Vorbi câteva clipe, apoi închise telefonul şi se răsuci din nou spre ei.

Kayman spuse:

— Mi-ai dat un subiect de reflecţie, Dorrie. Dar totuşi...

Ea îi aruncă un zâmbet de porţelan.

— Dar totuşi vrei să-mi spui cum să-mi duc viaţa. Ei bine, nu poţi. V-aţi făcut numărul amândoi. Mulţumesc că aţi venit. Mulţumesc şi acum plecaţi! Nu mai este nimic de spus.

* * *

În interiorul marii clădiri albe sub formă de cub ce adăpostea laboratoarele proiectului, Roger zăcea cu picioarele desfăcute într-un pat fluidizat. Stătea aşa de treisprezece zile, cea mai mare parte a timpului fie inconştient, fie era incapabil să spună dacă era conştient sau nu. Visa. Ne dădeam seama când visa, la început după mişcările rapide ale ochiului, apoi după spasmele terminaţiilor nervoase după ce dispăruseră ochii. Unele din visele sale erau reale, dar el nu putea face diferenţierea necesară.

În acea perioadă îl supravegheau foarte strict pe Roger Torraway. Aproape că nu exista o mişcare a muşchilor sau o

sinapsă care să nu fi fost înregistrată pe vreun monitor şi astfel integrau cu exactitate datele, menţinând supravegherea continuă a funcţiilor sale vitale.

Era doar începutul. Ceea ce-i făcuse lui Roger în primele treisprezece zile de operaţii nu era mai mult decât ceea ce-i fusese făcut lui Willy Hartnett. Şi asta nu era destul.

Toate acestea fiind terminate, echipele chirurgicale începură să facă lucruri ce nu fuseseră niciodată realizate pe o fiinţă umană. Întregul său sistem nervos a fost revizuit şi toate principalele traiecte conectate la dispozitive legate la marele computer aflat la parter. Era un IBM 3070 universal ce ocupa o jumătate de încăpere şi care totuşi nu avea capacitatea necesară pentru a face tot ce i se cerea. De fapt era o soluţie de moment. La o distanţă de vreo două mii de mile, în jurul statului New York, specialiştii IBM-ului construiau un computer special ce putea fi purtat într-un sac de spate. Proiectarea acestuia era partea cea mai dificilă a proiectului; continuau încă să revizuiască circuitele chiar şi atunci când erau montate. Nu putea cântări mai mult de optzeci de livre[36] pe Pământ, iar dimensiunile sale nu puteau depăşi nouăsprezece inci. Şi trebuia să funcţioneze cu baterii de curent continuu reîncărcate fără întrerupere de panouri solare.

La început panourile solare erau o problemă, dar au rezolvat-o destul de elegant. Ele necesitau o suprafaţă absolută minimă de aproape treizeci de picioare pătrate. Întreaga suprafaţă a corpului lui Roger chiar şi după ce fusese reproiectat totul, nu era de ajuns şi nici n-ar fi fost chiar dacă ar fi putut primi dintr-odată toate razele destul de slabe de soare existente pe Marte.

Modul de rezolvare al problemei era prin proiectarea unor două mari aripi fine.

— O să arate precum Oberon[37], zise vesel Brad după ce văzu schiţele. Sau precum un liliac, bombăni Kathleen Doughty.

Semănau într-adevăr cu aripile unui liliac, în special pentru că erau negre ca smoala. Nu se putea zbura cu ele, nici chiar într-o atmosferă rarefiată, dacă Marte ar fi avut aşa ceva. Dar nici nu fuseseră proiectate pentru zbor sau pentru orice fel de

---

36 Unitate de greutate egală cu 0,452 kg. (n. tr.)

37 Personaj din *Visul unei nopţi de vară* de William Shakespeare, regele zânelor (n. tr.)

sarcină. Trebuiau doar să se deschidă automat, orientate astfel încât să primească cât mai multă radiaţie oferită de soare. După o analiză mai atentă, proiectul a fost modificat pentru a permite un oarecare control din partea lui Roger în sensul de a putea utiliza aripile precum un dansator pe sârmă îşi foloseşte prăjina pentru menţinerea echilibrului... În toate privinţele, aripile erau o îmbunătăţire imensă a „urechilor” pe care i le puseseră lui Willy Hartnett.

Aripile solare au fost proiectate şi fabricate în opt zile; până în momentul când umerii lui Roger erau pregătiţi pentru a le accepta, ele fură gata pentru a fi ataşate. Pielea era deja un material de stoc. Atât de multă fusese utilizată pe Willy Hartnett, atât ca înlocuitor original cât şi ca substitut în cazuri de vătămări sau schimbări de proiectare pe măsură ce programul se derula, încât noile grefe erau aplicate imediat ce chirurgii îndepărtau tegumentul cu care se născuse Roger.

Din când în când se deştepta şi privea în jur cu o expresie ce denota recunoaştere şi inteligenţă. Era greu să fii singur. Vizitatorii săi – şi numărul lor era constant – îi vorbeau uneori, alteori veneau doar pentru a-l privi ca pe un specimen de laborator cu care se discuta şi care era manipulat nu cu o mai mare considerare decât o puteai acorda unui dozator volumetric

Vern Scanyon venea aproape în fiecare zi, holbându-se la creatura la care se lucra cu o aversiune crescândă.

— Arată ca dracu', bombăni el. Contribuabililor le va plăcea!

— Atenţie, generale, mârâi Kathleen Doughty interpunându-şi corpul uriaş între director şi subiectul experimentului. De unde ştii că nu te aude?

Scanyon ridică din umeri şi plecă să-şi facă raportul către biroul Preşedintelui. În timp ce ieşea, intră Don Kayman.

— Mulţumesc, mamă a întregii lumi, declară el cu o voce gravă. Apreciez interesul tău pentru prietenul meu Roger.

— Mda, făcu ea irascibilă. Nu e vorba de sentimentalitate. Săracul trebuie să capete o oarecare încredere în sine; va avea nevoie de ea. Ştii cu câţi amputaţi şi paraplegici am lucrat? Şi ştii câţi dintre ei erau consideraţi cazuri irecuperabile ce nu aveau să mai meargă niciodată, să-şi mişte vreun muşchi sau chiar să nu se poată deplasa singuri până la toaletă? Voinţa repară totul, Don, dar pentru asta e necesar să crezi în tine însuţi.

Kayman se încruntă, starea psihică a lui Roger îl preocupa mult.

— Vrei să ne certăm pe tema asta? întrebă tăios Kathleen interpretându-i greşit gestul.

— Câtuşi de puţin! Vreau să spun, fii rezonabilă, Kathleen. Sunt eu omul care să pun la îndoială transcendenţa spiritului asupra psihicului? Pur şi simplu îţi sunt recunoscător. Eşti o fată bună, Kathleen.

— Oh, prostii, mormăi ea fără să-şi scoată ţigara din gură. De asta mă plătesc. Şi, în plus, bănuiesc că n-ai fost la birou astăzi? Te aşteaptă o notă din partea Generalului Flotei stelare... aşa încât să nu uităm ceea ce facem... conţine o mică aluzie la faptul că dacă ratăm ziua fixată pentru lansare, suntem buni pentru un lagăr de concentrare.

— Ca şi cum ar trebui să ne reamintească, oftă părintele Kayman privind figura grotescă şi nemişcată a lui Roger. Scanyon e un om bun dar are tendinţa să creadă că orice face el, el este centrul universului. Numai că de data aceasta s-ar putea să aibă dreptate...

Cel puţin era o pretenţie plauzibilă. Pentru noi problema nici nu se discuta: legătura cea mai importantă în toate înrudirile complexe ale minţii şi materiei pe care o generaţie anterioară de oameni de ştiinţă o numise Gaia[38] era chiar în faţa noastră, plutind pe patul său fluidizat şi arătând precum starul unui film horror japonez. Fără Roger Torraway, lansarea pe Marte nu putea avea loc la momentul stabilit. Milioane de oameni ar fi putut pune la îndoială importanţa acestui fapt. Noi n-o făceam.

Roger era în centrul tuturor acţiunilor. În jurul lui, în marea majoritate a clădirilor complexului, se desfăşurau eforturi concentrate pentru a-l transforma în ceea ce trebuia să fie. În sala de operaţii alăturată, Freeling, Weidner şi Bradley îi pregăteau noi părţi. În laboratorul cu presiune marţiană normală în care murise Willy Hartnett, acele părţi erau testate pentru a rezista condiţiilor de pe Marte. Uneori ele cedau teribil de repede; atunci erau reproiectate dacă era posibil sau înlocuite – altădată erau pur şi simplu folosite aşa, împreună cu rugăciuni fierbinţi şi degete încrucişate.

---

38 În mitologia greacă, personificare feminină a Pământului, una din divinităţile primordiale care a dat naştere mării, munţilor şi cerului (n. tr.)

Universul se desfăcea în faţa lui Roger precum învelişul unui usturoi. Undeva şi mai departe în clădirile laboratorului se afla gigantul computer 3070, bâzâind şi huruind în timp ce crea noi segmente de programe pentru a corespunde facilităţilor de intermediere construite oră de oră în corpul lui Roger. În afara clădirii se afla comunitatea din Tonka ce trăia sau murea prin viabilitatea proiectului, principalul patron şi motivul major de existenţă. De jur împrejurul Tonka-i se afla restul Oklahoma-ei şi desfăşurându-se în toate direcţiile se întindeau cele cincizeci şi patru de state, iar în jurul lor se întindea o lume neliniştită şi mâ-nioasă, ocupată în a trimite note politice arogante de la o capitală la alta şi a lupta pentru subzistenţă în fiecare din nenumăratele vieţi personale.

Specialiştii ce participau la proiect ajunseseră să se izoleze de cea mai mare parte a acestei lumi. Nu urmăreau ştirile la televizor atunci când puteau evita aceasta, preferau să nu citească nimic în afară de secţiunile sportive ale ziarelor. Se considera că nu aveau mult timp liber, dar nu acesta era motivul. Adevăratul motiv era pentru că pur şi simplu nu vroiau să ştie. Lumea înnebunea iar ciudaţii savanţi în marele cub alb al clădirii proiectului păreau normali şi reali în timp ce revoltele din New York, luptele cu bombe nucleare tactice în jurul Golfului şi foametea în masă în ceea ce se obişnuia a se numi „naţiunile în curs de dezvoltare” păreau chestii fantastice.

Erau chestii fantastice. Cel puţin, ele nu contau în viitorul rasei noastre.

* * *

Şi astfel Roger continua să se schimbe şi să supravieţu-iască. Kayman petrecea din ce în ce mai mult timp cu el, fiecare minut de care se putea lipsi în laboratorul de presiune marţiană normală. Urmărea totul cu afecţiune în timp ce Kathleen Doughty se învârtea prin cameră, lăsând să cadă fumul de la ţigări oriunde dar nu şi pe Roger. Dar Don era încă tulburat.

A trebuit să accepte ideea lui Roger de circuite de inter-mediere pentru a interpreta excesul de impulsuri, dar nu avea încă răspunsul la marea întrebare: dacă Roger nu putea ştii ceea ce vedea, atunci cum putea vedea el Adevărul?

8
Prin ochii înşelători

Vremea se schimbase rapid şi pentru totdeauna. Ne-am dat seama de schimbare pe măsură ce un val de aer polar se întinse de la Alberta până în Texas. Previziunile meteo referitoare la vânturi puternice blocaseră la sol maşinile pe perne de aer. Personalul ce lucra la proiect şi nu avea maşini pe roţi era obligat să folosească transportul în comun, iar parcările erau aproape goale cu excepţia unor rotocoale mari de mărăcini purtaţi ici colo de vânt.

Nu toată lumea fusese atentă la avertismente şi apărură primele gripe şi răceli ce însoţeau primul val rece. Brad era ţinut la pat. Weidner era tratat ambulator dar nu-i era permis să se apropie de Roger pentru a nu-l infecta cu o boală obişnuită căreia nu putea să-i facă faţă. Roger era lăsat acum în grija lui Jonathan Freeling, a cărui sănătate era supravegheată la fel de strict ca şi a pacientului său. Kathleen Doughty, indestructibila şi dura bătrânică, se afla în camera lui Roger din oră în oră, presărând peste tot scrum de ţigară şi povăţuind infirmierele.

— Trataţi-l ca o persoană! ordonă ea. Şi puneţi-vă ceva haine pe voi înainte de a pleca acasă! Vă puteţi arăta oricând fundurile voastre frumoase – ceea ce trebuie să faceţi astăzi este să nu răciţi până ce ne putem dispensa de voi.

Infirmierele nu-i puteau rezista. Îşi dădeau toată silinţa, chiar şi Clara Bly, rechemată din luna de miere pentru a înlocui infirmierele bolnave. Ele aveau la fel de multă grijă ca şi Kathleen Doughty, deşi era greu să-ţi aminteşti, privind creatura grotescă ce se numea Roger Torraway, că el era încă o fiinţă umană la fel de capabilă de aceleaşi sentimente ca şi ele însele.

Din când în când Roger începea să fie mai conştient. Timp de douăzeci de ore sau mai mult în fiecare zi era inconştient sau într-o stare de semi-vis; dar uneori recunoştea oamenii aflaţi în aceeaşi cameră cu el şi câteodată chiar le vorbea coerent. Atunci îl aduceau din nou în stare de inconştienţă.

— Aş vrea să ştiu ce simte, spuse Clara Bly adresându-se schimbului ei. Cealaltă fată privi în jos la masca ce constituia tot ce mai rămăsese din faţa lui Roger, cu ochii mari şi largi ce fuseseră confecţionaţi pentru el.

— Poate că ar fi mai bine să nu ştii, zise ea. Du-te acasă, Clara!

Torraway auzi schimbul de replici; înregistrările osciloscopului dovediră aceasta. Studiind datele telemetrice ne puteam forma câteva idei referitoare la ce se întâmpla în mintea sa. Adesea avea dureri cumplite, asta era evident. Dar durerea nu constituia un avertisment a ceva ce necesita atenţia noastră sau a ceva ce implica o anumită acţiune. Era pur şi simplu un element al vieţii sale. Învăţase să-l aştepte şi să-l accepte în momentul când se întâmpla. Nu era conştient de multe lucruri ce aparţinuseră propriului său corp. Simţurile ce reuşeau să-l facă să-şi cunoască corpul nu reuşiseră încă să facă faţă realităţii noului său corp. Nu ştia când i se înlocuiau sau adăugau ochi, plămâni, inimă, urechi, nas şi piele. Nu ştia cum să recunoască indiciile care i-ar fi putut furniza informaţia respectivă. Gustul sângelui şi al materiilor vomate, în gât. Cum era el să ştie că acest lucru însemna îndepărtarea plămânilor? Întunericul, durerea înăbuşită din craniu atât de diferită de orice altă durere de cap pe care o avusese vreodată. Cum putea el spune ce însemna ea, cum putea el distinge între îndepărtarea întregului său sistem optic şi stingerea unei lumini?

Într-o bună zi îşi dădu seama că încetase să mai simtă mirosul familiar de spital, mirosul de dezinfectant şi alte substanţe. Când? Nu ştia. Tot ce ştia era că în jurul său nu mai era nici un fel de miros.

Auzea cu o acurateţe discriminatorie şi un nivel de percepţie pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte, auzea orice cuvânt spus în cameră, oricât de şoptit ar fi fost el şi de asemenea aproape tot ce se întâmpla în încăperea alăturată. Auzea tot ce spuneau oamenii când era destul de conştient pentru a auzi ceva. Înţelegea cuvintele. Putea simţi bunăvoinţa lui Jon Freeling şi Kathleen Doughty şi înţelegea neliniştea şi mânia ascunsă din vocile directorului adjunct şi generalului.

Dar, mai mult decât orice, simţea durerea.

Erau atât de multe şi diferite feluri de durere! Durerile produse de toate părţile corpului. Refacerea operaţiilor şi pulsarea

ritmică a ţesuturilor contuzionate în timpul operaţiilor majore. Spasmele fără de sfârşit în timp ce Freeling sau infirmierele lăsau instrumentele chirurgicale într-o mie de locuri dureroase pe suprafaţa corpului său aşa încât să poată studia valorile obţinute de aparatele de înregistrare.

Şi durerea mai profundă şi interioară, uneori fizică, atunci când se gândea era la Dorrie. Uneori când era treaz, îşi amintea să întrebe dacă ea fusese pe acolo sau dacă telefonase. Nu-şi putea aminti să fi obţinut vreodată un răspuns.

Şi apoi într-o bună zi, simţi o nouă durere ascuţită în interiorul capului... şi realiză că era vorba de lumină.

Vedea din nou.

* * *

Când infirmierele îşi dădură seama că el le putea vedea, raportară imediat lui Jon Freeling care ridică receptorul şi-l sună pe Brad.

— Vin imediat, răspunse acesta. Ţineţi-l în întuneric până ajung acolo!

Brad avu nevoie de mai mult de o oră pentru a ajunge şi când sosi la laborator, nu era evident în starea lui cea mai bună.

Făcu un duş antiseptic, o spălătură orală şi-şi puse o mască chirurgicală, apoi deschise cu grijă uşa şi intră în camera lui Roger. Vocea de pe pat întrebă:

— Cine-i acolo?

Era slabă şi tremurătoare dar era vocea lui Roger.

— Eu, Brad. Pipăi pe lângă uşă până găsi întrerupătorul. Fac puţină lumină, Roger. Spune-mi când mă poţi vedea!

— Te văd acum, oftă vocea. Cel puţin bănuiesc că eşti tu.

Brad îşi opri mâna în aer.

— Pe dracu' poţi..., începuse el, apoi făcu o pauză. Adică cum, mă vezi? Ce vezi?

— Ei bine, şopti vocea, nu sunt sigur în legătură cu faţa. E doar un fel de luminescenţă. Dar pot să-ţi văd mâinile şi capul. Sunt strălucitoare. Şi-ţi disting destul de bine capul şi braţele. Deşi puţin mai slab – mda, îţi văd şi picioarele. Dar faţa ta e ciudată. Mijlocul ei e doar o pată.

Brad îşi atinse masca chirurgicală şi înţelese.

— Infraroşu. Vezi căldura. Ce altceva mai vezi, Roger? Pentru o clipă urmă o tăcere dinspre pat.

— Ei bine, e un fel de pătrat de lumină; bănuiesc că e cadrul uşii. Văd doar conturul. Şi ceva foarte strălucitor lângă perete, acolo de unde vine şi un sunet – sunt monitoarele telemetrice? Şi-mi pot vedea propriul corp, sau cel puţin văd cearceaful şi un fel de contur al corpului sub el.

Brad se holbă în jur. Chiar şi după ce avusese timp să-şi adapteze ochii la întuneric, nu vedea aproape nimic, doar sclipirea albă a indicatoarelor luminoase ale monitoarelor şi o rază vagă de lumină în jurul uşii aflate în spatele său.

— E foarte bine, Rog. Altceva?

— Mda, dar nu ştiu ce sunt câteva lumini jos lângă tine. Foarte slabe. Cred că sunt conductele de încălzire.

— E bine, băiete. În regulă, acum ţine-te bine. O să măresc puţin lumina din cameră. Poate că tu te descurci şi fără ele, dar nici eu şi nici infirmierele n-o putem face. Spune-mi cum te simţi!

Răsuci încet întrerupătorul, o optime de cursă, apoi mai mult. Luminile ascunse sub ornamentele tavanului se aprinseră – la început slab, apoi puţin mai tare. Brad vedea acum conturul patului, la început strălucirea aripilor desfăşurate care se răsuciseră înainte peste corpul lui Roger Torraway; apoi corpul însuşi acoperit până la brâu cu un cearceaf.

— Te văd acum, oftă Roger cu vocea sa stridentă. E oarecum diferit – acum văd culori, dar nu sunt atât de strălucitoare.

Brad îşi luă mâna de pe întrerupător.

— Destul pentru moment.

Se rezemă ameţit de perete.

— Îmi pare rău, zise el. Am gripă sau aşa ceva... Cum te simţi? Vreau să spun, simţi vreo durere sau ceva asemănător?

— Dumnezeule, Brad!

— Nu, vreau să spun ceva legat de vedere. Lumina îţi supără... ochii?

— Sunt aproape singurul lucru care nu mă doare, suspină Roger.

— Bine. Măresc şi mai mult lumina – atât e bine? Ceva probleme?

— Nu.

Brad se apropie cu grijă de pat.

— În regulă, vreau să încerci ceva. Poţi – ei bine, poţi să-ţi închizi ochii? Vreau să spun, poţi să decuplezi receptorii de vedere?

Pauză.

— Nu... nu cred.

— Ei bine, poţi Rog! Au fost proiectaţi în felul acesta, trebuie doar să găseşti modalitatea de a o face. Şi Willy a avut nişte probleme la început dar în cele din urmă a reuşit. Spunea că era numai o pierdere de timp, dar apoi totul s-a întâmplat aşa cum a vrut.

— ... Nu se întâmplă nimic.

Brad reflectă câteva clipe. Capul i se învârtea din cauza bolii şi simţea cum îl părăsesc puterile.

— Ascultă! Ai avut vreodată probleme cu sinusul?

— Nu – ei bine, poate. Puţin.

— Îţi aminteşti unde te durea?

Forma se mişcă stingherită pe pat, ochii ei mari uitându-se fix în cei ai lui Brad.

— Cred... cred că da.

— Sondează pe acolo! ordonă Brad, vezi dacă poţi găsi muşchii; bineînţeles că muşchii nu vor fi acolo, dar terminaţiile nervoase care îi controlează sunt.

— ... Nimic. Ce muşchi trebuie să caut?

— Oh, la naiba, Roger! Se numeşte *rectus lateralis* şi cu ce te ajută dacă ştii asta? Sondează pur şi simplu!

— ... Nimic.

— În regulă.

Brad oftă.

— N-are nici o importanţă acum. Continuă s-o faci cât de des poţi, da? Vei afla cum.

— Halal consolare, şopti iritată vocea de pe pat. Hei, Brad?! Eşti mai strălucitor.

— Adică cum mai strălucitor? se răsti Brad.

— Mai strălucitor. E mai multă lumină pe faţa ta.

— Mda, mormăi Brad, dându-şi seama că începuse din nou să ameţească. Cred că am temperatură. Mai bine aş ieşi de aici. Se presupune că masca asta ar trebui să mă împiedice să te contaminez dar te poţi bizui pe ea cincisprezece minute sau cam aşa ceva...

— Înainte de a pleca, şopti insistent vocea, ... fă ceva pentru mine! Stinge din nou luminile pentru un minut!

Brad ridică din umeri şi se conformă.

— Da?

Auzea corpul dizgraţios schimbându-şi poziţia pe pat.

— Pur şi simplu mă răsucesc pentru a vedea mai bine, raportă Roger. Ascultă, Brad, ceea ce vreau să te întreb e... cum merg lucrurile? O să reuşesc?

Brad făcu o pauză pentru a reflecta.

— Aşa cred, răspunse el cinstit. Totul este în regulă până acum. Nu-ţi spun prostii, Roger. Toate acestea sunt chestii de pionierat şi s-ar putea ca ceva să nu meargă cum trebuie. Dar până acum nimic nu ne face să credem aşa ceva.

— Mulţumesc. Încă un lucru, Brad. Ai văzut-o pe Dorrie în ultimul timp?

Pauză.

— Nu, Roger. Nu de o săptămână sau aşa ceva. Am fost foarte bolnav, iar când n-am fost bolnav, am fost al dracului de ocupat.

— Mda. Ascultă, bănuiesc că ai putea lăsa luminile ca mai înainte aşa încât infirmierele să vadă pe unde merg.

Brad acţionă din nou întrerupătorul.

— Mă întorc când voi putea. Încearcă să-ţi închizi ochii, da? Şi ai telefon – sună-mă de câte ori vrei. Nu vreau să spun când se întâmplă ceva – oricum voi şti dacă se întâmplă ceva, nu-ţi face probleme; nu mă duc nici la toaletă fără să las numărul unde pot fi găsit. Vreau să spun, sună-mă pur şi simplu atunci când vrei să stai de vorbă!

— Mulţumesc, Brad. Pe curând.

* * *

În cele din urmă se terminară operaţiile – oricum cele mai grele. Când Roger ajunsese să-şi dea seama de asta, simţi o uşurare extrem de preţioasă pentru el, deşi în mintea sa mai erau încă o groază de probleme, mai multe decât dorea să rezolve.

Clara Bly îi făcu toaleta şi – încălcând ordinele primite – îi aduse flori pentru a-i ridica moralul.

— Eşti o fată bună, şopti Roger, întorcându-şi şi capul pentru a o privi.

— Cum îţi par?

El încercă să le descrie.

— Ei bine, sunt trandafiri dar nu-s roşii. Galben pal? Cam aceeaşi culoare cu brăţara ta.

— E portocalie.

Termină de aşezat cearceaful peste picioarele lui Roger. Pânza se ridica uşor din cauza forţei ascensionale provenită de la patul fluidizat.

— Vrei plosca?

— Pentru ce? mormăi el. Era în a treia săptămână de dietă şi în a treia zi de administrare controlată a lichidelor. Sistemul său de excreţie devenise în cea mai mare parte ornamental, ca să folosim cuvintele Clarei.

— Oricum mi se permite să mă ridic, spuse el, aşa încât dacă se întâmplă ceva, rezolv eu.

— Te-ai făcut băiat mare, rânji Clara împăturind rufele murdare şi părăsind camera.

Roger se aşeză mai bine şi începu din nou investigarea lumii din jurul lui. Studie apreciativ trandafirii. Mării ochi cu faţete primeau aproape o octavă suplimentară de radiaţie, ceea ce însemna o jumătate de duzină de culori – de la infraroşu la ultraviolet – mai mult decât văzuse vreodată până atunci Roger; numai că el nu avea nume pentru ele, iar spectrul curcubeului pe care-l văzuse toată viaţa se extinsese astfel încât să le cuprindă pe toate. Ştia că ceea ce i se părea roşu închis era căldură de slabă putere. Deşi nu era chiar corect nici măcar să spui că părea a fi roşu; era doar o calitate diferită a luminii care dădea asocieri de căldură şi bunăstare.

Şi totuşi era ceva foarte ciudat cu trandafirii aceia – şi nu era culoarea.

Aruncă cearceaful de pe el şi se privi. Noua sa piele era fără pori, fără păr şi fără zbârcituri. Părea mai degrabă un costum de scafandru decât pielea pe care o cunoscuse întreaga viaţă. Sub ea se afla o musculatură complet nouă acţionată mecanic dar ale cărei urme nu se vedeau deloc.

Curând se va ridica în picioare şi va merge – singur. Nu era încă pregătit pentru aşa ceva. Deschise televizorul. Ecranul se lumină cu o mulţime de puncte în roşu de anilină, azuriu şi verde.

Lui Roger îi trebui un efort de voinţă pentru a-l privi şi a vedea trei fete cântând şi ţesând; noii săi ochi doreau să analizeze modelul în componentele sale. Schimbă canalele şi dădu peste un buletin de ştiri. Noua Asie Populară trimisese încă trei submarine nucleare într-o vizită de „curtoazie” în Australia. Secretarul de presă al Preşedintelui Deshatine declară rigid că şi aliaţii noştri din Lumea Liberă se puteau baza pe ajutorul nostru. Toate echipele de *football* din Oklahoma pierduseră. Roger închise televizorul; simţea cum începe să-l doară capul. De fiecare dată când îşi schimba poziţia contururile păreau să se încline sub un anume unghi, iar din spatele aparatului recepţiona o lumină uluitor de strălucitoare. După întreruperea curentului, urmări o bucată de vreme atât luminozitatea din ce în ce mai slabă a tubului catodic cât şi reducerea până spre întuneric a luminii din spatele televizorului. Îşi dădu seama că era vorba de căldură.

Acum, ce spusese oare Brad? „Sondează în jurul locului unde se află sinusurile”.

Era un sentiment straniu – să te afli în primul rând într-un corp nefamiliar şi apoi să încerci să localizezi în interiorul său o comandă pe care nimeni n-o putea defini prea bine. Şi asta doar pentru a închide ochii! Dar Brad îl asigurase că putea s-o facă. Starea de spirit a lui Roger faţă de Brad era complexă, un component al ei fiind mândria; a spus că putea fi făcută de oricine, atunci urma să fie făcută şi de Roger.

Numai că nu era făcută. Încercă orice combinaţie de comprimare a muşchiului şi de ambiţionare a voinţei la care se putea gândi... dar nu se întâmplă nimic.

Brusc o amintire îi fulgeră prin minte: o amintire de demult, din zilele în care el şi Dorrie tocmai se căsătoriseră. Nu, pe atunci nu erau căsătoriţi, nu încă; trăiau împreună, îşi aminti el, încercând să decidă dacă doreau să-şi unească vieţile în mod public. Aceasta era perioada lor de meditaţie transcendentală şi de masaj, perioadă în care se explorau unul pe celălalt în toate modurile la care se puteau gândi – îşi amintea mirosul uleiului pentru copii în care adăugaseră parfum de mosc; îşi amintea şi de modul în care râseseră vis-á-vis de instrucţiunile pentru cel de-al doilea chakra: „Trageţi aer în splină şi ţineţi-l acolo, apoi expiraţi în timp ce mâinile d-vstră alunecă pe ambele părţi ale coloanei vertebrale a partenerului”. Dar ei nu fuseseră niciodată

în stare să descopere unde se afla splina, iar Dorrie fusese foarte poznaşă, explorând părţile cele mai intime ale corpului lor.

— E acolo? Acolo? Oh, Roger, uite ce-i, nu eşti serios în legătură cu...

Simţi cum îl fulgeră o bruscă durere undeva în interior şi se lăsă disperat pe spate. *Dorrie*!

Uşa se dădu de perete.

Clara Bly năvăli înăuntru, ochii ei mari strălucind pe faţa ei neagră şi drăguţă.

— Roger! Ce faci?

El răsuflă adânc şi încet înainte de a răspunde.

— Ce s-a întâmplat?

Îşi auzi vocea slabă şi cu o tonalitate prea joasă – un rezultat a ceea ce-i făcuseră până atunci...

— Toate indicatoarele aparatelor au luat-o razna! Am crezut – nu ştiu ce am crezut, Roger. Dar orice se întâmpla, îţi punea probleme.

— Îmi pare rău, Clara.

El o urmări în timp ce se pregătea pentru monitoarele de pe perete, studiindu-le cu rapiditate.

— Arată puţin mai bine, constată ea în silă. Bănuiesc că-i în regulă, dar ce dracu' îţi făceai singur?

— Îmi făceam griji, răspunse el.

— Despre ce?

— Unde se află splina. Ştii?

Ea îl fixă gânditoare pentru o clipă înainte de a replica:

— Sub coasta de jos, în partea stângă. Cam pe unde crezi că este inima. Puţin mai jos. Îţi baţi joc de mine, Roger?

— Ei bine, cam aşa ceva. Bănuiesc că îmi aminteam de ceva despre care n-ar fi trebuit, Clara.

— Te rog să n-o mai faci!

— Voi încerca.

Dar gândul la Dorrie şi Brad nu-i dădea pace de undeva din subconştient. Zise fără a fi întrebat:

— Încă un lucru – am încercat să închid ochii şi n-am reuşit.

Ea se apropie şi-i atinse umărul într-un gest de simpatie prietenească.

— Ai s-o faci, scumpule.

— Mda.

— Nu, ai s-o faci într-adevăr. Am stat mult şi cu Willy şi el era descurajat foarte tare. Dar până la urmă a reuşit. Oricum, zise ea răsucindu-se, rezolv eu asta acum pentru tine. Ora stingerii. Trebuie să fii cât mai odihnit mâine dimineaţă.

— Pentru ce?

— Oh, nu te mai taie. S-a terminat cu asta o bucată de vreme. Nu ţi-a spus Brad? Mâine te vor conecta la computer pentru testul de intermediere. Vei fi foarte ocupat, te rog băiete, aşa încât, dormi puţin!

Ea stinse luminile, iar Roger o urmărea pe măsură ce faţa ei întunecată se transforma într-o pată slab strălucitoare pe care mintea sa o asimila unei piersici.

Ceva îi trecu prin gând.

— Clara? Îmi faci o favoare?

Ea se opri cu o mână pe clanţă.

— Care, scumpule?

— Vreau să te întreb ceva.

— Dă-i drumu'!

El ezită, întrebându-se cum să facă ceea ce vroia să facă.

— Ceea ce vreau să ştiu, zise el formulându-şi ideea în minte pe măsură ce vorbea, este, ei bine, să vedem, – oh, da. Ceea ce vreau să ştiu, Clara, este ce poziţii diferite folosiţi când eşti în pat cu soţul tău făcând dragoste?

— Roger!

Strălucirea feţei se accentuă brusc cu jumătate de decibel; el îi putea vedea venele de sub piele inundate de sângele ei fierbinte.

— Îmi pare rău, Clara. Bănuiesc... bănuiesc că zăcând întins aici am devenit cam desfrânat. Uită ce te-am întrebat, da?

Ea rămase tăcută câteva clipe. Când vorbi, vocea îi era profesională, o voce ce nu mai aparţinea unui prieten.

— Desigur, Roger. E în regulă. M-ai luat prin surprindere. E... ei bine, numai că nu mi-ai mai spus niciodată ceva asemănător.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Dar nu-i părea rău – sau nu chiar destul de rău.

Urmări cum se închidea uşa în urma ei şi studie urma dreptunghiulară de lumină ce se strecura din hol. Grijuliu, îşi păstra mintea cât mai calmă cu putinţă. Nu vroia să declanşeze din nou alarmele monitoarelor.

Dar vroia să se gândească la ceva aflat chiar la limita zonei periculoase şi astfel se făcu că roşeaţa apărută pe faţa Clarei Bly semăna foarte mult cu strălucirea bruscă apărută pe cea a lui Brad când îl întrebase dacă fusese împreună cu Dorrie în ultimul timp.

* * *

A doua zi dimineaţă eram complet mobilizaţi, verificând circuitele, racordând dispozitivele de rezervă, asigurându-ne că releele automate de comutaţie sunt sincronizate să intervină la cel mai vag semnal de proastă funcţionare. Brad sosi la 6.00, slăbit dar cu capul limpede şi gata de lucru. Weidner şi Jon Freeling sosiră doar la câteva minute lângă el, deşi principala operaţie din acea zi era de resortul lui Brad. Dar cei doi nu puteau sta deoparte. Kathleen Doughty era şi ea acolo – aşa cum fusese tot timpul – nu pentru că aşa i-o impunea datoria ci pentru că aşa i-o cerea inima.

— Să nu-i faceţi viaţa grea băiatului meu, mârâi ea cu ţigara în gură. Va avea nevoie de tot ce este în stare când încep cu el săptămâna viitoare.

Brad replică rostind clar fiecare silabă:

— Kathleen, îmi voi da cea mai mare silinţă.

— Mda. Ştiu c-o vei face, Brad.

Kathleen stinse ţigara în scrumieră şi aprinse imediat alta.

— N-am avut niciodată copii şi bănuiesc că le-au ţinut locul Willy şi Roger.

— Îhî, mormăi Brad fără s-o mai asculte.

El nu era calificat şi nici autorizat să folosească computerul 3070 sau vreunul din sistemele auxiliare. Tot ce putea să facă era să privească în timp ce tehnicienii şi programatorii îşi făceau meseria. Când şi cea de-a treia verificare era aproape terminată fără să apară nici un fel de probleme, Brad părăsi în cele din urmă sala computerului şi luă liftul pentru a urca trei etaje până la camera lui Roger.

Se opri o clipă la uşă, apoi o deschise cu un zâmbet pe buze.

— Aproape gata de a fi conectat, băiete. Te simţi în stare?

Ochii de insectă se răsuciră spre el. Vocea monotonă a lui Roger spuse:

— Nu ştiu ce ar trebui să simt, dar ceea ce simt acum este în special frică.

— Oh, nu-i nimic de care să-ţi fie frică, spuse în grabă Brad, tot ceea ce urmează să facem este să testăm sistemul de intermediere.

Aripile de liliac tremurară şi-şi schimbară poziţia.

— Testul ăsta mă va ucide? întrebă aceeaşi voce monotonă şi înnebunitoare.

— Oh, haide, Roger! exclamă Brad brusc înfuriat.

— Era doar o întrebare, punctă vocea...

— O întrebare tâmpită! Ascultă, ştiu cum te simţi...

— Mă îndoiesc de asta.

Brad se opri şi studie faţa necomunicativă a lui Roger. După un moment continuă:

— Lasă-mă să-ţi spun din nou despre ce e vorba. Ceea ce o să fac nu este să te ucid, ci să te menţin în viaţă. Bineînţeles că te gândeşti la ceea ce i s-a întâmplat lui Willy, dar n-o să ţi se întâmple şi ţie. O să fii în stare să faci faţă la ceea ce ţi se întâmplă – aici şi pe Marte unde este important...

— E important pentru mine aici, îl întrerupse Roger.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Când sistemul va fi operaţional, vei vedea sau auzi doar ce ai nevoie, înţelegi? Sau ceea ce vrei. Vei avea o mare marjă de control voliţional. Vei fi în stare...

— Nici măcar nu-mi pot închide ochii, Brad.

— Vei putea. Vei putea să te foloseşti de toate sistemele. Dar n-o vei face până ce nu vom începe. Apoi toate semnalele inutile vor fi filtrate aşa încât să nu te zăpăcească. Asta l-a ucis pe Willy: confuzia.

Urmă o pauză, timp în care creierul aflat în spatele acelei feţe groteşti medită. Dar ceea ce spuse Roger în cele din urmă fu:

— Arăţi groaznic, Brad.

— Îmi pare rău. De fapt nu mă simt prea bine.

— Eşti sigur că eşti apt de muncă?

— Bineînţeles. Hei, Roger, ce vrei să spui? Vrei să amânăm testul?

— Nu.

— Ei bine, atunci ce vrei?

— Aş vrea să ştiu şi eu, Brad. Hai să-i dăm drumu'.

Până atunci toţi erau gata; luminile verzi pâlpâiau deja de câteva minute. Brad ridică din umeri şi mormăi morocănos adresându-se infirmierei de serviciu:

— În regulă.

* * *

Urmară zece ore de testare şi reglare a circuitelor de intermediere; Roger fu lăsat să-şi încerce noile simţuri pe puncte Rorschach[39] proiectate şi pe roţi color Maxwell[40]. Pentru Roger ziua trecu cu repeziciune. Nu se putea bizui pe un simţ al timpului. Acesta nu mai era reglat de ceasul biologic încorporat în fiecare om, ci de componentele electronice ale sistemului său; acestea încetineau percepţia timpului atunci când nu era o situaţie de stres şi le accelerau de câte ori era nevoie. „Încetineşte”, imploră el urmărind infirmierele trecând pe lângă el cu viteza gloanţelor. Iar apoi, când Brad – clătinându-se de oboseală – răsturnă o tavă cu sticluţe de cerneală şi creioane colorate, acestea îi părură lui Roger că plutesc pur şi simplu spre podea Nu avu nici o dificultate în a prinde două sticluţe de cerneală şi tava însăşi înainte de a atinge podeaua.

Când mai târziu se gândi la acest lucru, îşi dădu seama că erau obiectele care s-ar fi vărsat sau sfărâmat. Lăsase să cadă creioanele de ceară. În acea fracţiune de secundă avută la dispoziţie pentru a decide, alesese obiectele ce trebuiau prinse şi lăsase pe celelalte să cadă fără a fi conştient de ceea ce făcea.

Brad era extrem de mulţumit.

— Te descurci de minune, băiete, zise el ţinându-se de piciorul patului. O să plec acum să dorm puţin, dar vin să te văd mâine după operaţie.

— Operaţie? Ce operaţie?

— Oh, făcu Roger, doar o mică ajustare. Nimic comparabil cu acelea la care ai fost supus până acum, crede-mă! De acum înainte, continuă el întorcându-se pentru a ieşi din încăpere, eşti aproape nou născut în întregime; tot ce mai ai de făcut acum este de a creşte. Exersează! Învaţă să utilizezi ceea ce ai obţinut!

---

39 Test pentru revelarea personalităţii unui individ, test propus de psihiatrul elveţian Hermann Rorschach (1884 – 1922) (n. tr.)

40 James Clerw Maxwell (1831 – 1879), fizician scoţian (n. tr.)

Momentele cele mai grele au trecut deja. Cum stai cu întreruperea vederii atunci când doreşti?

— Brad, răsună din nou vocea monotonă, cu o amplitudine mai mare dar plată de tonalitate, ce dracu' vrei de la mine? Încerc!

— Ştiu, răspunse conciliant Brad. Ne vedem mâine.

Pentru prima oară în acea zi, Roger fu lăsat singur. Exersă noile sale simţuri. Îşi dădea seama că i-ar fi putut fi foarte folositoare în condiţii de supravieţuire. Dar generau şi foarte multă confuzie. Toate micile zgomote ale vieţii de fiecare zi erau amplificate. Din hol îl putea auzi pe Brad vorbind cu Jon Freeling şi cu infirmierele care ieşeau din tură. Ştia că nu ar fi fost în stare să distingă nici măcar o şoaptă cu ajutorul urechilor pe care maică-sa i le dezvoltase în uter; acum putea percepe cuvinte după bunul său plac:

... anestezie locală, dar nu vreau. Vreau să-l lăsaţi în pace. Are destule traume de vindecat. Freeling vorbea cu Brad.

Luminile erau mai strălucitoare ca mai înainte. Roger încercă să-şi reducă senzitivitatea vederii dar nu se întâmplă nimic. Ceea ce dorea cu adevărat, se gândi el, era un singur bec de forma unui pom de Crăciun. Acum era prea multă lumină; aceste valuri de căldură erau iritante. Notă de asemenea că luminile erau înnebunitor de ritmice; percepea orice impuls al curentului de şaizeci de hertzi. Observă zvârcolirea unui şarpe incandescent de gaz în interiorul tuburilor fluorescente. Pe de altă parte, becurile erau aproape întunecate cu excepţia filamentelor strălucitoare din centru, filamente pe care le putea examina în detaliu. Nu simţea nici o solicitare asupra ochiului chiar şi atunci când primea luminile cele mai strălucitoare.

Auzi o nouă voce pe coridor şi-şi ascuţi auzul: era Clara Bly care intra în tura de seară.

— Cum se simte pacientul, doctore Freeling?

— Bine. Pare odihnit. N-a trebuit să-i dai un somnifer noaptea trecută, nu?

— Nu. S-a simţit bine. Deşi un pic – ea chicoti – un pic neruşinat. A făcut o remarcă personală pe care n-aş fi aşteptat-o niciodată de la Roger.

— Uhuu. Urmă o pauză deconcertantă. Ei bine, nu se va mai pune o astfel de problemă. Trebuie să verific datele. Ai grijă!

Roger se gândea că trebuia să fie extrem de drăguţ cu Clara; nu era dificil de realizat, pentru că era infirmiera sa favorită. Rămase întins pe spate ascultând foşnetul propriilor sale aripi negre şi sunetele ritmice ale instrumentelor telemetrice. Era foarte obosit. Ar fi fost plăcut să doarmă...

Se ridică brusc. Dispăruseră luminile! Apoi reveniră de îndată ce el deveni conştient de prezenţa lor.

Învăţase să-şi închidă ochii!

Satisfăcut, Roger se lăsă din nou pe patul fluidizat. Destul de adevărat: învăţa.

* * *

Îl treziră pentru a-l hrăni, apoi îl adormiră din nou pentru ultima operaţie.

Nici un fel de anestezie.

— Pur şi simplu îţi vom deconecta sistemele, spuse Jon Freeling. Nu vei simţi nimic.

Şi într-adevăr, n-a simţit nimic. La început fu transportat în sala de operaţie învecinată, plină de aparate de terapie intensivă şi de tot felul de alte instrumente. Nu simţea mirosul de dezinfectant dar ştia că se afla acolo; percepea strălucirea înmagazinată în fiecare obiect metalic, căldura provenită de la sterilizare ca o pată de soare pe perete.

Apoi doctorul Freeling ne ordonă să-l decuplăm şi noi ne-am conformat. Am redus impulsurile senzoriale unul câte unul; pentru el era ca şi cum sunetele deveneau tot mai slabe, luminile tot mai mici, iar atingerile de corp tot mai uşoare. Am redus impulsurile de durere pe toată suprafaţa pielii sale noi, anulându-le complet în zona în care bisturiul lui Freeling avea să facă incizia iar acul să pătrundă. Se punea o problemă complexă. Multe din impulsurile de durere aveau să fie menţinute după ce-şi revenea. Trebuia să aibă un oarecare sistem de avertizare când urma să se afle singur pe suprafaţa lui Marte, ceva care să-i indice dacă suferise vreo arsură, fusese lovit sau rănit; durerea era cea mai stridentă alarmă pe care i-o puteam da. Numai că durerea nu mai exista pentru cea mai mare parte a corpului său. De îndată ce anulam impulsurile, le programam complet în afara sistemului său senzorial.

Bineînţeles că Roger habar n-avea de toate acestea. Roger pur şi simplu adormi şi se trezi din nou.

Dar când îşi ridică privirea, ţipă.

Freeling, rezemat de perete şi îndoindu-şi degetele, tresări şi lăsă să-i cadă masca chirurgicală.

— Ce s-a întâmplat?

Roger răspunse:

— Dumnezeule! Pentru o clipă am văzut – nu ştiu. Să fi fost un vis? Dar v-am văzut pe toţi în jurul meu, privind în jos şi arătaţi ca o adunătură de vârcolaci. Cranii. Schelete. Rânjind înspre mine! Şi apoi eraţi din nou voi înşăşi.

Freeling aruncă o privire spre Weidner şi ridică din umeri.

— Înţelegi? Translatarea a ceea ce vezi în ceva ce poţi sesiza imediat.

— Nu-mi place, izbucni Roger.

— Ei bine, va trebui să vorbim cu Brad despre asta. Dar cinstit, Roger, cred că aşa trebuie să fie. Cred că-i ca atunci când computerul îţi preia senzaţiile de frică şi durere – ştii, ceea ce simte fiecare atunci când este supus unei operaţii – şi le asociază împreună cu stimulul vizual: feţele noastre, măştile chirurgicale, chestii de genul ăsta. Interesant. Mă întreb cât din ea aparţine intermedierii şi cât unei evidente iluzii postoperatorii.

— Sunt bucuros că o găseşti interesantă, se îmbufnă Roger.

Deşi ca să spunem adevărul, şi lui i se părea interesant. Întors în camera sa, îşi lăsă mintea să rătăcească. Nu putea apela după bunul plac la unele imagini diverse. Ele veneau atunci când vroiau să vină, dar nu erau la fel de îngrozitoare ca acele prime imagini terifiante ale mandibulelor goale şi ale orbitelor scobite ale ochilor. După ce Clara intră cu plosca şi plecă din nou fiind invitată afară, el o urmări prin uşa ce se închidea; umbra uşii devenea intrarea unei peşteri, iar Clara Bly un urs ce mormăia iritat înspre el. Îşi dădu seama că era puţin necăjită, o anumită indicaţie subsonică oglindită pe faţa ei era înregistrată de simţurile sale şi apoi analizată de computerul 3070, fiind prezentată ca un avertisment.

Dar când reveni, avea faţa lui Dorrie. Aceasta se topi pentru a se reface în familiara piele întunecată şi ochi strălucitori, nu ca cei ai lui Dorrie; dar Roger consideră această imagine ca un semn că lucrurile erau din nou bune între ei...

Între Clara şi el însuşi.

Nu, se gândi el, între Dorrie şi el însuşi. Aruncă o privire furişă spre telefonul de lângă pat. Circuitele de vedere ale acestuia erau decuplate permanent la cererea sa; nu dorea să sune pe nimeni şi dorea să uite ceea ce ar putea vedea. Dar nu-l folosise pentru a-i telefona lui Dorrie. Destul de des îşi întinse mâna spre telefon dar de fiecare dată şi-o retrăsese înapoi.

Nu ştia ce să-i spună.

Cum să-ţi întrebi nevasta dacă se culca cu cel mai bun prieten al tău? O întrebi pur şi simplu – aşa se face, îl îmboldea curajul său; dar nu se putea decide s-o facă. Nu era destul de sigur. Nu putea să rişte aşa o acuzaţie; se putea înşela.

Partea proastă era că nu putea discuta problema respectivă cu prietenii săi, cu nici unul din ei. Don Kayman ar fi fost un om ideal; asta era menirea unui preot. Dar Don era atât de îndrăgostit de drăguţa sa măicuţă încât Roger nu-şi putea permite să discute astfel de lucruri dureroase cu el.

Iar cu cei mai mulţi dintre prietenii lor, problema era că, cu toată sinceritatea, ei nu ar fi văzut unde era necazul. Căsătoriile fără prejudecăţi erau atât de obişnuite în Tonka – şi într-adevăr în cea mai mare parte a lumii occidentale – încât erau rare cuplurile care dădeau naştere la bârfe. A admite că erai gelos era foarte dificil.

Şi oricum, îşi spuse ferm Torraway, nu gelozia îl deranja. Nu tocmai gelozia. Era altceva. Nu era virilitatea sa siciliană sau ofensa ce o simte un proprietar atunci când descoperă că cineva i-a încălcat grădinile fertile. Era doar că Dorrie trebuia să vrea să-l iubească numai pe el. Având în vedere că el dorea s-o iubească numai pe ea...

Deveni conştient că aluneca într-o stare de spirit care avea cu siguranţă să declanşeze dispozitivele de alarmă ale aparatelor telemetrice. Nu vroia asta. Îşi scoase cu fermitate din minte imaginea soţiei sale.

Exersă „închisul ochilor” o bucată de vreme, era liniştitor să fie capabil a-şi folosi această abilitate de câte ori dorea. N-ar fi putut descrie în orice caz mai bine decât Willy Hartnett în ce consta ceea ce făcea; dar într-un anume fel putea ajunge la hotărârea de a opri receptarea impulsurilor vizuale şi tot într-un anume fel circuitele din interiorul capului său şi acelea din computerul 3070 erau capabile să transforme această decizie în

întunecime. Putea chiar reduce lumina în mod selectiv. Putea s-o facă mai strălucitoare. Descoperi că putea să filtreze toate lungimile de undă cu excepţia uneia sau să suprime una sau să facă una sau mai multe culori ale curcubeului mai strălucitoare decât restul.

Era cu adevărat destul de satisfăcător, deşi cu timpul te săturai de aşa ceva. Dorea să se gândească la viitorul prânz numai pentru că nu mai avea să fie nici unul din aceeaşi zi, parţial pentru că fusese supus unei operaţii şi parţial pentru că treptat îl dezobişnuiau să mănânce. În următoarele câteva săptămâni avea să mănânce şi să bea din ce în ce mai puţin; când se va afla pe Marte, va avea cu adevărat nevoie de o masă bună doar o dată pe lună.

Aruncă deoparte cearceaful şi privi alene la produsul artificial care devenise corpul său.

O secundă mai târziu scoase un urlet primar de frică şi durere. Monitoarele telemetrice afişară un roşu orbitor. Pe coridor, Clara Bly se răsuci pe călcâie şi se repezi spre uşa pacientului ei. În apartamentul de burlac al lui Brad dispozitivele de alarmă răsunară o secundă mai târziu, anunţându-l că se întâmplase ceva urgent şi serios şi trezindu-l dintr-un somn neliniştit.

Când Clara deschise uşa, îl văzu pe Roger, încolăcit în poziţie fetală pe pat, gemând plin de suferinţă. Îşi ţinea o mână pe vintre, între picioarele strânse.

— Roger? Ce s-a întâmplat?

Capul se ridică şi ochii de insectă o priviră fără să vadă. Roger nu-şi opri sunetele animalice pe care le scotea şi nici nu vorbi. Îşi ridică doar mâna.

Între picioarele sale nu se afla nimic. Nimic din penis, testicule, scrot; nimic în afară de pielea artificială şi strălucitoare, cu un bandaj transparent deasupra, bandaj ce ascundea inciziile practicate. Era ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. Nimic... din semnele bărbăţiei sale. Minora operaţie se terminase şi ceea ce rămăsese era absolut nimic.

9
Dash vizitează un pacient

Lui Don Kayman nu-i plăcea momentul dar nu avea ce face; trebuia să-şi viziteze croitorul. Din nefericire, croitorul său se afla pe Merritt Island din Florida, la Centrul Atlantic de Teste.

Se urcă în avion neliniştit şi ajunse tot neliniştit. Nu numai din cauza celor întâmplate lui Roger Torraway. Totul părea acum în regulă, lăudată fie Iertarea Divină, deşi Kayman nu putea să nu se gândească la faptul că aproape îl pierduseră şi că cineva o dăduse complet în bară nepregătindu-l pentru ultima „operaţie cosmetică minoră”. Probabil, se gândi el mărinimos, totul s-a întâmplat pentru că Brad fusese bolnav. Dar cu siguranţă că fusese foarte aproape de a duce de râpă întregul proiect.

Celălalt lucru care-l chinuia era acela de a nu putea scăpa de sentimentul secret de vinovăţie ce-l făcea să-şi dea seama că-n fundul inimii dorea ca proiectul să fi fost spulberat. Petrecuse o oră teribilă cu sora Clotilda după ce probabilitatea ca el să meargă pe Marte fusese confirmată cu ordine precise. Să se căsătorească mai înainte? Nu. Nu, din anumite motive pragmatice şi practice; deşi nu se punea problema să nu se poată solicita şi primi dispensa de la Roma, nu prea exista speranţa ca aceasta să ajungă mai devreme de şase luni.

Dacă ar fi fost solicitată mai devreme...

Dar n-o făcuseră şi amândoi ştiau că nu doreau să se căsătorească fără ea sau chiar să împartă acelaşi pat fără ritualul sacru al unirii.

— Cel puţin, spuse Clotilda spre sfârşitul conversaţiei, încercând să zâmbească, nu-ţi va trebui să-ţi faci probleme că i-aş putea fi necredincioasă. Dacă nu mi-aş călca jurămintele pentru tine, mă îndoiesc că aş face-o pentru oricare alt bărbat.

— Nu-mi făceam probleme, declarase el; dar acum, sub cerul de un albastru strălucitor al Floridei, fixând scheletele instalaţiilor ce se ridicau spre norii albi şi pufoşi, îşi făcea probleme. Colonelul de armată ce se oferise voluntar pentru a-l

însoţi, era conştient că îl deranja pe Kayman, dar nu avea nici un mijloc de a afla motivul.

— E destul de sigur, declară el, sondând terenul la întâmplare. Nu m-aş gândi nici o clipă la orbita de întâlnire de joasă injecţie.

Kayman reuşi să-şi desprindă atenţia de la cele ce simţea în sinea sa şi răspunse:

— Dar nici nu mă gândeam. Şi nici nu ştiu la ce te referi.

— Oh! Ei bine, doar că plasăm nava şi celelalte două auxiliare pe o orbită mai joasă decât de obicei: două sute douăzeci de kilometri în loc de patru sute. Bineînţeles, motivul e politic. Nu pot să sufăr atunci când birocraţii ne spun ce avem de făcut, dar de data aceasta n-are într-adevăr nici o importanţă.

Kayman aruncă o privire la ceas. Mai avea încă o oră înainte de a reveni pentru ultima probă a costumului său marţian şi a celui spaţial şi nu era dornic s-o piardă frământându-se fără rost. Aprecie corect că acel colonel era unul din oamenii fericiţi cărora nu le place nimic altceva mai mult decât să vorbească despre munca lor, aşa încât tot ce trebuia să facă era să mormăie ceva din când în când pentru a-l determina pe colonel să explice tot ce putea fi explicat. Şi Kayman mormăi...

— Ei bine, părinte Kayman, declară comunicativ colonelul, vă punem la dispoziţie o mare navă. Prea mare pentru a fi lansată într-o singură bucată. Aşadar vom folosi trei „păsări” şi vă veţi întâlni pe orbită – doi douăzeci cu doi treizeci şi cinci, valoare optimă, şi mă aştept să ne încadrăm exact în fondurile alocate şi...

Kayman aprobă din cap fără să asculte. Ştia deja pe de rost planul de zbor; fusese inclus în ordinele primite. Singurele întrebări fără răspuns încă erau cine aveau să fie ceilalţi doi ocupanţi ai rachetei spre Marte, dar acest lucru avea să fie decis în câteva zile. Unul trebuia să fie un pilot pentru a rămâne pe orbită, în timp ce ceilalţi trei aveau să se înghesuie în racheta de debarcare şi să se îndrepte spre suprafaţa planetei. Ideal ar fi fost ca cel de-al patrulea să fie cineva care putea fi atât pilot, areolog şi cyborg – dar bineînţeles că nu exista o astfel de persoană. Şi totuşi era timpul să se ia deciziile respective. Cele trei fiinţe umane –cele trei fiinţe umane nemodificate, se corectă el – nu aveau capacitatea lui Roger de a supravieţui goi pe suprafaţa lui Marte. Ei trebuiau să posede aceleaşi costume

precum cel pe care îl încerca el acum şi trebuiau să se supună unui antrenament final cu tot felul de proceduri, antrenament de care aveau nevoie toţi, chiar şi Roger. Iar până la lansare mai erau doar treizeci şi trei de zile.

Colonelul terminase de vorbit despre manevrele de cuplare şi era gata să schiţeze calendarul zilnic al lungilor luni de călătorie spre Marte. Kayman îl întrerupse:

— O clipă, colonele. Nu prea am înţeles ce ai de spus despre considerentele politice. Ce legătură au astea cu noul mod în care vom fi lansaţi?

Colonelul mârâi iritat:

— Pocitaniile alea blestemate de ecologişti... supără pe toată lumea. Aceste rachete de lansare tip Texas sunt mari. Au o forţă de tracţiune de douăzeci de ori mai mare decât cea a unei rachete Saturn. Deci produc o mulţime de gaze de evacuare. Se va ajunge la ceva apropiat de douăzeci şi cinci de tone metrice de vapori de apă pe secundă; asta înmulţit cu trei „păsări” – o mulţime de vapori de apă. Şi după cum se ştie există un oarecare risc ca vaporii de apă – ei bine, haide să fim corecţi; ştim al dracului de bine – scuză-mă părinte – că ceea ce ar face toţi vaporii ăştia de apă la altitudini normale ale orbitei ar fi să distrugă electronii liberi din atmosferă pe o suprafaţă ce se întindea din Illinois până în Labrador. Şi bineînţeles că ăştia împiedică să fii ars de razele soarelui. Unul din lucruri. Ajută să filtreze razele ultraviolete ale soarelui. Cancer al pielii, arsuri, distrugerea florei – ei bine, toate astea sunt reale; s-ar putea întâmpla. Dar Dash nu-i îngrijorat de proprii noştri locuitori! Ăia din Noua Asie Populară, ăia îl deranjează. I-au trimis un ultimatum menţionând că dacă lansarea noastră produce stricăciuni atmosferei de deasupra lor, atunci gestul respectiv va fi considerat drept „act ostil”. Act ostil! Cum dracu' numeşti atunci parada a cinci submarine nucleare de-ale lor în largul Cape May, New Jersey? Pretind că fac cercetări oceanografice, numai că nu se folosesc submarine de croazieră pentru aşa ceva, oricum nu în marina noastră...

— Oricum, zise colonelul revenind la oaspetele său şi zâmbind, e în regulă. Vă vom plasa pe o orbită de întâlnire puţin mai joasă, în afara stratului de electroni liberi. Vom consuma mai mult combustibil. Poluarea va fi mai mare, cel puţin după părerea mea. Dar vom păstra intacţi preţioşii lor electroni – nu că ar fi

vreo şansă reală ca ei să supravieţuiască peste Atlantic şi chiar în Africa, ca să nu mai vorbim de Asia...

— Totul a fost foarte interesant, colonele, declară curtenitor Kayman.

— Cred totuşi că este momentul să mă întorc.

* * *

Echipa însărcinată cu probarea costumelor era gata.

— Intraţi pur şi simplu în unul.

Fizioterapeutul echipei zâmbi. „Intrarea” într-un costum spaţial însemna douăzeci de minute de muncă grea, chiar dacă era ajutat de întreaga echipă. Kayman insistă s-o facă singur. În navă singurul ajutor ar fi putut veni de la restul echipajului, dar acesta va fi ocupat cu propriile îndatoriri; iar în cazul unei urgenţe, n-ar fi primit nici un ajutor. Don dorea să fie pregătit pentru orice urgenţă. I-a trebuit o oră şi zece minute să iasă din el după ce specialiştii verificaseră toţi parametrii şi declaraseră că totul era în regulă; şi apoi mai erau de probat toate celelalte costume.

Înainte de a termina se făcuse întuneric; era o noapte caldă de toamnă în Florida. Aruncă o privire la şirul de haine de pe mese şi rânji. Arătă cu degetul spre antena de comunicaţii ce atârna de o mânecă, spre costumul antiradiaţii ce urma a fi folosit în condiţiile exploziilor solare, spre îmbrăcămintea ce era purtată sub costumele spaţiale.

— M-aţi echipat complet. Banda de stofă pentru braţul stâng, odăjdiile, stiharul. Încă alte câteva lucruri şi voi fi gata pentru Liturghie.

În realitate indusese un set complet de veşminte bisericeşti în cota de greutate alocată pentru el, fapt care micşorase considerabil spaţiul pentru cărţi, casete cu muzică, fotografii ale sorei Clotilda. Dar nu era pregătit să discute toate acestea cu laicii aflaţi în jurul său. Kayman se întinse şi oftă.

— Unde se poate mânca bine pe aici? se interesă el. O friptură sau poate un peşte din acela roşu despre care tot vorbiţi atât... şi apoi un pat...

MP-ul[41] din forţele aeriene ce stătea lângă el de două ore, privind tot timpul la ceas, făcu un pas înainte şi spuse:

— Îmi pare rău, părinte. Sunteţi aşteptat în altă parte chiar acum şi trebuie să fiţi acolo – să vedem – în aproximativ douăzeci de minute.

— Acolo unde? Mâine mă aşteaptă un zbor lung.

— Îmi pare rău, domnule. Mi s-a ordonat să vă conduc în Clădirea administrativă a bazei aeriene Patrick. Vi se va comunica acolo despre ce este vorba.

Părintele se încordă.

— Caporale, declară el, eu nu sunt supus nici unei jurisdicţii. Îţi sugerez să-mi spui ce doreşti.

— Nu, domnule, fu de acord MP-ul. Nu sunteţi. Dar mi s-a ordonat să vă aduc şi cu tot respectul, domnule, aşa voi face.

Fizioterapeutul atinse umărul lui Kayman.

— Du-te, Don! spuse el. Am senzaţia că te afli deja într-un eşalon foarte înalt!

Mormăind, Kayman se lăsă condus spre un jeep pe pernă de aer. Şoferul era grăbit. Nu-şi mai bătu capul cu şoselele, îşi îndreptă vehiculul spre mare, evaluă distanţa şi timpul şi se lansă pe suprafaţa oceanului printre valuri. Apoi coti spre sud şi acceleră puternic; în zece secunde ajunseră la minim o sută cincizeci de kilometri pe oră. Chiar cu o tracţiune de mare putere, cu trei metri de aer între ei şi înălţimea oceanului, valurile într-o continuă agitare îl făcură pe Kayman să-şi înghită saliva şi să caute o pungă unde la nevoie şi imediat să-şi deşerte conţinutul stomacului. Încercă să-l determine pe caporal să micşoreze viteza. Obţinu doar un „îmi pare rău, domnule” care era se pare expresia favorită a MP- ului.

Reuşiră să atingă totuşi plaja de la Patrick înainte ca Kayman să vomite şi pe uscat şoferul încetini viteza până la o valoare rezonabilă. La destinaţie coborî clătinându-se şi rămase în noaptea umedă şi îmbătătoare până ce alte două MP-uri alertate prin radio de sosirea sa, îl salutară şi-l escortară într-o clădire cu stuc alb.

În mai puţin de zece minute, fu dezbrăcat la piele şi percheziţionat şi-şi dădu seama într-adevăr în ce eşaloane înalte ajunsese să se învârtească.

---

41 Military Police – poliţia militară (n. tr.)

* * *

Jetul Preşedintelui ateriză la Patrick la orele patru dimineaţa. Kayman aţipise pe un scaun cu o pătură aruncată pe genunchi; trezit cu politeţe, fu condus spre scările de îmbarcare în timp ce avionul era realimentat într-o linişte ciudat de stranie. Nici un fel de conversaţie, nici un zgomot produs de muştiucele de bronz ale furtunilor în contact cu capacele de aluminiu ale rezervoarelor – doar vibraţia pompelor tancului de realimentare.

Cineva foarte important dormea. Kayman dorea din toată inima să fi fost şi el. Fu condus spre un fotoliu cu spătar rabatabil, i se puse centura şi fu lăsat singur; şi chiar înainte ca stewardesa aparţinând WAC-ului[42] să fi dispărut de lângă el, jetul se îndrepta spre pista de decolare.

Încercă să aţipească, dar în timp ce jetul se afla încă pe o traiectorie ascendentă spre altitudinea de croazieră, valetul Preşedintelui reveni şi spuse:

— Preşedintele vă primeşte acum.

Şezând, proaspăt ras în jurul barbişonului, Preşedintele Deshatine arăta ca Gilbert Stuart[43] într-un autoportret. Aşezat lejer, într-un fotoliu de piele, privea distrat pe fereastra jetului prezidenţial în timp ce asculta ceva la căşti. O ceaşcă plină cu cafea fumega lângă cotul său şi o ceaşcă goală aştepta lângă cana de argint. Lângă ceaşcă se afla o cutie îngustă din piele purpurie împodobită în relief cu o cruce de argint.

Dash nu-l lăsă să aştepte. Privi în jur, zâmbi, şi îşi scoase căştile de la urechi spunând:

— Mulţumesc că m-ai lăsat să te răpesc, părinte Kayman. Serveşte-te cu nişte cafea dacă doreşti!

— Mulţumesc.

Valetul se repezi să toarne cafeaua şi se plasă apoi în spatele lui Don Kayman. Acesta nu privi în jur, ştia că valetul vroia să-i supravegheze orice mişcare aşa încât se feri să facă vreun gest brusc.

Preşedintele spuse:

---

42 Women Army Corps – Corpul de femei al armatei (n. tr.)

43 Gilbert Stuart (1755 – 1828) – portretist american, autor a trei portrete ale lui George Washington (n. tr.)

— Am fost în atâtea zone diferite ca fuse orare în ultimele patruzeci de ore încât am uitat cum arată lumea reală. München, Beirut, Roma. Tocmai îl luasem pe Vern Scanyon în Roma când am auzit despre necazul lui Roger Torraway. M-a băgat în sperieţi, părinte. Aproape l-aţi pierdut, nu?

Kayman răspunse:

— Domnule Preşedinte eu sunt areolog. Nu intra în responsabilitatea mea...

— Termină, părinte! Nu te învinuiesc; sunt mulţi cei care pot fi găsiţi vinovaţi dacă se va ajunge la aşa ceva. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Sunt sigur că generalul Scanyon v-ar putea spune mai multe decât pot să fac eu, domnule Preşedinte, răspunse rece Kayman.

— Dacă aş fi vrut să aud versiunea lui Vern, replică răbdător Preşedintele, nu m-aş fi oprit să te iau pe dumneata. Ai fost acolo. El n-a fost. Era la Roma, la conferinţa de pace de la Vatican.

Kayman sorbi rapid o gură de cafea.

— Ei bine, eram foarte aproape să-l pierdem. Cred că n-a fost înştiinţat corect despre ce urma să se întâmple pentru că era o epidemie de gripă. Nu aveam destui oameni. Brad nu era acolo.

— Asta s-a mai întâmplat şi mai înainte, remarcă Preşedintele.

Kayman ridică din umeri şi nu luă în seamă aluzia.

— Domnule Preşedinte, l-au castrat. Ceea ce sultanii obişnuiau să numească o castrare completă, penisul şi toate celelalte. Nu avea nevoie de el pentru că există atât de puţine alimente sau alte lucruri consumabile introduse în corpul său acum încât toate sunt eliminate anal; pur şi simplu era vorba de un punct vulnerabil. Nu exista nici o îndoială că trebuia să dispară, domnule Preşedinte.

— Ce-mi poţi spune despre – cum se cheamă – despre prostatectomie? Şi acela era tot un punct vulnerabil?

— Domnule Preşedinte, ar trebui să întrebaţi unul din doctori despre asta, răspunse în defensivă Kayman.

— Te întreb pe dumneata. Scanyon a spus ceva despre „boala preotului”, iar dumneata eşti preot.

Kayman rânji.

— E o veche expresie datând din zilele în care toţi preoţii erau celibatari. Da, vă pot spune despre asta, am vorbit mult pe această temă la seminar. Prostata produce fluid – nu mult, câteva picături pe zi. Dacă un bărbat nu ejaculează, el este eliminat în cea mai mare parte prin urină, dar dacă el este excitat sexual, cantitatea este mai mare şi nu se elimină toată. Este reţinută şi acest lucru creează probleme.

— Aşadar i-au tăiat prostata.

— Şi i-au implantat o capsulă cu steroid, domnule Preşedinte. Nu va deveni efeminat. Din punct de vedere fizic, acum este un eunuc autonom şi – oh, vreau să spun o unitate autonomă...

Preşedintele încuviinţă din cap.

— Asta-i ceea ce se numeşte o scăpare freudiană.

Kayman ridică din umeri.

— Şi dacă dumneata gândeşti astfel, insistă Preşedintele, atunci ce dracu' gândeşte însuşi Roger Torraway?

— Ştiu că nu este uşor pentru el, domnule Preşedinte.

— Din câte am înţeles, continuă Dash, dumneata nu eşti numai areolog, Don, eşti şi consilier matrimonial. Şi nu te descurci prea bine, aşa-i? Târfuliţa aia de nevastă-sa îi face zile fripte băiatului nostru.

— Dorrie are o mulţime de probleme.

— Nu, Dorrie are o singură problemă. Aceeaşi problemă pe care o avem cu toţii. Duce de râpă proiectul Marte şi nu putem permite să se întâmple aşa ceva. Poţi rezolva problema asta?

— Nu

— Ei bine, nu vreau să spun s-o faci o persoană perfectă. Termină cu prostiile, Don! Nu poţi s-o determini să-l liniştească mental, cel puţin destul ca să nu mai intre din nou în stare de şoc? Să-i dea un sărut şi să-i facă o promisiune, să-i trimită o scrisoare de amor când va fi pe Marte – Dumnezeu ştie că Torraway nu aşteaptă nimic altceva. Dar are dreptul la aşa ceva.

— Pot să încerc, declară neajutorat Kayman.

— Şi eu o să-i spun câteva cuvinte lui Brad, spuse încruntat Preşedintele. Ţi-am spus, le-am spus tuturor, acest proiect trebuie să se realizeze. Nu-mi pasă dacă cineva e cu totul nesimţit sau dacă altcineva nu-şi poate ţine pantalonii pe el. Îl vreau pe Torraway pe Marte şi-l vreau acolo fericit.

Avionul făcu un viraj pentru a schimba cursul din cauza traficului aglomerat din zona New Orleans şi o strălucire a soarelui de dimineaţă se reflectă pe suprafaţa uleioasă a golfului. Preşedintele privi în jos mânios.

— Lasă-mă să-ţi spun, părinte Kayman, la ce mă gândeam. Mă gândeam că Roger ar fi mai fericit să jelească moartea soţiei sale într-un accident de maşină decât să-şi facă probleme în legătură cu ce-ar face ea când el nu-i pe aproape. Nu-mi place să gândesc în acest fel. Dar am o mulţime de opţiuni, Kayman, şi trebuie s-o aleg pe cea mai puţin proastă. Şi acum, zise el zâmbind brusc, am ceva pentru dumneata de la Sfântul Părinte. E un cadou; aruncă o privire.

Mirat, Kayman deschise cutia de culoare portocalie. Conţinea un rozariu înfăşurat în spirală de mătase purpurie cu care era căptuşit interiorul. Ave Mariile erau din fildeş, sculptate în formă de boboci de trandafir; marile mătănii erau de cristal cizelat.

— Are o istorie interesantă, continuă Preşedintele. A fost trimis lui Ignaţiu de Loyola de la una din misiunile din Japonia apoi a rămas vreo două sute de ani prin America de Sud cu – cum îi numiţi? Cuceritorii Paraguay-ului. E cu adevărat o piesă de muzeu, dar Sanctitatea Sa doreşte ca dumneata să-l păstrezi.

— Nu... nu ştiu ce să spun, îngăimă Kayman.

— Împreună cu binecuvântarea sa. Preşedintele se lăsă pe spate şi păru brusc mai îmbătrânit. Roagă-te cu el, părinte! Eu nu sunt catolic. Nu ştiu ce simţi în legătură cu aceste lucruri. Dar vreau să te rogi pentru ca lui Dorrie Torraway să-i vină mintea la cap îndeajuns pentru ca soţul ei să fie liniştit o bucată de vreme. Iar dacă asta nu ajută, atunci mai bine te-ai ruga fierbinte pentru noi toţi.

* * *

Întors în cabina principală, Kayman îşi puse centura şi încercă să doarmă în ora care îi mai rămânea până la aterizarea la Tonka. Oboseala birui îngrijorarea şi adormi. Dar nu era singurul îngrijorat. Noi nu estimasem corect trauma pe care avea s-o resimtă Roger Torraway în urma pierderii organelor sale genitale şi de aceea aproape că-l pierdusem.

Problema era critică. Nu se mai putea risca repetarea ei. O echipă de psihiatri se ocupau deja de Roger, iar în Rochester computerul aflat pe banda de montaj era reproiectat pentru a monitoriza principalele stresuri psihice şi a reacţiona înainte ca sinapsele umane încetinite ale lui Roger să ducă la convulsii.

În lume situaţia evolua aşa cum se prevăzuse. New-Yorkul era în plină revoltă. Orientul Apropiat se pregătea să facă explozie, iar Noua Asie Populară trimitea manifeste furioase denunţând uciderea calmarilor în Pacific. Planeta se apropia rapid de momentul critic. Prevederile puneau sub semnul întrebării viitorul rasei noastre pe Pământ în următorii doi ani. Nu puteam permite aşa ceva. Asolizarea pe Marte trebuia să reuşească.

* * *

Când Roger îşi reveni în fire după atac, nu-şi dădu seama cât de aproape fusese de moarte, ci realiză doar faptul că fusese rănit în toate părţile sale cele mai intime. Sentimentul era unul de dezolare: o dezolare fără speranţă. Nu numai că o pierduse pe Dorrie, îşi pierduse şi bărbăţia. Durerea era prea puternică pentru a fi uşurată prin plâns, chiar dacă ar fi fost în stare să plângă. Era agonia celui aflat pe scaunul dentistului fără a fi fost anesteziat, o agonie atât de scurtă încât nu o mai simţea ca pe un avertisment ci pur şi simplu ca pe o realitate înconjurătoare, ca ceva ce trebuia experimentat şi îndurat. Uşa se deschise şi intră o nouă infirmieră.

— Bună. Văd că te-ai trezit.

Ea se apropie şi-şi puse degetele calde pe fruntea sa.

— Mă numesc Sulie Carpenter, zise ea. De fapt Susan Lee dar toţi îmi spun Sulie. Îşi retrase mâna şi zâmbi. Crezi că n-ar trebui să văd dacă n-ai febră, nu? Ştiu deja rezultatul de la monitoare dar bănuiesc că sunt o fată de modă veche.

Torraway de-abia o auzea; era preocupat s-o vadă. Era o farsă a circuitelor de intermediere? Înaltă, cu ochii verzi şi părul negru; semăna atât de mult cu Dorrie încât încercă să schimbe câmpul de vedere al ochilor săi mari de insectă, fixându-se asupra porilor de pe pielea ei uşor pistruiată, modificând valorile culorilor, micşorând senzitivitatea aşa încât femeia părea să se estompeze într-o lumină crepusculară. N-avea nici o importanţă. Tot semăna cu Dorrie.

Ea se deplasă pentru a cerceta monitoarele de pe cealaltă latură a camerei.

— Te descurci minunat, colonele Torraway, i se adresă ea peste umăr. Îţi aduc prânzul peste câteva clipe. Vrei ceva acum?

El se smulse din toropeală şi se aşeză pe pat.

— Nu pot mânca nimic, zise el cu amărăciune.

— Oh, nu, colonele! Ochii ei exprimau un şoc brusc. Adică, ei bine, scuză-mă! N-am nici un drept să-ţi vorbesc astfel. Dar, Dumnezeule, colonele, dacă e cineva în lumea asta care să poată avea tot ce-şi doreşte, atunci dumneata eşti acela.

— Aş vrea să fie aşa, mormăi el; o urmărea atent şi curios şi simţi ceva – ceva ce nu putea identifica dar ceva ce nu era durerea ce-l copleşise câteva momente mai devreme.

Sulie Carpenter îşi privi ceasul, apoi îşi trase un scaun.

— Pari abătut, colonele, zise ea cu simpatie. Bănuiesc că toate acestea sunt dificil de suportat.

Roger îşi mută privirea de pe faţa ei spre locul în care marile aripi negre se unduiau uşor deasupra capului său. Spuse:

— Crede-mă, are şi părţile ei rele. Dar am ştiut în ce mă băgam.

Ea aprobă din cap.

— Am avut o perioadă grea când... când prietenul meu a murit. Bineînţeles că nu se compară cu ceea ce faci dumneata. Dar într-un anume fel poate că era mai rău – ştii, era atât de fără rost. Într-o zi eram bine şi vorbeam despre căsătorie. A doua zi, el se întoarse de la doctor şi durerile acelea de cap pe care le tot avea se dovediră a fi...

Ea respiră adânc.

— Tumoră pe creier. Malignă. A murit trei luni mai târziu şi eu pur şi simplu n-am putut să-mi revin. A trebuit să plec din Oakland. Am cerut să fiu transferată aici. Nu m-am gândit niciodată că cererea îmi va fi aprobată, dar bănuiesc că era nevoie de personal din cauza gripei.

— Îmi pare rău, zise repede Roger.

Ea zâmbi.

— În regulă. Doar că era un gol mare în viaţa mea şi sunt cu adevărat recunoscătoare că am ceva de făcut aici. Aruncă din nou o privire la ceas şi sări în picioare. Infirmiera de pe etaj îmi va sări în cap. Acum, ascultă, pot să-ţi aduc ceva? Cărţi? Ceva muzică? Lumea este la picioarele tale – inclusiv eu, ştii doar.

— Nimic, răspunse cu sinceritate Roger. Mulţumesc, oricum. Cum ai cerut să fii transferată aici?

Ea îl privi gânditoare, cu colţurile gurii uşor arcuite.

— Ei bine, ştiam ceva despre programul de aici; lucrez de zece ani.

Ea îl privi şi mai gânditoare, cu colţurile gurii uşor arcuite.

— Ei bine, ştiam ceva despre programul de aici; lucrez de zece ani în medicina aerospaţială în California. Şi ştiam cine erai dumneata, colonele Torraway. Ştiam! Aveam pe perete fotografia dumitale luată când îi salvai pe ruşii ăia. Nici nu bănuieşti ce rol activ ai jucat în câteva din fanteziile mele, colonele Torraway.

Ea rânji şi se întoarse, îndreptându-se spre uşă.

— Vrei să-mi faci o favoare?

Roger fu surprins.

— Desigur, care anume?

— Aş vrea o fotografie mai recentă. Ştii condiţiile de securitate de aici. Dacă pot intra cu un aparat de fotografiat, pot să-ţi iau un instantaneu? Ca să le pot arăta nepoţilor dacă voi avea vreodată aşa ceva?

Roger protestă:

— Sulie, dacă te prind, te omoară.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Îmi încerc norocul, merită. Mulţumesc.

După plecarea ei, Roger făcu un efort pentru a se gândi din nou la castrarea sa şi la coarnele pe care i le punea nevasta, dar pentru vreun anume motiv aceste lucruri i se păreau acum mai puţin copleşitoare. Şi nici nu avu prea mult timp la dispoziţie. Sulie reveni cu un prânz uşor, un zâmbet şi cu promisiunea de a se întoarce în dimineaţa următoare. Clara Bly îi făcu o clismă, apoi el rămase întins întrebându-se de ce trei mustăcioşi identici intrară şi parcurseră fiecare inci pe podea, perete şi mobilă cu detectoare de metal şi aparatură electronică. Erau complet străini şi rămaseră în cameră pe nişte scaune aduse special pentru ei, tăcuţi şi atenţi la fiecare mişcare în timp ce Brad intră în încăpere.

Brad arăta nu numai bolnav dar şi serios tulburat.

— Salut, Roger. Dumnezeule, ne-ai speriat cumplit. E greşeala mea. Ar fi trebuit să fiu pe fază, dar blestemata asta de gripă...

— Am supravieţuit, declară Roger studiind faţa destul de comună a lui Roger şi mirându-se de ce nu se simţea nici ofensat, nici indignat.

— Va trebui să te ţinem ocupat acum, începu Brad, trăgându-şi un scaun. Pentru moment am adus în concordanţă de fază câteva circuite de intermediere. Curând va trebui să limităm impulsurile senzoriale şi să te lăsăm să te descurci cu mediul ambiant puţin câte puţin în fiecare zi. Iar Kathleen de-abia aşteaptă să înceapă a te reantrena – ştii tu, să te înveţe cum să-ţi foloseşti din nou muşchii şi toate cele.

Aruncă o privire la cei trei paznici tăcuţi. Brusc, expresia sa, se schimbă în una de frică.

— Bănuiesc că sunt gata, spuse Roger.

— Oh, desigur! Ştiu că eşti, replică Brad surprins. Nu ţi-am comunicat ultimele date de pe monitoare? Roger, funcţionezi ca un ceas de şaptesprezece rubine. S-a terminat şi cu operaţiile. Poţi avea tot ceea ce vrei. Se lăsă pe spate studiindu-l pe Roger. Dacă pot spune ceva – rânji el – eşti o operă de artă, iar eu sunt artistul. Pur şi simplu aş dori să te văd pe Marte. Acolo e locul tău acum, băiete.

Unul din paznici îşi drese glasul.

— Ne apropiem de ora stabilită, doctore Bradley, zise el.

Privirea neliniştită reveni pe faţa lui Brad.

— Imediat. Ai grijă de tine, Roger! Revin să te văd mai târziu.

Ieşi din încăpere şi cei trei agenţi guvernamentali îl luară în timp ce Clara Bly intră şi începu să se agite fără rost.

Misterul se limpezi dintr-o dată.

— Dash vine să mă vadă, ghici Roger.

— Minunat! pufni Clara. Bănuiesc că este normal ca dumneata să ştii. Dar n-a fost şi pentru mine. Toţi cred că-i un secret. Dar ce fel de secret mai este acesta când tot spitalul a fost întors cu fundu-n sus? Tipii ăia sunt peste tot încă înainte de a intra eu în tură.

— Când va ajunge aici?

— Secret. Cel puţin pentru mine.

Dar nu rămase un secret pentru multă vreme; nu trecu o oră şi Preşedintele Statelor Unite intră în încăpere. Cu el era acelaşi valet ce fusese prezent şi în jetul prezidenţial, numai că de data asta era evident că nu mai era valet, ci bodyguard.

— Minunat să te văd din nou! declară Preşedintele întinzând mâna. Nu văzuse niciodată până atunci versiunea revizuită şi îmbunătăţită a astronautului şi cu siguranţă că pielea cu o strălucire mată, ochii mari şi cu faţete, aripile rotitoare trebuie să-i fi părut stranii dar totuşi ce se observa pe faţa bine disciplinată a Preşedintelui era doar prietenie şi plăcere.

— M-am oprit puţin mai înainte s-o salut pe buna ta soţie, Dorrie. Sper că m-a iertat pentru că i-am stricat oja de pe unghii luna trecută; am uitat s-o întreb despre asta. Dar cum te simţi?

Ceea ce Roger simţea atunci era uluire vis-á-vis de minuţiozitatea de care dădea dovadă Preşedintele, dar se mulţumi doar să răspundă:

— Bine,domnule Preşedinte.

Preşedintele îşi înclină capul spre bodyguardul său fără a-l privi.

— John, ai acel mic pachet, pentru colonelul Torraway? E ceva ce Dorrie m-a rugat să-ţi dau; îl poţi deschide după ce vom fi plecat.

Bodyguardul aşeză un pacheţel învelit în hârtie albă lângă noptieră şi aproape cu aceeaşi mişcare trase un scaun pentru Preşedinte tocmai când acesta se pregătea să se aşeze.

— Roger, spuse Preşedintele îndreptând o cută a pantalonilor săi stil bermude, ştiu că pot fi sincer cu dumneata. Eşti tot ceea ce avem mai preţios acum şi avem nevoie de dumneata. Totul merge din ce în ce mai prost pe zi ce trece. Asiaticii o caută cu lumânarea şi nu ştiu cât mai mă pot abţine să nu ripostez. Trebuie să te ducem pe Marte şi trebuie să funcţionezi la parametri optimi când ajungi acolo. Nu pot supraevalua importanţa acestui fapt.

Roger răspunse:

— Cred că înţeleg, domnule.

— Bănuiesc c-o faci, într-un anume fel. Dar îl înţelegi cu adevărat? Simţi cu adevărat – undeva în interiorul dumitale – că eşti singurul om sau poate unul din cei doi dintr-o generaţie care se găseşte într-o poziţie atât de importantă pentru întreaga rasă umană încât chiar în interiorul minţii sale simte că nu mai are însemnătate ce se întâmplă cu el? Asta eşti dumneata, Roger. Ştiu, continuă mâhnit Preşedintele, că şi-au permis câteva libertăţi de sacrificiu cu persoana ta. Nu ţi-au dat prilejul să spui da, nu se poate. Nici măcar nu ţi-au spus. Nu aşa se face cu o fiinţă

omenească, mai ales cu una care înseamnă atât de mult pentru toţi – şi cu una care merită o atât de mare consideraţie. O mulţime de persoane de aici au primit o serie de şuturi în fund. Voi fi foarte bucuros să mai trag şi altele. Oricând. Dacă vrei s-o fac, trebuie doar să-mi spui! E mai bine s-o fac eu decât dumneata – cu muşchii ăia de oţel ai putea cauza nişte stricăciuni peste putinţă de reparat unora din dosurile drăguţe ale infirmierelor. Te deranjează dacă fumez?

— Ce? Oh, la dracu', nu, domnule Preşedinte.

— Mulţumesc.

Valetul avea deja un portţigaret deschis într-o mână şi o brichetă aprinsă în cealaltă de îndată ce Preşedintele îşi întinse mâna. Trase adânc aer în piept şi se lăsă pe spate.

— Roger, spuse el, lasă-mă să-ţi spun ideea mea despre ceea ce cred că se întâmplă în mintea dumitale. Gândeşti „Iată-l pe bătrânul Dash, politician până-n măduva oaselor, plin de rahat şi de promisiuni, încercând să mă tragă-n piept pentru a-i scoate castanele din foc. Ar spune orice, ar promite orice. Tot ce vrea este ceea ce poate scoate din minte.” Am oarecum dreptate până acum?

— Ei – nu, domnule Preşedinte! Ei bine... puţin.

Preşedintele aprobă din cap.

— Ai fi nebun dacă n-ai gândi cam aşa, declară el pe un ton sec. Ştii că totul este adevărat. Până la un punct. E adevărat că ţi-aş promite orice, că ţi-aş spune orice minciună care mi-ar trece prin cap pentru a te trimite pe Marte. Dar celălalt lucru care este adevărat este acela că ne ţii pe toţi de organele genitale, Roger. Avem nevoie de dumneata. Se profilează un război dacă nu facem ceva să-l împiedicăm şi asta e o nebunie, dar prognozele indică faptul că singurul lucru care l-ar putea împiedica ar fi să te debarcăm pe Marte. Nu mă întreba de ce. Pur şi simplu repet ceea ce-mi spun tehnicienii şi ei susţin că asta printează computerele.

Aripile lui Roger se mişcau încontinuu, iar ochii îi erau fixaţi asupra Preşedintelui.

— Vezi aşadar, declară abătut Preşedintele, apelez la tine, Roger. Spune-mi ce vrei! Voi face pe dracu' ca să obţii ce vrei. Pune mâna pe telefonul ăla oricând, fie zi, fie noapte! Îţi vor face imediat legătura. Dacă dorm, mă poţi trezi dacă doreşti. Dacă lucrul poate aştepta, lasă un mesaj. Nu vor mai fi „scăpări” pe

aici dar dacă crezi că se întâmplă aşa ceva, spune-mi şi rezolv eu! Dumnezeule, continuă el rânjind în timp ce începea să se ridice, ştii ce vor spune cărţile de istorie despre mine? „Fitz-James Deshatine, 1943-2026, al patruzeci şi doilea Preşedinte al Statelor Unite, în timpul administraţiei sale, rasa umană a pus bazele primei colonii independente de pe planetă”. Asta o să obţin, Roger, dacă voi obţine şi atât – iar dumneata eşti singurul care-mi poate da asta. Ei bine, zise el îndreptându-se spre uşă, sunt aşteptat la o conferinţă a guvernatorilor în Palm Springs. Mă aşteptau acum şase ore dar am considerat că dumneata eşti mult mai important decât ei. Sărut-o pe Dorrie din partea mea. Şi sună-mă! Dacă n-ai nimic de ce să te plângi, sună-mă doar să-mi spui bună-ziua! Oricând.

Şi plecă lăsând un astronaut uluit holbându-se la el.

Oricum ai lua-o, reflectă Roger, a fost o reprezentaţie cu adevărat spectaculoasă, una care s-a lăsat atât cu o senzaţie de teamă, dar şi cu una de plăcere. Reducând 99% din tot rahatul debitat, ceea ce mai rămânea era extrem de agreabil.

Uşa se deschise şi intră Sulie Carpenter, cu o figură uşor speriată. Avea o fotografie înrămată.

— Nu ştiam în ce companie eşti, spuse ea. Vrei asta?

Era o fotografie a Preşedintelui, semnată, „Pentru Roger de la admiratorul său, Dash”

— Bănuiesc că da, răspunse Roger. Poţi s-o atârni undeva?

— Poţi atunci când e o fotografie a lui Dash, replică ea. Are un dispozitiv de autoagăţare. Aici? O apăsă de perete lângă uşă şi făcu un pas înapoi pentru a o admira. Apoi privi în jur, făcu cu ochiul şi scoase din halat un aparat de fotografiat plat de mărimea unui pachet de ţigări.

— Zâmbeşte – păsărică, zise ea şi declanşă. N-o să mă denunţi, nu? Trebuie să plec – nu sunt de serviciu acum, dar am vrut să te văd.

Roger se lăsă pe spate şi-şi încrucişă mâinile pe piept. Lucrurile evoluau destul de interesant. Nu uitase durerea internă produsă de castrare. Prea multe gânduri noi şi plăcute îl copleşeau.

Gândindu-se la Dorrie, îşi aminti de cadoul ei. Îl deschise. Era o ceaşcă de ceramică în culori vii, ornamentată din abundenţă cu fructe. Pe o carte de vizită scria: „Asta-i un fel de a-ţi spune că te iubesc”. Şi era semnată Dorrie.

* * *

Toate semnele vitale ale lui Torraway erau acum stabile şi ne pregăteam pentru a introduce în fază circuitele de intermediere.

De data aceasta Roger a fost bine informat. Brad se afla lângă el oră de oră – după ce primise o mare parte a şuturilor Preşedintelui, era disciplinat şi muncitor. Desemnase o echipă de şoc pentru a supraveghea fazarea circuitelor de intermediere, alta pentru a transfera datele din computerul 3070 din Tonka în noul computer pregătit în Rochester, New York. Texas-ul şi Oklahoma treceau prin una din penele lor periodice de energie electrică, fapt ce complica prelucrarea datelor, iar efectele ulterioare ale gripei erau încă prezente la specialiştii implicaţi în proiect. Resimţeam o lipsă acută de oameni.

În plus, aveam nevoie de şi mai mulţi ca de obicei. Computerul din Rochester avea un coeficient de 99,999999999 pentru fiecare componentă, dar erau aproximativ 108 componente. Existau o mulţime de piese de rezervă şi o întreagă panoplie de variante încrucişate de impulsuri, aşa încât chiar defectarea a trei sau chiar patru sisteme majore ar fi lăsat o destulă marjă de siguranţă pentru Roger. Dar nu era destul. Analizele au indicat faptul că exista o posibilitate de unu la zece pentru o defectare majoră a unui circuit într-o perioadă de jumătate de an marţian.

Aşadar se luă decizia de a construi, lansa şi plasa pe orbită în jurul lui Marte un computer 3070 în mărime naturală pentru a copia în triplu toate funcţiunile computerului pe care urma să-l poarte în spate Roger, numai că nu avea să fie la fel de bun ca acesta. Dacă computerul său nu avea să mai funcţioneze deloc, Roger trebuia să-l folosească pe cel de pe orbită dar putea s-o facă doar 50 % din timpul disponibil – atunci când acesta se afla deasupra orizontului pe orbită şi funcţiona legătura radio. Se mai luase în consideraţie şi un decalaj tolerabil de o sutime de secundă. În plus Roger trebuia să stea la loc deschis sau să fie în legătură continuă cu ajutorul unei antene exterioare.

Mai exista un motiv pentru amplasarea pe orbită a calculatorului: pericolul real al distorsiunilor impulsurilor. Ambele computere aveau să fie bine protejate. Cu toate acestea după lansare urmau să treacă prin centurile de radiaţii Van Allen, iar

pe toată durata zborului aveau să fie supuşi vântului solar. Până în momentul când vor ajunge în vecinătatea lui Marte, vântul solar avea să fie destul de redus pentru a fi suportabil – cu excepţia cazurilor de explozii solare. Particulele încărcate ale exploziilor puteau virusa datele înmagazinate în fiecare computer pentru a-l afecta într-un mod critic. Computerul din spatele lui Roger va fi incapabil de autoapărare. Pe de altă parte computerul 3070 avea destulă capacitate de rezervă pentru o continuă monitorizare şi autoreparaţie internă. În timpii morţi – şi aveau să fie destui, până la 90 la sută din timpul de funcţionare şi chiar atunci când computerele erau utilizate de Roger – urma să compare datele din fiecare din sistemele triplate. Dacă o singură dată era diferită de aceeaşi dată prezentă într-un alt sistem, se va verifica compatibilitatea cu datele înconjurătoare; dacă toate datele erau compatibile, se vor verifica toate trei sistemele pentru ca valoarea anormală să fie conformă cu celelalte două. Dacă două date nu erau conforme, urma să se verifice computerul din spatele lui Roger, dacă acest lucru era posibil.

Aceasta era toată redundanţa pe care ne-o puteam permite, dar era destulă. În general, eram foarte mulţumiţi.

Pentru siguranţă, computerul 3070 de pe orbită necesita o mare energie de alimentare. Am calculat necesarul probabil maxim în comparaţie cu valoarea cea mai scăzută de alimentare a setului de panouri solare şi am ajuns la concluzia că limita de siguranţă era prea mică. Aşadar compania Raytheon primi un ordin de preempţiune pentru unul din generatoarele lor magneto-hidrodinamice, iar echipele de specialişti începură să lucreze la Ruta 128 pentru a o modifica pentru lansarea în spaţiu şi operaţii automate pe orbită în jurul lui Marte. Când computerul 3070 şi generatorul aveau să se plaseze pe orbită, ele aveau să se cupleze. Generatorul avea să furnizeze toată energia necesară computerului şi să dispună şi de rezerve suplimentare pentru a fi transmise prin microunde lui Roger pe Marte, rezerve pe care acesta le-ar putea folosi la nevoie pentru a-şi alimenta propriile părţi mecanice sau orice alt echipament pe care ar dori să-l instaleze.

De îndată ce am terminat toate planurile, nu prea mai înţelegeam cum ne gândisem la început că aveam să reuşim fără ele. Ce zile fericite erau acelea! Ceream şi eram serviţi prompt

cu tot ce doream. Tulsa nu beneficia de lumină două nopţi pe săptămână pentru ca noi să dispunem de toată energia necesară, iar JPL-urile[44] îşi pierdură toţi specialiştii în medicină spaţială detaşaţi pentru proiectul nostru. Continua înregistrarea datelor. Distorsiunile impulsurilor erau prezentate în ambele computere, cel din Rochester şi în copia 3070-ul ce fusese trimisă în grabă în Merrit Island. Dar le-am identificat, izolat şi corectat; ne încadram în planificarea iniţială.

Bineînţeles că în lumea exterioară, totul nu era atât de plăcut.

Folosind o bombă cu plutoniu confecţionată artizanal din materialele furate de la reactorul de îmbogăţire de la Carmarthen, naţionaliştii galezi au spulberat Hyde Park Barracks şi cea mai mare parte din Knightsbridge. În California, incendiul din Cascade Mountains scăpase de sub control, helicopterele speciale folosite în astfel de cazuri fiind imobilizate la sol din cauza lipsei combustibilului. O epidemie de variolă decimase Poona şi deja nu mai putea fi controlată în Bombay; cazurile se înmulţeau pe o zonă cuprinsă între Madras şi Delhi pe măsură ce locuitorii capabili să se deplaseze fugeau de epidemie. Australia decretase mobilizarea, iar Noua Asie Populară ceruse convocarea unei şedinţe de urgenţă a Consiliului de Securitate a Naţiunilor Unite; Capetown era sub stare de asediu.

Toate acestea se încadrau în previziunile existente. Eram conştienţi de asta, dar ne continuam lucrul. Când vreo infirmieră sau vreun tehnician îşi făcea timp să se îngrijoreze, era liniştit punându-i-se în faţă ordinele Preşedintelui. Pe fiecare afişier din încăperi era prezent un citat din Dash:

Voi aveţi grijă de Roger Torraway, iar eu voi avea grijă de restul lumii.

Fitz-James Deshatine

Nu aveam nevoie de aceste asigurări, ştiam cu toţii cât de important era ceea ce făceam. De ea depindea supravieţuirea

---

44 Jet Propulsion Laboratories – Laboratoarele de Cercetări Asupra Propulsiei prin Reacţie (n. tr.)

rasei noastre. În comparaţie cu asta, nimic nu mai avea importanţă.

* * *

Roger se trezi într-un întuneric complet.

Visase şi pentru o clipă visul şi realitatea se contopiseră într-un mod bizar. Visul se referise la o perioadă de demult când el, Dorrie şi Brad fuseseră la Lake Texoma împreună cu câţiva prieteni, proprietari ai unei bărci cu pânze – seara cântaseră acompaniaţi la chitară de Brad în timp ce luna uriaşă se ridica peste lac. Crezu că aude din nou vocea lui Brad... dar ascultă mai atent, mintea limpezindu-i-se treptat de somn – şi nimic.

Nimic. Asta era un lucru straniu. Nici un fel de sunet, nici măcar zumzăitul monitoarelor telemetrice plasate de-a lungul peretelui, nici măcar o şoaptă venită de pe hol. Oricât de mult ar fi încercat, cu toată senzitivitatea sporită a noilor sale urechi, nu auzea nici un fel de sunet. Şi nici lumină nu era. În nici o nuanţă de culoare nicăieri, exceptând strălucirea de un roşu spălăcit a propriului său corp şi strălucirea la fel de spălăcită a conturului încăperii.

Se mişcă neliniştit şi descoperi că era legat de pat.

Pentru o clipă mintea îi fu invadată de o senzaţie de teroare: prins în capcană, fără ajutor, singur. Îl decuplaseră de la aparate? Îi fuseseră blocate intenţionat simţurile? Ce se întâmpla?

O voce slabă se auzi din nou lângă urechea sa:

— Roger? Sunt Brad. Datele indică faptul că eşti treaz.

Senzaţia de uşurare fu copleşitoare.

— Da, reuşi el să articuleze. Ce se întâmplă?

— Te afli într-un mediu lipsit de senzori. În afară de vocea mea, auzi ceva?

— Nici un sunet, răspunse Roger. Nimic.

— Vezi vreo lumină?

Roger raportă despre strălucirea de un roşu spălăcit.

— Asta-i tot.

— Bine, spuse Brad. Acum ascultă-mă, Roger! Te vom lăsa să te obişnuieşti cu noul tău mediu puţin câte puţin. Sunete simple. Modele simple. Am plasat un proiector de diapozitive în

perete deasupra capului tău şi un ecran lângă uşă – aşteaptă o clipă. Kathleen vrea neapărat să-ţi vorbească.

Se auziră câteva sunete slabe, apoi vocea lui Kathleen Doughty.

— Roger, deşteptu' ăsta a uitat un lucru foarte important. Un mediu lipsit de senzori e periculos, ştii asta!

— Am auzit şi eu, admise Roger.

— Experţii consideră că partea cea mai rea e sentimentul de imposibilitate în a-i pune capăt. Aşadar de câte ori începi să te simţi rău, vorbeşte! Unul din noi va fi întotdeauna aici şi-ţi va răspunde: Brad, eu, Sulie Carpenter sau Clara.

— Sunteţi toţi acolo acum?

— Dumnezeule, da – plus Don Kayman şi generalul Scanyon şi, drace, jumătate din personal. Nu-ţi va lipsi compania, Roger, ţi-o promit. Şi acum, vocea mea, te deranjează cumva?

El reflectă.

— Nu-mi dau seama. Dar sună ca o uşă care scârţâie, estimă el în final.

— Asta-i rău.

— Nu cred. Aşa suni tu tot timpul, Kathleen.

Ea chicoti.

— Ei bine, oricum peste un minut nu mai vorbesc. Dar vocea lui Brad?

— N-am observat nimic deosebit. Sau nu-s sigur oricum. Visam şi pentru o clipă am crezut că-l aud cântând „Aura Lee” acompaniindu-se la chitară.

Brad interveni.

— Interesant, Roger! Dar acum?

— Nu. Acum suni ca întotdeauna.

— Datele sunt bune. În regulă. Revenim la asta mai târziu. Ceea ce vom face acum e să-ţi dăm o serie de impulsuri vizuale simple. Aşa cum a menţionat Kathleen, ne poţi vorbi oricând şi noi îţi vom răspunde dacă doreşti. Dar nu vom vorbi mult o bucată de vreme. Să lăsăm ca circuitele vizuale să lucreze singure înainte de a complica lucrurile ca imagine şi sunet simultane, da?

— Dă-i drumu'! făcu Roger.

Nici un răspuns, dar peste o clipă un punct palid de lumină apăru pe peretele întunecat. Nu era strălucitor. Roger bănui că nu ar fi fost capabil să-l observe cu ochii cu care fusese născut;

dar aşa cum era acum, putea să-l distingă cu claritate şi chiar şi-n aerul filtrat al camerei de spital, putea vedea dâra uşoară de lumină provenită de la proiectorul instalat deasupra capului său.

Nimic altceva nu se întâmplă o bună bucată de vreme.

Roger aştepta cât mai răbdător cu putinţă.

Mai trecu ceva timp.

În cele din urmă, spuse:

— În regulă, îl văd. E un punct. Îl urmăresc de mult timp şi e pur şi simplu un punct. Remarc, continuă el răsucindu-şi capul, că reflectă destulă lumină pentru a vedea puţin restul camerei dar asta-i tot.

Când receptă vocea lui Brad, aceasta se auzi precum un tunet:

— În regulă, Roger, continuă şi-ţi vom da altceva!

— Uau! făcu Roger. Nu aşa tare, da?

— Nu era mai tare decât înainte, obiectă Brad. Şi de fapt vocea revenise la intensitatea normală.

— Bine, bine, mormăi Roger.

Începea să se plictisească. După o clipă apăru un alt punct luminos, la o depărtare de câţiva inci de primul. Amândouă se menţinură o bucată de vreme, apoi între ele se formă o linie luminoasă.

— E plicticos, se plânse el.

— Aşa şi trebuie. De data aceasta era vocea Clarei Bly.

— Bună, o salută Roger. Ascultă! Pot vedea bine acum cu toată lumina pe care mi-o daţi. Ce-i cu toate firele astea pe mine?

Brad interveni:

— Sunt sistemele telemetrice, Roger. De aceea a trebuit să te legăm, ca să nu te rostogoleşti şi să strici toată treaba. Folosim telecomenzi, aşa încât a trebuit să scoatem aproape totul din camera ta.

— Am observat. În regulă, mai departe!

Dar era plicticos şi devenea plicticos. Nu erau tipurile de lucruri calculate pentru a ţine ocupată mintea cuiva. Puteau fi importante dar erau şi plicticoase. După o înşiruire interminabilă de figuri geometrice simple luminoase, când intensitatea se reduce într-atât încât nu mai era destulă reflecţie pentru a-i lumina încăperea, începură să-i administreze sunete: declicuri, bipuri, dangăte, şuierături.

În camera alăturată se tot schimbau turele. Totul se oprea doar atunci când datele telemetrice indicau faptul că Roger avea nevoie de somn, hrană sau ploscă. Nici una din aceste necesităţi nu era frecventă. Roger începu a fi capabil a distinge cine era de serviciu ghidându-se după semnele cele mai infime: nota slabă de ironie din vocea lui Brad, prezentă doar în momentele când Kathleen Doughty se afla în încăpere; sunetul mai încet dar mai tandru evident în clipele când Sulie Carpenter era pe recepţie. Roger descoperi că simţul timpului nu era acelaşi cu al celor aflaţi în încăperea învecinată sau cu cel „al realităţii”, oricare ar fi fost ea.

— E de aşteptat aşa ceva, Rog, se auzi vocea obosită a lui Brad când Roger raportă faptul respectiv. Cu mai multă practică, vei descoperi că poţi exercita un control volitiv asupra acestui fenomen. Vei putea număra secundele precum un metronom dacă vei dori acest lucru. Sau te vei mişca mai repede sau mai încet în funcţie de necesităţi.

— Cum s-o fac?

— La dracu', omule, se răsti Brad. E corpul tău, învaţă să-l foloseşti. Continuă apoi cu un ton de scuză:

— În acelaşi mod în care ai învăţat să-ţi blochezi vederea. Experimentează până descoperi modalitatea! Acum fii atent, o să-ţi pun o partitură de Bach.

Timpul trecu într-un fel sau altul.

Dar nu uşor şi nici repede. Erau perioade lungi când simţul modificat al timpului la Roger îi alunga oboseala, perioade în care – în ciuda voinţei sale – se trezea gândindu-se din nou la Dorrie. Elanul pe care i-l imprimase vizita lui Dash, atenţia şi afecţiunea arătată de Sulie Carpenter – toate acestea erau lucruri frumoase, dar ele nu durau pentru vecie. Dorrie era o realitate a reveriei sale, atunci când mintea îi era destul de pustie pentru a o lua razna, se îndrepta spre Dorrie. Spre Dorrie şi primele lor zile fericite. Spre Dorrie şi spre teribilul gând că nu mai era destul de bărbat pentru a-i satisface nevoile sexuale. Spre Dorrie şi Brad...

Vocea lui Kathleen Doughty se răsti:

— Nu ştiu ce dracu' faci, Roger dar îţi modifică semnele vitale! Termină!

— În regulă, mormăi el.

Şi-o scoase pe Dorrie din minte. Se gândi la vocea tandră şi ranchiunoasă a lui Kathleen, se gândi la ceea ce-i spusese

Preşedintele, se gândi la Sulie Carpenter. Se strădui să se linişească.

Ca recompensă, îi arătă un diapozitiv cu un buchet de viorele, în toată splendoarea lor de culori.

10
Paşii de dans ai Omului Liliac

Şi dintr-o dată, surprinzător, mai rămăseseră doar nouă zile până la lansare.

În faţa locuinţei sale clericale, părintele Kayman tremura de frig, aşteptând mijlocul de transport către laboratoarele în care se desfăşura proiectul. Penuria de combustibil se accentuase teribil în ultimele două săptămâni, atât din cauza luptelor din Orientul Mijlociu, cât şi a aruncării în aer a conductelor din Marea Nordului de către luptătorii scoţieni pentru libertate. Proiectul Marte avea prioritate absolută în privinţa oricăror necesităţi, chiar dacă câteva din silozurile armatei ar fi rămas fără destul carburant pentru a-şi lansa în văzduh rachetele. Tot personalul primise dispoziţii să stingă luminile, să călătorească mai mulţi într-o maşină, să reducă încălzirea în locuinţe şi să urmărească mai puţin programele de televiziune. O furtună timpurie de zăpadă acoperise câmpiile Oklahomei şi în faţa ansamblului de locuinţe, un student seminarist curăţa somnoros zăpada de pe trotuare. Nu era prea multă şi – se gândi Kayman – nu arăta nici prea bine. Era de vină doar imaginaţia sa sau avea o culoare cenuşie? Puteau pădurile în flăcări ale Oregonului şi Californiei să fi murdărit zăpada la o distanţă de o mie cinci sute de mile?

Brad claxonă şi Kayman tresări.

— Îmi pare rău, spuse Kayman urcându-se în maşină şi închizând uşa. Ascultă, n-ar fi mai bine să luăm maşina mea data viitoare? Consumă mai puţin carburant decât lucru' ăsta al tău.

Brad ridică morocănos din umeri şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Un alt vehicul pe pernă de aer, unul rapid tip sport, dădea colţul după ei.

— Oricum conduc pentru doi, zise el. E aceeaşi maşină care s-a ţinut după mine marţi. Devin neglijenţi. Sau vor să fie siguri că ştiu că sunt urmărit.

Kayman privi peste umăr. Maşina care-i urmărea nu-şi dădea deloc silinţa de a trece neobservată.

— Ştii cine-i, Brad?

— Este vreo îndoială?

Kayman nu-i răspunse. De fapt nici nu era nevoie. Preşedintele îi spusese limpede lui Brad în timpul întrevederii de o jumătate de oră, ale cărei secunde dureroase şi le amintea şi acum, că nu trebuia în nici o circumstanţă să se mai întâlnească cu soţia monstrului. Urmărirea începuse imediat după aceea – pentru a fi sigur că Brad nu uitase dispoziţia.

Dar nu era un subiect pe care Kayman dorea să-l discute cu Brad. Dădu drumul la radio pe un post ce emitea ştiri. Ascultară câteva minute de relatare cenzurată dar cutremurătoare până ce Brad se întinse fără nici un cuvânt şi-l închise. Apoi călătoriră în tăcere sub cerul ca de plumb până ce ajunseră la clădirea mare şi albă ce adăpostea laboratoarele proiectului, clădire ce se înălţa singuratică în mijlocul preeriei.

În interior nu era nimic cenuşiu; luminile erau puternice şi strălucitoare; feţele erau obosite, uneori îngrijorate, dar toţi erau în viaţă. Aici cel puţin, gândi Kayman, era o atmosferă de împliniri şi finalităţi. Proiectul se desfăşura conform planului.

Şi peste nouă zile va fi lansată nava spaţială cu destinaţia Marte iar el însuşi se va afla la bord.

Lui Kayman nu-i era frică să plece. Toată viaţa sa fusese consacrată acestui scop, de la primele zile de seminar când îşi dăduse seama că-l putea sluji pe Dumnezeu din mai multe locuri decât dintr-un amvon, fiind încurajat de stareţ să persiste în interesul arătat cerurilor, fie ele astrofizice fie teologice. Cu toate acestea gândul de a pleca îl copleşea.

Simţea că nu era pregătit. Simţea că lumea nu era pregătită pentru această tentativă. Totul părea atât de ciudat, atât de neaşteptat în ciuda atâtor luni de muncă pe care toţi – inclusiv el – le dedicaseră proiectului. Nu se decisese încă nici măcar echipajul. Roger avea să meargă; el era adevăratul *raison d'etre* al întregului proiect. Kayman avea să meargă şi el, acest lucru fusese stabilit cu precizie. Dar cei doi piloţi erau numiţi doar provizoriu. Kayman îi întâlnise pe amândoi şi-i plăcuse. Erau printre cei mai buni pe care-i avea la dispoziţie NASA iar unul din ei zburase cu Roger într-o navetă cu opt ani mai înainte. Dar pe listă se mai aflau încă cincisprezece – Kayman nu le ştia nici măcar numele, doar faptul că erau mulţi. Vern Scanyon şi directorul general de la NASA plecaseră pentru a discuta cu

Preşedintele în persoană, cerându-i să aprobe alegerile făcute; dar Dash – pentru motive cunoscute doar de Dash – îşi rezervase decizia finală şi încă se abţinea s-o facă cunoscută.

Singurul care părea complet pregătit pentru această tentativă era veriga de care toţi se îndoiseră odată – însuşi Roger.

Antrenamentul se desfăşura admirabil. Roger era perfect mobil acum, deplasându-se prin toată clădirea complexului, făcând naveta între camera pe care încă o numea laboratorul de presiune normală marţiană, între celelalte facilităţi şi între oricare cameră ar fi vrut să meargă. Specialiştii ce lucrau la proiect erau obişnuiţi să urmărească cu privirea înalta creatură cu aripi negre alergând săltăreţ prin hol, să vadă ochii uriaşi cu nenumărate faţete recunoscând vreo faţă în timp ce vocea monotonă îi saluta vesel. Ultima săptămână – chiar şi mai mult – fusese în întregime a lui Kathleen Doughty. Simţurile sale păreau a fi sub control perfect; acum venise timpul să înveţe să exploateze toate resursele musculare. De aceea adusese în program un orb, un balerin şi un fost paraplegic şi pe măsură ce Roger începea să-şi lărgească orizonturile cunoaşterii, cei trei îşi intrară efectiv în atribuţii. Balerinul depăşise deja apogeul carierei, dar pe când era copil studiase cu Nureyev[45] şi Dolin[46]. Orbul nu mai era orb. Nu avea ochi, dar sistemul său optic fusese înlocuit cu senzori foarte asemănători cu cei ai lui Roger; cei doi comparau observaţiile proprii vis-á-vis de tonalităţile cromatice subtile şi de diversele artificii de manipulare a parametrilor vederii. Paraplegicul – care acum se deplasa pe membre motorizate de un tip premergător celor folosite de Roger – avusese nevoie de un an pentru a le putea învăţa utilizarea şi împreună cu Roger făceau ore de balet.

Cei doi nu prea se asemănau din punct de vedere fizic. Exparaplegicul pe nume Alfred, era mult mai uman decât Roger Torraway, iar printre alte caractere umane pe care le poseda era şi nevoia de aer. În timp ce Kayman şi Brad intrară în camera de control a laboratorului de presiune marţiană normală, Alfred executa sărituri de o parte a marelui geam dublu de sticlă, iar Roger, aflat în laboratorul lipsit aproape complet de aer, le imita

---

45 Rudolf Nureyev, celebru balerin de origine rusă (1938 – 1995) (n. tr.)

46 Anton Dolin, dansator englez, discipol al lui Diaghilev (n. tr.)

de partea cealaltă. Kathleen Doughty bătea cadenţa şi din sistemul de amplificare se revărsau acordurile valsului în la major din *Les Sylphides*[47]. Vern Scanyon stătea călare pe un scaun lângă perete, cu mâinile încleştate pe speteaza acestuia şi cu bărbia sprijinindu-se pe mâini. Brad se îndreptă imediat spre el şi cei doi începură să vorbească imperceptibil.

Don Kayman găsi un loc pe care să se aşeze lângă uşă. Paraplegicul şi monstrul executau nişte sărituri extrem de rapide, lovindu-şi picioarele în ceea ce semăna cu nişte pete estompate de culoare. Nu era genul de muzică perfect pentru astfel de mişcări – gândi Kayman – dar nici unuia din cei doi nu părea să-i pese de asta. Balerinul îi fixa cu o expresie impenetrabilă. Probabil că îşi dorea să fi fost cyborg, gândi din nou Kayman. Cu astfel de muşchi putea cuceri orice scenă din ţară.

Era un gând destul de amuzant, dar pentru un anume motiv Kayman se simţi stingherit. Apoi îşi reaminti: era exact locul în care stătuse atunci când Willy Hartnett murise în faţa ochilor săi.

Părea să fi trecut atâta timp de atunci. Trecuse abia o săptămână de când Brenda Hartnett îşi adusese puştii să-şi ia rămas bun de la el şi de la sora Clotilda, dar ea deja dispăruse complet din mintea sa. Acum monstrul pe nume Roger era starul spectacolului. Moartea unui alt monstru în acel loc cu atât de puţin timp în urmă era deja de domeniul istoriei.

Kayman îşi scoase rozariul şi începu să recite cele cincisprezece versete ale Sfintei Fecioare. În timp ce o parte din el repeta Ave Mariile, cealaltă parte era conştientă de sentimentul plăcut, cald şi adânc oferit de bobocii de trandafir din fildeş şi de contrastul răcoros al cristalului. Îşi pusese în cap să ia cu el pe Marte darul Sfântului Părinte. Ce păcat ar fi să se piardă aşa ceva – ei bine, ar fi păcat dacă s-ar pierde şi el, gândi Don. Nu-şi putea asuma astfel de riscuri aşa încât se decise să facă ceea ce Sfinţia Sa dorise – să ia cadoul în cea mai lungă călătorie pe care acesta o făcuse vreodată.

Deveni conştient de prezenţa cuiva în spatele lui.

— Bună dimineaţa, părinte Kayman.

— Bună, Sulie.

---

47 *Silfidele*, balet într-un act pe muzica lui Fr. Chopin, orchestraţia de A. Glazunov şi M. Keller (n. tr.)

El îi aruncă o privire curioasă. Ce era curios la ea? Rădăcina părului ei negru părea să fie aurie dar nu era nimic surprinzător în asta; chiar şi un preot ştia că femeile îşi alegeau culoarea părului după bunul lor plac. De altfel şi unii preoţi erau la fel.

— Cum merge? întrebă ea.

— Aş spune că perfect. Uită-te cum sar! Roger arată mai pregătit ca oricând şi, *Deo volente*[48], cred că vom putea fi lansaţi la data prevăzută.

— Te invidiez, declară infirmiera, privind cercetător în laboratorul de presiune marţiană normală.

El se întoarse spre ea, tresărind. Vocea ei era prea pătimaşă decât ar fi fost necesar pentru o remarcă întâmplătoare.

— E adevărat, Don, spuse ea. Motivul pentru care am intrat în acest program spaţial era că am vrut să merg eu însămi acolo sus. Poate că aş fi reuşit dacă...

Ea se întrerupse şi ridică din umeri.

— Ei bine, bănuiesc că vă ajut pe dumneata şi pe Roger. Nu la asta se spune că sunt bune femeile? Tovarăşe de viaţă. Oricum nu-i un lucru rău să dai o mână de ajutor la un proiect ca acesta.

— Nu prea eşti convinsă de asta, remarcă Kayman.

Ea rânji, apoi se întoarse din nou spre laborator.

Muzica încetase. Kathleen Doughty îşi scoase ţigara din gură, aprinse alta şi spuse:

— În regulă, Roger, Alfred! Zece minute pauză. Sunteţi admirabili!

În interiorul laboratorului, Roger îşi aminti să se aşeze cu picioarele încrucişate. Arăta exact ca Diavolul stând pe vine pe vârful unui deal în vechiul clasic al lui Disney, se gândi Kayman. O noapte pe muntele golaş?

— Ce-i cu tine, Roger? întrebă Kathleen Doughty. Cu siguranţă că nu eşti obosit.

— Oricum sunt obosit de aşa ceva, bombăni el. Nu ştiu ce nevoie am de tot acest balet. Willy n-avea.

— Willy a murit, se răsti ea.

---

48 Dacă vrea Domnul (în lat. în original) (n. tr.)

Se lăsă tăcere. Roger întoarse capul spre ea, privind scrutător prin geam cu ochii săi mari compuşi. Mârâi:

— Nu din cauză că-i lipsea antrenamentul la balet.

— Cum de ştii asta? Oh, admise ea cu părere de rău. Bănuiesc că ai putea supravieţui fără aşa ceva. Dar e mai bine cu un astfel de antrenament. Nu e doar problema felului în care te deplasezi. Celălalt lucru pe care trebuie să-l înveţi este de a evita distrugerea mediului tău ambiant. Ai idee cât de puternic eşti acum?

În interiorul laboratorului Roger ezită, apoi clătină din cap.

— Nu mă simt deosebit de puternic, zise el cu vocea sa monotonă.

— Poţi sparge un zid cu un pumn, Roger. Întreabă-l pe Alfred! În cât timp parcurgi o milă metrică, Alfred?

Exparaplegicul îşi încrucişă mâinile peste pântecul său gras şi rânji. Avea cincizeci şi opt de ani şi nu avusese niciodată o constituţie de atlet nici chiar înainte ca *myasthenia gravis* să-i distrugă membrele naturale.

— Un minut patruzeci şi şapte, declară el mândru.

— Mă aştept să îmbunătăţeşti timpul ăsta, Roger,spuse Kathleen. Deci trebuie să înveţi cum să te controlezi!

Roger făcu un zgomot care nu prea semăna cu un cuvânt, apoi se ridică în picioare.

— Echilibrează atmosfera, ies de aici! spuse el.

Tehnicianul acţionă un întrerupător şi pompele începură să introducă aer în interior cu un sunet asemănător sfâşierii unui linoleum.

— Oh, gemu Sulie Carpenter lângă Don Kayman, nu am lentilele de contact!

Şi ieşi în fugă înainte ca Roger să fi intrat în încăpere.

Kayman se holbă după ea. O enigmă era dezlegată; ştia ce i se păruse straniu la ea. Dar de ce ar purta Sulie lentile de contact care să-i schimbe culoarea ochilor din căprui în verde?

Ridică din umeri şi renunţă să se mai gândească.

Noi ştiam adevărul. Avusesem o mulţime de probleme până s-o găsim pe Sulie Carpenter. Factorii critici umpleau o întreagă listă, iar cei mai puţin importanţi erau culoarea ochilor şi a părului avându-se în vedere că puteau fi schimbate atât de uşor.

Pe măsură ce se apropia termenul limită, poziţia lui Roger începu să se schimbe. Pentru două săptămâni fusese o bucată de carne pe butucul măcelarului, ciopârţit, răsucit şi tăiat fără nici o participare personală şi nici un control asupra a ceea ce i se întâmpla. Apoi fusese un student, ascultând ordinele profesorilor săi, învăţând să-şi controleze simţurile şi utilizarea membrelor. Era o fază de tranziţie de la pregătirea de laborator la semizeu şi se afla deja mai mult de jumătate în cealaltă postură.

Simţea transformarea. Trecuseră zile de când punea sub semnul întrebării tot ceea ce i se spunea să facă şi ceea ce uneori refuza. Kathleen Doughty nu-i mai era şefă, capabilă să-i ordone să execute o sută de ridicări în mâini la bară sau o oră de piruete. Ea era angajata lui, păstrată lângă el pentru tot ceea ce dorea să facă. Brad care devenise mult mai puţin vesel şi de departe mai zelos, solicita favoruri din partea lui Roger:

— Vrei să-mi faci plăcerea să încerci testele astea de diferenţiere a culorilor? Vor arăta bine în lucrarea mea despre tine. Adesea Roger îi făcea pe plac, deşi uneori nu.

Persoana căreia îi făcea cel mai adesea pe plac era desigur Sulie Carpenter pentru că ea era întotdeauna acolo şi întotdeauna se interesa de el. Aproape că uitase cât de mult semăna cu Dorrie. Era doar conştient că ea arăta foarte bine.

Sulie îi satisfăcea toate toanele. Dacă el era iritat, ea era discret veselă. Dacă el vroia să vorbească, ea stătea de vorbă. Uneori jucau diverse jocuri; ea era o jucătoare foarte competitivă de scrabble. Odată, târziu în noapte, când Roger experimenta durata stării de veghe pe care o putea suporta, ea aduse o chitară şi cântară, glasul ei plăcut de contraltă îmbinându-se cu şoapta sa monotonă şi aproape fără nici un ton. Faţa ei se schimbă în timp ce o privea, dar el învăţase să facă faţă situaţiei. Circuitele de interpretare din sistemele sale senzoriale îi reflectau sentimentele atunci când le permitea acest lucru şi erau momente când Sulie Carpenter arăta mult mai ca Dorrie decât însăşi Dorrie.

După ce terminase alergarea zilnică în laboratorul de presiune marţiană normală, Sulie îl fugări înapoi în cameră, o fată râzătoare şi un monstru ce călca apăsat pe coridoarele largi ale clădirii; bineînţeles că el câştigă cu uşurinţă. Stătură de vorbă o bucată de vreme, apoi el o expedie acasă.

Nouă zile până la decolare.

De fapt erau mai puţine. Avea să fie transportat cu avionul pe Merritt Island cu trei zile înainte de lansare, dar ultima sa zi în Tonka avea să fie dedicată încercării computerului din spate şi reajustării câtorva din sistemele sale senzoriale pentru condiţiile speciale de pe Marte. Aşa încât mai erau şase – nu, cinci – zile.

Şi nu o văzuse pe Dorrie de săptămâni.

Se uită la propria sa figură în oglinda pe care i-o instalaseră la cerere: ochi de insectă, aripi de liliac, piele cu strălucire mată. Se amuză singur lăsându-şi interpretările vizuale să se formeze nestingherite: de la liliac la muscă uriaşă şi la demon... apoi el însuşi – aşa cum se revedea pe sine însuşi – cu o faţă plăcută şi tânără.

Dacă Dorrie ar fi avut un computer pentru a-i intermedia vederea! Dacă l-ar putea vedea aşa cum fusese! Jurase să nu-i telefoneze; nu putea s-o oblige să privească drăcia ieşită parcă dintr-un comics care fusese odată soţul ei.

Şi totuşi puse mâna pe telefon şi formă numărul.

Era un impuls ce nu putea fi respins. Aşteptă. Simţul său multiplicat al timpului prelungi intervalul aşa încât dură o eternitate până ce ecranul se lumină şi auzi primul apel.

Şi timpul îl trădă din nou. O veşnicie până la al doilea apel. Apoi acesta începu, dură şi el o veşnicie şi se termină.

Ea nu răspunse.

Roger, o persoană care număra lucrurile, ştia că cei mai mulţi oameni nu răspundeau până la al treilea apel. Totuşi Dorrie era întotdeauna nerăbdătoare să ştie pe cine aducea telefonul în viaţa ei. Indiferent dacă dormea profund sau se afla în baie, rareori lăsa să treacă al doilea apel fără să răspundă.

Într-un târziu se auzi şi al treilea apel şi tot nici un răspuns.

Roger începu să simtă durerea.

O controlă cât mai bine posibil, nedorind să provoace declanşarea sistemelor telemetrice de alarmă. Dar nu o putu opri în întregime. Era plecată, se gândi el. Bărbatul ei se transformase într-un monstru şi ea nu stătea acasă neliniştindu-se sau compătimindu-l; era la cumpărături sau în vizită la vreo prietenă sau la vreun film.

Sau era cu un bărbat.

Ce bărbat? Brad, se gândi el. N-ar fi imposibil; îl lăsase pe Brad la laboratorul de presiune normală cu douăzeci de minute în urmă. Timp destul pentru a se întâlni undeva. Timp destul pentru

ca Brad să ajungă acasă la Torraway. Poate că nu era plecată. Poate...

Al patrulea apel...

Poate că cei doi erau acolo, goi şi îmbrăţişaţi pe podea în faţa telefonului. Ea avea să spună: „Du-te în cealaltă cameră, scumpule, vreau să văd cine-i. Iar el răspundea râzând: „Nu, să răspundem altfel...”. Şi ea ar continua...

Al cincilea apel... şi ecranul se lumină în culorile feţei lui Dorrie. Vocea ei zise:

— Alo?

Repede ca fulgerul, pumnul lui Roger se repezi şi astupă obiectivul.

— Dorrie, spuse el. Vocea sa era monotonă şi aspră. Ce mai faci?

— Roger! strigă ea. Plăcerea ce i se simţea în voce părea reală. Oh, scumpule, sunt atât de fericită să te aud! Cum te simţi?

Vocea lui îi răspunse automat:

— Bine. Apoi continuă fără nevoia unui ajutor din partea minţii sale conştiente, pentru a corecta afirmaţia, pentru a spune ce i se întâmplase, trecând în vedere testele şi exerciţiile. În acelaşi timp el se holba la ecran cu toate simţurile ascuţite.

Ea arăta... cum oare? Obosită? Faptul că arăta obosită era o confirmare a temerilor sale. Chefuia în fiecare seară cu Brad, nepăsătoare la durerea soţului ei şi la umilinţele la care fusese supus. Odihnită şi veselă? Faptul că arăta odihnită şi veselă era şi el o confirmare. Însemna că se relaxa, bucurându-se de viaţă... nepăsătoare la suferinţa soţului ei.

Nu era nimic în neregulă cu creierul lui Torraway în afara faptului că era obişnuit de o viaţă să analizeze şi să vadă lucrurile într-un mod logic. Nu reuşi să-i treacă prin minte că jocul pe care-l juca cu el însuşi se numea „Ai pierdut”. Totul era o mărturie a vinei lui Dorrie. Şi totuşi oricât de atent i-ar fi scanat imaginea cu toate simţurile sale înzecite, ea nu arăta ostilă şi nici excesiv de tandră. Arăta exact ca Dorrie.

Când se gândi la asta, simţi o izbucnire de delicateţe atât de puternică încât vocea i se frânse.

— Mi-ai lipsit, scumpo! şopti el. Singurul lucru care-i trădă sentimentele fu ultima silabă, întârziată cu o fracţiune de secundă: „Scum... po”.

— Şi mie mi-ai lipsit. Am fost ocupată, dragul meu, turui ea. Îţi zugrăvesc cabinetul de lucru. E o surpriză deşi va trece desigur atât de mult timp până ce-l vei vedea... ei bine, va avea culoarea piersicii. Cu structuri de lemn în formă de piciorul-cocoşului şi poate cu un tavan de un albastru pal. Îţi place? Aveam de gând să-l zugrăvesc în ocru şi cafeniu, culori de toamnă, culori de Marte, pentru a sărbători... Dar m-am gândit că până te vei întoarce te vei fi săturat de culori gen Marte!

Apoi rapid, fără nici un fel de pauză:

— Când te voi vedea?

Modificarea intervenită în vocea ei îl luă prin surprindere.

— Ei bine, arăt cumplit de îngrozitor, zise el.

— Ştiu cum arăţi. Dumnezeule, Roger, crezi că nu am discutat toate acestea în decursul ultimilor doi ani cu Midge, Brenda şi Callie? Chiar de când a început programul. Am văzut schiţele. Am văzut fotografiile modelelor. Şi am văzut fotografiile lui Willy.

— Nu mai arăt ca Willy. Au schimbat nişte lucruri.

— Ştiu şi despre asta, Roger. Brad mi-a spus totul. Aş vrea să te văd.

În acel moment faţa soţiei sale se transformă fără nici un avertisment în cea a unei vrăjitoare. Croşeta pe care o ţinea în mână deveni o mătură.

— L-ai văzut pe Brad?

Să fi fost o pauză de o microsecundă înainte ca ea să răspundă?

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să-ţi spun din motive de securitate şi toate celelalte. Dar eu am vrut să aflu. Nu-i atât de rău, scumpule. Sunt femeie în toată firea, pot să suport aşa ceva.

Pentru o clipă Roger vru să-şi retragă mâna din faţa obiectivului şi să se lase privit dar se simţi tulburat într-un mod bizar. Nu-şi putea defini sentimentele. Să fi fost ameţeală? Emoţie? Vreo funcţionare necorespunzătoare a jumătăţii sale mecanice? Ştia că mai erau doar câteva momente până ce Sulie sau Don Kayman sau altcineva avea să intre în încăpere, avertizat de datele telemetrice. Încercă să se controleze.

— Poate mai târziu, spuse el fără convingere. Cred... cred că mai bine aş închide acum, Dorrie.

În spatele ei, livingul lor familiar se schimba şi el. Profunzimea câmpului obiectivului nu era prea bună; chiar şi pentru

simţurile sale superdezvoltate, restul camerei rămânea în ceaţă. Era oare un bărbat acolo în umbră? Purta cămaşa obişnuită a ofiţerilor de marină? Ar face oare Brad aşa ceva?

— Trebuie să închid, spuse el şi aşa şi făcu.

Clara Bly intră în încăpere, neliniştită şi cu o serie de întrebări pe buze. El clătină din cap fără să vorbească.

Noii săi ochi nu erau prevăzuţi cu glande lacrimare aşa încât bineînţeles că nu putea plânge. Chiar şi descărcarea aceasta îi era refuzată.

11
Dorothy Louise Mintz Torraway în rolul Penelopei

Sosise şi momentul ca întreaga lume să ştie despre Roger Torraway şi să vadă cum arată. Aşadar totul fu dat publicităţii şi pe fiecare ecran TV din lume apăru Roger executând o duzină de paşi perfecţi de balet, între imagini ale morţilor de foame din Pakistan şi ale incendiilor din Chicago.

Rezultatul a fost că Dorrie a devenit o celebritate. Telefonul lui Roger o supărase. Nu atât cât biletul primit de la Brad prin care o anunţa că nu va mai putea s-o întâlnească, nici chiar cât cele patruzeci şi cinci de minute petrecute cu Preşedintele în care acesta îi explicase ce se putea întâmpla dacă ea continua să-i facă zile fripte astronautului său preferat. Şi cu siguranţă nu atât cât certitudinea că era urmărită, telefonul pus sub ascultare, casa înţesată de microfoane. Dar nu ştiuse cum să procedeze cu Roger. Bănuia că nu avea să ştie niciodată şi nu-i păsa deloc că peste câteva zile urma să fie lansat în spaţiu, acolo unde ea nu va mai fi nevoită să se îngrijoreze în legătură cu relaţia lor pentru cel puţin un an şi jumătate.

Şi nu-i păsa nici de brusca publicitate ce i se făcea.

Şi acum după ce toţi reporterii de ziare şi televiziune mişunaseră prin jurul ei, după ce-şi văzuse propriul chip la emisiunea de ştiri de la orele şase, revista *Fem* trimitea şi ea pe cineva. Acel cineva telefonase şi el în prealabil. Era o femeie de aproximativ şaizeci de ani, o veterană a mişcării feministe care-i declarase cu un oarecare dispreţ:

— Nu facem niciodată aşa ceva, nu luăm interviuri unei persoane numai pentru că este soţia cuiva. Dar acum ni s-a cerut expres acest lucru. Nu am putut refuza sarcina, dar vreau să fiu cinstită cu dumneata şi să te informez că îmi este una complet dezagreabilă.

— Îmi pare rău, se scuză Dorrie. Vreţi să anulez interviul?

— Oh, nu, răspunse femeia cu un ton din care reieşea că totul se petrecea din vina lui Dorrie, nu dumneata eşti cea vinovată, dar cred că se trădează astfel toate idealurile pentru care a

luptat *Fem*. N-are nici o importanţă. Vom înregistra vreo cincisprezece minute ediţia de pe casetă şi apoi transcriu eu pentru ediţia tipărită. Dacă poţi...

— Eu... începu Dorrie.

— ... încearcă mai degrabă să vorbeşti despre dumneata decât despre el. Mediul din care provii. Ceea ce te interesează. Ceea ce...

— Îmi pare rău dar aş prefera de fapt...

— ... crezi despre programul spaţial şi aşa mai departe. Dash consideră că este un obiectiv esenţial american şi că viitorul lumii depinde de el. Ce crezi? Nu vreau să răspunzi acum la întrebare, adică...

— Nu vreau să dau interviul la mine acasă, reuşi să-şi plaseze Dorrie fraza pregătită fără a mai aştepta prilejul potrivit pentru a o face.

— Gândeşte-te la ea şi răspunde în faţa camerei. Nu în casa dumitale? Nu, aşa ceva nu se poate. Ajungem într-o oră.

Dorrie fu lăsată să vorbească doar ecranului luminos pentru ca şi acesta să se întunece curând.

— Căţea, zise ea absentă. De fapt nu-i prea păsa să dea interviul la ea acasă. Ceea ce o deranja era faptul că nu i se permitea să aleagă. Asta o deranja cel mai mult. Dar nu avea altă variantă decât să plece de acasă înainte de a apărea persoana trimisă de *Fem*.

Dorrie Torraway, pe numele ei de fată Dee Mintz, avea vederi foarte precise vis-á-vis de posibilitatea de a alege. Unul din lucrurile care-o atrăsese în primul rând la Roger în afară de magia programului spaţial şi de senzaţia de securitate îmbinată cu garanţia materială inerentă – şi în afară de figura plăcută a lui Roger – era faptul că el era gata să-i asculte întotdeauna dorinţele. Alţi bărbaţi fuseseră interesaţi mai ales în ceea ce doreau ei înşişi – deci lucrurile erau adesea diferite, dar foarte consecvente cu genul de relaţii al fiecărui om. Harold dorea întotdeauna să danseze şi să petreacă, Jim dorea întotdeauna sex, Everett sex şi petreceri, Tommy putere politică, Joe îngrijire maternă. Ceea ce dorea Roger era să exploreze lumea cu ea alături şi el părea perfect dornic să cerceteze atât acele părţi pe care ea le dorea cu înverşunare cât şi acelea care-l interesau pe el direct.

Nu regretase niciodată că s-a căsătorit cu Roger.

Erau şi momente când erau despărţiţi. Cincizeci şi patru de zile în timp ce el era pe Staţia Spaţială trei. Un număr de misiuni mai mici. Doi ani într-o călătorie în jurul lumii lucrând cu întregul sistem de staţii de monitorizare la sol – de la Aachen în Zair – fără o adevărată casă nicăieri. După o bucată de vreme, Dorrie renunţase la acest turneu revenind la apartamentul său în Tonka. Faptul n-o deranjase. Poate că-l deranjase pe Roger; dar ei problema nu-i trecuse niciodată prin minte. Oricum se văzuseră destul de des. El fusese acasă la o lună sau două iar ea îşi ocupase întotdeauna timpul cu ceva. Avea magazinul – îl deschisese în timp ce Roger se afla în Islanda, folosindu-se de un cec de cinci mii de dolari pe care i-l trimisese de ziua ei. Îşi avea prietenii. Şi din când în când erau şi diverşi bărbaţi.

Nimic din toate acestea nu-i umplea viaţa, dar nici nu se aştepta la aşa ceva. Se aştepta mai degrabă să fie singură. Fusese singură la părinţi, cu o mamă care nu-şi putea suporta vecinii aşa încât nu-şi făcuse prea mulţi prieteni. Nici vecinii ei nu prea o suportau pentru că mama ei se droga în cele mai multe după-amieze, ajungând astfel în al nouălea cer şi complicând şi mai mult lucrurile pentru Dorrie. Dar nu-i păsa pentru că nu ştia că mai exista şi alt mod de a trăi.

La treizeci şi unu de ani Dorrie era la fel de sănătoasă, drăguţă şi gata să înfrunte lumea cum fusese întotdeauna sau cum avea să fie din nou. Se autodefinea ca o persoană veselă. Diagnosticul respectiv nu provenea de la cine ştie ce izvor de bucurie interioară. Provenea de la faptul verificat – la o autoprivire obiectivă – că de câte ori hotăra că dorea ceva, acel ceva îl obţinea întotdeauna – şi atunci ce altă definiţie a fericirii se mai putea găsi?

Îşi folosi timpul până la sosirea d-nei Hagar Hengstrom şi a echipei de la *Fem* pentru a aranja o colecţie de articole de ceramică luată din magazinul ei pe măsuţa de cafea aflată în faţa canapelei pe care intenţiona să stea în timpul interviului. Restul de timp rămas îl acordă unor activităţi mai puţin importante precum periatul părului, refacerea machiajului şi schimbarea în cel mai nou costum de interior ai cărui pantaloni erau din dantelă.

Era aproape gata când se auzi soneria de la uşă.

Doamna Hagar îi strânse cu putere mâna şi pătrunse înăuntru: o persoană cu un păr de un albastru strălucitor şi cu o ţi-

gară neagră între dinţi. Era urmată de tehniciana de la lumină, cea de sunet, cameramana şi de câţiva băieţi.

— Camera-i mică, mormăi ea, de la locul său de lângă fereastră în colţul ocupat până acum de un scrin pe care îl târâră până-n mijlocul încăperii.

— O clipă, interveni Dorrie. M-am gândit să stau pur şi simplu pe canapeaua de acolo...

— Nu eşti încă gata cu luminile? întrebă Hengstrom. Sally, dă-i drumu' camerei! Nu se ştie niciodată ce am putea utiliza din...

— Insist... o întrerupse Dorrie.

Hengstrom o privi. Vocea nu fusese puternică dar tonul era periculos. Ridică din umeri.

— Să începem, propuse ea, şi dacă n-o să-ţi placă, discutăm atunci. Dă-i drumu', da?

— Spre ce?

Dorrie observă că tânăra palidă îndreptă camera spre ea. Tehniciana de la lumini găsise o priză în perete şi ţinea acum în fiecare mână câte un reflector pe care le deplasa uşor pentru a îndepărta umbrele ce se formau rapid de fiecare dată când Dorrie făcea vreo mişcare.

— Ei bine, pentru început, care sunt planurile pentru următorii doi ani? Cu siguranţă că n-o să stai pe aici să-l aştepţi pe Roger Torraway să revină acasă.

Dorrie încercă să se îndrepte spre sofa dar tehniciana de la lumini se încruntă şi-i făcu semn să se deplaseze în direcţie opusă în timp ce doi dintre băieţi împinseră măsuţa de cafea din jurul ei. Dorrie răspunse:

— Am magazinul. M-am gândit că poate aţi vrea să filmaţi câteva piese pe care le puteţi găsi în el în timp ce-mi luaţi interviul...

— Desigur că da. Întrebarea se referea la ceva personal. Dumneata eşti o femeie sănătoasă. Ai nişte necesităţi sexuale. Înapoi un pic, te rog! Sandra recepţionează un bâzâit de undeva...

Dorrie se trezi în faţa scaunului şi nu păru să aibă altceva de făcut decât să se aşeze.

— Bineînţeles..., începu ea.

— Ai o responsabilitate, spuse Hengstrom... Ce exemplu dai tinerelor? Vrei să te transformi într-o fată bătrână? Sau vrei să duci o viaţă plină şi normală?

— Nu ştiu dacă vreau să discut...

— Te-am verificat cu multă atenţie, Torraway. Mi-a plăcut ce am descoperit. Eşti propria dumitale stăpână – atât de mult cât poate fi o persoană care acceptă farsa ridicolă a căsătoriei. Ce vei face?

Dorrie ezită.

— Roger e într-adevăr o persoană foarte plăcută, zise ea în cele din urmă.

— Şi ce-i cu asta?

— Ei bine, vreau să spun că mi-a oferit destul de mult sprijin şi ajutor...

Hagar Hengstrom oftă.

— Aceeaşi veche psihologie de sclavă. N-are nici o importanţă. Celălalt lucru care mă nedumereşte este că te-ai implicat în programul spaţial. Nu crezi că-i o tâmpenie din punct de vedere sexual?

— Nu. Preşedintele în persoană mi-a spus, declară Dorrie, conştientă că încerca să puncteze în eventualitatea unei noi vizite din partea lui Dash, că un om pe Marte este o acţiune absolut indispensabilă pentru viitorul rasei umane. Îl cred. Datorăm...

— Mai zi o dată! ordonă Hengstrom.

— Ce anume?

— Încă o dată ce ai spus. Un ce pe Marte?

— Un om. Oh, îmi dau seama la ce te referi!

Hengstrom aprobă tristă din cap.

— Îţi dai seama la ce mă refer dar nu-ţi schimbi modul de gândire. De ce un om? De ce nu o persoană?

Aruncă o privire compătimitoare spre tehniciana de sunet care-şi clătina capul cu simpatie.

— Ei bine, să trecem la altceva: ştii că întreg echipajul misiunii spre Marte se presupune a fi alcătuit doar din bărbaţi? Ce crezi despre asta?

A fost o dimineaţă cu adevărat deosebită pentru Dorrie. Şi nu a reuşit să-şi vadă colecţia de ceramică înregistrată pe casetă.

* * *

Când Sulie Carpenter intră în tură în acea după-amiază, îi făcu lui Roger două surprize: îi aduse o casetă cu interviul împrumutată de la departamentul de relaţii cu publicul (adică de la cenzură) şi o chitară. Îi dădu la început caseta şi-l lăsă să urmărească interviul în timp ce ea refăcu patul şi schimbă apa de la flori.

După ce se termină interviul, ea spuse veselă:

— Cred că soţia ta s-a descurcat foarte bine. Am întâlnit-o odată pe Hagar Hengstrom. E o femeie foarte dificilă.

— Dorrie arăta bine, declară Roger. Nu i se putea citi nici o expresie pe faţa remodelată şi nici distinge vreo tonalitate aparte în vocea monotonă, dar aripile de liliac bătură neliniştite. Întotdeauna mi-au plăcut pantalonii pe care i-a purtat.

Sulie dădu din cap şi-şi făcu o notă mentală: pantalonii cu dantelă pe ambele părţi ale piciorului expuneau o bună porţiune din piele. Era evident că steroizii implantaţi lui Roger îşi făceau datoria.

— Acum am altceva, spuse ea şi deschise cutia chitarei.

— Vrei să cânţi?

— Nu, Roger. Dumneata o să cânţi!

— Nu pot cânta la chitară, Sulie, protestă el.

Ea râse.

— Am vorbit cu Brad şi cred că vei fi surprins. Nu eşti doar diferit, ştii asta, Roger. Eşti mai bun. De exemplu, degetele.

— Ce-i cu degetele?

— Ei bine, cânt la chitară de la nouă ani şi dacă aş face o pauză de câteva săptămâni, mi-ar dispărea bătăturile şi ar trebui s-o iau de la capăt. Degetele tale nu au nevoie de bătături; sunt destul de dure şi viguroase pentru a găsi tonurile şi semitonurile potrivite de prima dată.

— Bine, replică Roger, numai că nu ştiu despre ce vorbeşti. Ce tonuri şi semitonuri?

— Apeşi corzile. Cam aşa. Ciupi coarda *sol*, apoi *re* şi *do*. Acum încearcă, îl îndemnă ea. Singurul lucru la care trebuie să fii atent e să nu foloseşti prea multă forţă. Se rup uşor.

Îi întinse chitara.

El îşi trecu degetul mare peste corzi aşa cum văzu că făcuse ea.

— E bine, aplaudă ea. Acum un *sol*. Inelarul pe partea de sus a lui *mi*, degetul mijlociu pe partea de jos a lui *la*. Ea îi călăuzi mâinile. Acum ciupeşte!

El o ascultă şi-şi ridică apoi privirea.

— Hei, drăguţ, nu?

Ea rânji şi-l corectă.

— Nu drăguţ. Perfect. Acum ăsta-i *do*. Arătătorul pe coarda ei şi, mijlociul aici, inelarul aici... Aşa. Şi asta-i coarda *re*; arătătorul şi mijlociul pe *sol* şi *mi*, acolo, inelarul jos pe *si*... Din nou perfect. Acum încearcă un *sol*.

Spre marea sa surpriză, Roger reuşi un *sol* perfect.

Ea zâmbi.

— Vezi? Brad avea dreptate. Odată ce ştii o coardă, o ştii şi gata; 3070-ul şi-l reaminteşte pentru tine. Tot ce ai de făcut este să te gândeşti la „coarda sol" şi degetele fac restul. Parcă ai fi început să studiezi chitara acum trei luni, declară Sulie cu o tristeţe prefăcută, cam asta este diferenţa între posibilităţile tale actuale şi ale momentului când m-am apucat să cânt.

— Destul de frumos, spuse Roger încercând cele trei acorduri, unul după altul.

— E numai începutul. Acum încearcă cu patru, ştii, bang, bang, bang, bang. Cu un *sol*... Sulie ascultă, apoi dădu din cap. Bine. Acum fă aşa: *sol, sol, sol, sol,sol, do, do, do, sol, sol, sol, sol, sol*... Bine. Din nou, de data aceasta după *do, do* încearcă *re, re, re, re, re*... Iarăşi bine. Acum amândouă, una după alta..

Roger o ascultă şi Sulie cântă odată cu el: „Kumbaya, stăpânul meu. Kumbaya! Kumbaya, stăpânul meu..."

— Hei! strigă Roger, încântat.

Sulie îşi clătină capul într-o consternare prefăcută.

— N-au trecut decât trei minute după ce ai pus mâna pe chitară şi eşti deja acompaniator. Uite aici, am adus câteva partituri simple. Până mă întorc, ar trebui să le cânţi pe toate.

Ea îi arătă cum să citească tabulatura pentru fiecare coardă şi-l lăsă intrigat dar şi fericit, încercând să descifreze primele şase modulaţii ale lui fa.

Ieşiră din încăpere. Sulie se opri pentru a-şi scoate lentilele de contact, îşi frecă ochii şi se îndreptă spre biroul directorului. Secretara lui Scanyon îi făcu semn să intre direct.

— E fericit cu chitara pe care i-am dat-o, domnule general, raportă ea.

— Mai puţin fericit în ceea ce o priveşte pe soţia sa.

Vern Scanyon aprobă din cap şi răsuci un comutator pe consola de comunicaţii de pe biroul său: din camera lui Roger se făcură auzite acordurile lui „Kentucky Babe”. Generalul răsuci la loc comutatorul.

— Ştiu despre chestia cu chitara, maior Carpenter. Ce-i cu nevastă-sa?

— Mă tem că o iubeşte, declară ea încet. Totu-i bine până la un punct. Acesta odată depăşit, cred că avem probleme. Pot să-i susţin moralul atât timp cât se va afla aici, dar va fi plecat o perioadă atât de lungă şi... nu sunt sigură.

Scanyon se răsti:

— Dă-i drumu', maiorule, nu mai ezita atât!

— Cred că-i va simţi lipsa mai mult decât va putea suporta. E destul de rău şi acum. L-am supravegheat în timp ce viziona caseta. Nici un muşchi nu i-a tresărit, era extrem de concentrat, nu dorea să piardă nici cea mai mică nuanţă. Când va fi la o depărtare de patruzeci de milioane de mile de ea... Ei bine, am totul înregistrat, domnule general. O simulez pe computer şi poate că atunci voi putea fi mai explicită. Dar sunt îngrijorată.

— Dumneata eşti îngrijorată! explodă Scanyon. Dash mă mănâncă de viu dacă îl trimitem acolo şi ratează toată misiunea!

— Ce să vă spun, domnule general? Să vedem simularea. Poate că atunci vă voi putea spune cum să procedaţi.

Sulie se aşeză fără a mai aştepta să fie rugată şi-şi trecu mâinile peste frunte.

— Să duci o viaţă dublă e o încercare care te solicită grozav, domnule general, declară ea. Opt ore ca infirmieră şi opt ore ca psihiatru nu-i o distracţie.

— O detaşare de zece ani în Antarctica e încă şi mai puţin distractivă, spuse simplu Vern Scanyon.

* * *

Avionul prezidenţial atinsese altitudinea de croazieră de 31.000 metri şi trecuse pe Mach 3 – puţin cam repede chiar şi pentru un CB-5 prezidenţial. Preşedintele era grăbit.

Conferinţa la vârf de la Midway se terminase într-o confuzie totală. Întins pe fotoliul său, cu ochii închişi, prefăcându-se că

doarme pentru a-i ţine la distanţă pe senatorii care-l însoţeau, Dash îşi cântărea mohorât opţiunile. Erau puţine.

Nu sperase prea multe de la conferinţă, dar începutul fusese destul de promiţător. Australienii declarară că vor accepta o cooperare limitată cu Noua Asie Populară în dezvoltarea proiectului respectiv, cu condiţia acordării unor anumite garanţii, etc., etc. Membrii delegaţiei asiatice se consultară între ei şi anunţară că vor fi bucuroşi să asigure garanţii având în vedere faptul că obiectivul real era obţinerea unor condiţii convenabile de viaţă pentru toată populaţia lumii considerată ca un tot unitar, indiferent de vechile graniţe naţionale, etc. Însuşi Dash îşi reduse la tăcere consilierii şi declară că interesul Americii în această conferinţă era doar de a asigura bunele sale oficii celor doi vecini îndrăgiţi şi că nu cerea nimic pentru el, etc., pentru o bucată de vreme – aproximativ două ore – se părea că avea să se ajungă la un rezultat constructiv.

Apoi discuţiile alunecară tot mai tare spre detalii. Asiaticii oferiră o armată de agricultori de un milion de oameni şi o adevărată flotilă de tancuri petroliere care să transporte săptămânal trei milioane de galoane[49] de reziduuri lichide concentrate provenite din canalele colectoare din Shanghai. Australienii acceptară îngrăşămintele dar cerură doar un număr de cincizeci de mii de muncitori pentru a lucra pământul. În acelaşi timp, ei remarcară politicos că urmând a se folosi pământ australian şi soare australian, ceea ce va creşte va fi grâu australian. Reprezentantul Departamentului de Stat îi aminti lui Dash de angajamentele americane faţă de Peru şi cu o inimă grea Dash se ridică pentru a insista ca cel puţin 15% din producţie să fie cedată vecinilor de pe continentul sud-american. Şi spiritele începură să se încingă. Incidentul declanşator a fost un avion navetă al Noii Asii Populare care la decolarea de pe pista din Sand Island intrase într-un stol de albatroşi cu picioare negre, se prăbuşise şi arsese pe o insuliţă din lagună chiar în faţa participanţilor la conferinţă aflaţi pe acoperişul lui Holiday Inn. Şi începură reproşurile şi cuvintele grele. Reprezentantul japonez din delegaţia Noii Asii Populare îşi permise să declare ceea ce doar gândise până atunci şi anume că insistenţa americanilor de a ţine conferinţa pe locul uneia din

49 Unitate de măsură egală cu 3,78 litri în America (n. tr.)

cele mai celebre bătălii din cel de-al doilea război mondial[50] era o insultă deliberată făcută asiaticilor. Australienii comentară că ei rezolvaseră fără nici o greutate problema albatroşilor şi erau uluiţi cum de americanii nu reuşiseră acelaşi lucru. Şi astfel rezultatul a trei săptămâni de pregătiri şi două zile de speranţe a fost un anunţ laconic specificând că cele trei puteri căzuseră de acord cu continuarea discuţiilor. Cândva. Undeva. Nu prea curând.

Dar de fapt acest lucru, admise în sinea sa Dash în timp ce se răsucea neliniştit în fotoliu, însemna că urma o confruntare acerbă şi nemiloasă. Cineva trebuia să cedeze, dar nimeni nu era dispus s-o facă.

Se ridică în picioare şi ceru cafea. Când aceasta sosi, era însoţită de o notă mâzgălită de unul din senatori pe o hârtie cu antetul Casei Albe: „Domnule Preşedinte, trebuie să redactăm proclamaţia de zonă calamitată înainte de a ateriza”.

Dash o mototoli. Era senatorul Talltree cu reclamaţiile sale: lacul Altus îşi redusese volumul cu 20%, turismul era la pământ în munţii Arbuckle pentru că nu mai era apă în cascada Turner, târgul internaţional ce urma să aibă loc în Sooner State[51] trebuise anulat din cauza prafului dus de vânt. Oklahoma trebuia declarată zonă de dezastru. Erau cincizeci şi patru de state, reflectă Dash, şi dacă avea să-i asculte pe toţi senatorii şi guvernatorii, ar fi trebuit să declare cincizeci şi patru de zone calamitate. De fapt era doar o singură zonă de dezastru. Numai că se întâmpla ca ea să cuprindă întreaga lume.

Şi eu am candidat pentru fotoliul acesta, se minună el.

Oklahoma îl făcu să se gândească la Roger Torraway. O clipă luă în consideraţie posibilitatea de a lua legătura cu pilotul şi a-i cere să se îndrepte spre Tonka. Dar întâlnirea cu Comitetul unit al şefilor de stat major nu putea să aştepte. Trebuia să se mulţumească să vorbească doar la telefon cu Roger.

* * *

Nu el cânta cu adevărat la chitară, şi Roger ştia acest lucru; era doar 3070-ul care-i amintea toate subrutinele implicate

---

50 Bătălia de la Midway, 3 – 6 iunie 1942, în care flota japoneză a fost distrusă de americani (n. tr.)

51 Statul Oklahoma (n. tr.)

şi comanda degetelor să facă orice mişcare ordonată de creierul său. Îi trebuise mai puţin de o oră pentru a învăţa orice acord din carte şi pentru a-l folosi într-o succesiune lipsită de efort. Încă alte câteva minute pentru a înregistra sensul timpilor pe un portativ muzical în băncile de date de la subsol; apoi ceasul său interior preluă timpii şi astfel nu mai trebui să-şi facă probleme cu tempoul. În ceea ce priveşte melodia, învăţă ce coardă corespunde fiecărei note de pe portativ; odată imprimate pe miezurile magnetice, corespondenţa dintre muzica tipărită şi coarde era stabilită pentru totdeauna. Lui Sulie îi trebuiră zece minute pentru a-i arăta care note erau înalte şi care grave şi din acel moment nici o cheie de partitură nu mai avea secrete pentru el. Ciupirea corzilor: pentru sistemele nervoase umane erau necesare două minute pentru a învăţa principiul şi o sută de ore de practică pentru a deveni un automatism: degetul mare pe coarda *re*, inelarul pe *mi*, mijlociul pe *si*, degetul mare pe *la*, inelarul pe *mi*, mijlociul pe *si* şi aşa mai departe. Două minute îi ajunseră lui Roger. De acum înainte subrutinele îi comandau degetele, iar singura limită pentru tempo era viteza cu care însăşi corzile puteau produce un ton fără a se rupe.

Cânta din memorie un recital Segovia[52] după doar o singură audiţie a benzii când Preşedintele sună la telefon.

Era o vreme când Roger ar fi fost înspăimântat dar şi încântat de un telefon al Preşedintelui Statelor Unite. Acum era un necaz în plus, însemna şi un timp pierdut în detrimentul chitarei sale. De abia asculta ceea ce zicea Preşedintele. Era uluit de grija oglindită pe faţa lui Dash, de ridurile adânci ce nu fuseseră acolo cu câteva zile înainte, cu ochii înfundaţi în orbite. Apoi îşi dădu seama că circuitele sale de interpretare accentuau ceea ce distingeau în realitate pentru a-i atrage atenţia asupra schimbărilor; anulă circuitele şi văzu adevărata faţă a lui Dash.

Preşedintele era tot mai îngrijorat. Vocea îi era plină de căldură şi prietenie în timp ce se interesa de evoluţia lucrurilor. Avea Roger nevoie de ceva? Trebuia cineva să primească nişte şuturi în fund pentru ca totul să fie bine?

— Totu-i în regulă, domnule Preşedinte, spuse Roger amuzându-se în sinea sa de imaginea pe care şi-o făcuse în

52 Andres Segovia (1893 – 1987) – chitarist spaniol (n. tr)

minte, o imagine a Preşedintelui în hainele lui Moş Crăciun bărbos cu un fes roşu împodobit cu ciucuri, purtând pe umeri un sac cu intangibile cadouri.

— Eşti sigur, Roger? insistă Dash. Nu uita ce ţi-am spus: dacă vrei ceva, ţipă!

— Aşa o să fac, promise Roger. Dar sunt bine. Aştept lansarea. Şi aştept să pun jos telefonul, se gândi el, plictisit de conversaţie.

Preşedintele se încruntă. Sistemele de interpretare ale lui Roger schimbară imediat imaginea: Dash redeveni Moş Crăciun dar de data aceasta avea un păr negru ca de abanos şi colţi enormi.

— Nu eşti prea încrezător, nu-i aşa?

— Ei bine, cum mi-aş da seama de asta? întrebă chibzuit Roger. Nu cred. Întrebaţi personalul; vă poate spune mai multe despre mine decât pot s-o fac eu.

Reuşi să pună capăt conversaţiei după încă alte câteva schimburi de cuvinte, ştiind că Preşedintele era nesatisfăcut şi uşor neliniştit, dar nu-i păsa.

Erau din ce în ce mai puţine lucruri de care îi păsa într-adevăr lui Roger, se gândi în sinea sa. Şi fusese şi sincer: aştepta cu nerăbdare lansarea. Avea să simtă lipsa Clarei şi a lui Sulie. Într-un colţ al minţii era uşor îngrijorat de pericolul şi durata călătoriei. Dar era îmbărbătat de ceea ce avea să găsească odată ajuns la destinaţie: planeta pentru a cărei colonizare i-a fost creat acest nou trup.

Apucă chitara şi reluă recitalul lui Segovia dar nu reuşi atât de bine precum ar fi dorit. După un timp îşi dădu seama că beneficiul unei urechi muzicale era un handicap: chitara lui Segovia nu fusese acordată la o valoare perfectă de 440 A, tonalitatea era mai gravă cu câţiva hertzi iar coarda *re* era încă şi mai gravă cu un sfert de ton. Ridică din umeri – aripile de liliac fluturară la unison – şi puse chitara deoparte.

Pentru un moment rămase nemişcat în scaunul său special pentru chitară cu spătarul drept şi fără suporturi pentru braţe, reflectând adânc.

Ceva îi deranja. Numele acestui ceva era Dorrie. A cânta la chitară era un lucru plăcut şi relaxant, dar în spatele plăcerii era ceva ce visa cu ochii deschişi: o fantezie în care se afla pe puntea unei bărci cu pânze împreună cu Dorrie şi Brad, o fantezie în

care împrumuta degajat chitara lui Brad şi-i uimea pe toţi cântând.

Într-un anume fel tainic, toată evoluţia vieţii sale se încheia cu Dorrie. Cânta la chitară pentru a-i face plăcere lui Dorrie. Groaza stârnită de înfăţişarea sa avea s-o dea gata pe Dorrie. Cea mai mare parte a durerii pe care o resimţea, fusese produsă de faptul că fusese castrat şi acum privea într-un fel în care se simţise incapabil s-o facă cu câteva săptămâni mai înainte; dar ele erau încă îngropate în interiorul său.

Întinse mâna spre telefon, apoi şi-o retrase.

Nu se mai putea mulţumi să-i telefoneze lui Dorrie. Încercase aşa ceva.

Ceea ce dorea cu adevărat era s-o vadă.

Dar bineînţeles că acest lucru era imposibil. Nu-i era permis să iasă din clădirile în care se desfăşura proiectul. Vern Scanyon avea să fie furios. Datele telemetrice vor indica imediat ce făcea; sistemele de supraveghere electronice cu circuit închis îi vor localiza orice pas; toate resursele de care beneficia proiectul vor fi mobilizate pentru a-l împiedica să părăsească clădirea.

Şi n-avea nici un rost să ceară permisiunea de a pleca. Nici măcar să i-o ceară lui Dash; în cel mai bun caz Preşedintele avea să dea un ordin iar Dorrie avea să fie adusă cu forţa – ceea ce o va face furioasă – în camera sa. Roger nu dorea ca Dorrie să fie obligată să vină la el şi era sigur că nu i se va permite să meargă la ea.

Pe de altă parte...

Pe de altă parte, reflectă el, de ce aş avea nevoie de permisiune?

Se gândi un minut, rămânând perfect nemişcat în scaunul cu spătar drept.

Apoi puse cu grijă chitara în cutia ei şi porni la treabă.

Primul lucru pe care-l făcu, a fost să se aplece spre perete, să scoată un ştecher dintr-un tablou de comandă şi să-şi bage degetul în el. Unghia de cupru a degetului său se dovedi a fi la fel de bună pentru scopul propus ca şi orice alt obiect metalic. Siguranţele săriră. Luminile din încăpere se stinseră. Foşnetul uşor al rolelor aparatelor de înregistrat încetini şi se opri complet, încăperea se cufundă în întuneric.

Mai era încă o anumită căldură şi asta era de ajuns pentru ochii lui Roger. Vedea destul de bine pentru a-şi scoate fişele telemetrice din corp.

Ieşise deja pe uşă înainte ca Clara Bly, ocupată cu a-şi turna frişcă în cafea, să privească tablourile de comandă care începuseră să declanşeze semnalele de alarmă.

Totul îi reuşise mai bine decât plănuise atunci când făcuse să sară siguranţele: se stinseseră şi luminile din hol. Pe coridor erau oameni dar nu-l putură vedea din cauza întunericului. Roger trecuse pe lângă ei şi cobora scările de incendiu câte patru o dată înainte ca ei să-şi dea seama că dispăruse. Antrenamentele de balet ale lui Kathleen Doughty îşi arătau acum roadele; coborî dansând scările, se strecură pe uşă, ţopăi de-a lungul coridorului şi se trezi în aerul rece al nopţii înainte ca paznicul de la uşă să-şi desprindă privirea de pe ecranul televizorului.

Era liber şi alerga pe autostradă spre Tonka cu patruzeci de mile pe oră.

Noaptea era senină şi plină de lumini cum nu mai văzuse niciodată înainte. Sus pe cer se întindea un strat compact de nori, stratocumulus, mânaţi de vânt dinspre nord, având deasupra un strat şi mai gros; chiar şi în aceste condiţii, avea o luminozitate slabă acolo unde stelele cele mai strălucitoare îşi filtrau o parte a radiaţiilor. Preeria Oklahomei strălucea sumbru cu slaba căldură reziduală rămasă din timpul zilei, punctată de pete strălucitoare în locurile în care se afla vreo casă sau clădirea vreunei ferme. Maşinile de pe autostradă aveau trene de lumină, strălucitoare la ţevile de eşapament, roşiatice şi apoi întunecate pe măsură ce gazele fierbinţi erau evacuate în aerul rece. Pe măsură ce intra în oraş, vedea şi evita vreun pieton ocazional, o figură luminoasă de Halloween, strălucind vag în căldura propriului corp. Clădirile din jurul său mai reţineau încă puţină căldură de peste zi dar radiau încă şi mai multă de la centralele termice proprii, aşa încât străluceau precum licuricii.

Se opri la colţul străzii pe care se afla casa sa. Vis-á-vis de uşa din faţă se afla o maşină cu doi oameni înăuntru. Semnalele de avertizare îl fulgerară prin minte, iar maşina deveni un tanc cu tunul îndreptat spre capul său. Nici o problemă. Schimbă direcţia şi alergă spre intrarea din spate, sărind garduri şi strecurându-se prin porţi; odată ajuns, îşi scoase unghiile de cupru şi escaladă zidul exterior.

Asta şi vroia să facă. Nu numai să-i evite pe indivizii aflaţi în faţa uşii dar să-şi satisfacă şi o fantezie: momentul când va da buzna în camera lui Dorrie, pe fereastră, făcând... ce?

Şi o prinse... urmărind un film la televizor. Părul îi era lipicios din cauza vopselei şi ea stătea rezemată în pat mâncând o îngheţată.

În timp ce Roger ridica fereastra neasigurată şi se târa înăuntru, ea se răsuci spre el.

Şi urlă.

* * *

Nu era doar un urlet pentru că se transformă instantaneu într-o criză de isterie. Dorrie răsturnă farfuria cu îngheţată şi sări din pat. Televizorul se rostogoli pe jos şi se făcu bucăţi. Suspinând, Dorrie se lipi de peretele cel mai îndepărtat, cu ochii închişi şi cu pumnii apăsaţi pe faţă.

— Îmi pare rău! spuse Roger.

Vroia să se apropie de ea însă raţiunea îl împiedica s-o facă. Dorrie arăta extrem de neajutorată dar şi atrăgătoare în bikinii de dantelă şi cămaşă transparentă.

— ... rău, îngână ea cu greutate, privindu-l dar evitându-i ochii şi se îndreptă orbecăind spre baie, trântind uşa după ea.

Ei bine, gândi Roger, nu e de condamnat; el însuşi avea o noţiune clară a felului grotesc în care se prezenta în acel moment intrând printr-o fereastră fără nici un avertisment.

— Ai spus că ştii cum arăt, strigă el.

Nici un răspuns din baie; doar, o clipă mai târziu, zgomotul apei care curgea. Roger aruncă o privire prin încăpere. Arăta exact ca întotdeauna. Dulapurile erau la fel de burduşite cu hainele ei. Spaţiile dintre canapele erau la fel de goale. Nu era mândru de sine însuşi pentru a scotoci printr-un apartament precum un încornorat medieval, dar nu se putea opri până ce nu se încredinţă că era singură.

Sună telefonul.

Reflexele instantanee ale lui Roger îl făcură să înşface receptorul din furcă aproape înainte ca primul apel să se fi terminat, cu o mişcare atât de rapidă şi brutală încât deveni în mâna sa doar o bucată deformată de material. Ecranul se lumină pentru o clipă apoi redeveni negru.

— Alo? făcu Roger. Nu primi nici un răspuns; se asigurase că nimeni nu va mai vorbi la acel aparat vreodată.

— Hristoase, spuse el.

Nu avusese nici o idee clară referitoare la modul în care avea să se desfăşoare această întâlnire, dar acum era evident că începuse rău.

Când Dorrie ieşi din baie, nu mai plângea, dar nici nu vorbea. Se îndreptă spre bucătărie fără a-l privi.

— Vreau o ceaşcă cu ceai, îi aruncă ea peste umăr.

— N-ar fi mai bine să-ţi pregătesc o băutură? se oferi el plin de speranţă.

— Nu.

Roger auzea sunetul ceainicului electric umplut cu apă, susurul slab pe măsură ce începea să fiarbă şi, de câteva ori, o tuse. Ascultă mai atent şi distinse respiraţia soţiei sale, o respiraţie ce devenea mai înceată şi mai regulată.

Roger se aşeză în scaunul care fusese întotdeauna al său şi aşteptă. Aripile îl încurcau. Chiar dacă se ridicaseră automat deasupra capului, nu se putea lăsa pe spate. Negăsindu-şi locul, începu să parcurgă în sus şi în jos încăperea. Vocea soţiei sale se făcu auzită prin uşile turnante:

— Vrei ceai?

— Nu, apoi adăugă: nu, mulţumesc.

De fapt ar fi vrut foarte mult, nu dintr-o necesitate de lichide sau alimente ci din cauza senzaţiei de a participa la un eveniment obişnuit alături de Dorrie. Dar nu vroia să verse pe jos şi nici pe el şi nu mai avusese de mult ocazia să umble cu ceşti, farfurii şi lichide.

— Unde eşti?

Ea ezită lângă uşile turnante, cu ceaşca în mână, apoi îl văzu:

— Oh! De ce nu aprinzi o lumină?

— Nu vreau. Scumpo, stai jos şi închide ochii un minut!

Îi trecuse o idee prin cap.

— De ce?

Dar făcu aşa cum îi ceruse, aşezându-se în fotoliul aflat de o parte a falsului cămin. Roger săltă fotoliul cu tot cu ea şi îl răsturnă astfel încât Dorrie să se afle cu faţa spre perete. Aruncă o privire în jur pentru a găsi ceva în care să se aşeze şi el – nu găsi nimic sau nimic care să fie compatibil cu noua sa

conformaţie: perne şi canapele, toate nepotrivite cu corpul sau aripile sale – dar pe de altă parte, nu avea o nevoie specială să stea jos. Musculatura sa artificială nu prea avea nevoie de o astfel de relaxare.

Aşa încât rămase în picioare în spatele ei şi spuse:

— M-aş simţi mai bine dacă nu te-ai uita la mine.

— Înţeleg, Roger! M-ai speriat, asta-i tot. Aş fi vrut să nu fi dat buzna pe fereastră aşa cum ai făcut-o! Pe de altă parte, nu trebuia să fi fost atât de hotărâtă când am declarat că aş vrea să te văd, vreau să spun aşa fără... fără a face o criză de isterie, bănuiesc că asta am vrut să spun...

— Ştiu cum arăt, declară el.

— Şi totuşi eşti tot tu, nu? întrebă Dorrie adresându-se peretelui. Deşi nu-mi aduc aminte să te fi urcat până acum pe peretele unei clădiri pentru a ajunge în patul meu.

— E uşor, spuse el încercând să mai destindă puţin atmosfera.

— Ei bine – ea făcu o pauză pentru a sorbi din ceaşcă – spune-mi! Despre ce-i vorba?

— Am vrut să te văd, Dorrie!

— M-ai văzut. La telefon.

— Nu vroiam să fie la telefon. Vroiam să fiu în aceeaşi cameră cu tine.

Vroia încă şi mai mult – vroia s-o atingă, s-o mângâie pe ceafă şi s-o dezmierde pentru a o relaxa, numai că nu îndrăznea să facă aşa ceva. În schimb, se întinse şi aprinse flacăra din cămin, nu atât pentru a face căldură ci pentru a lumina puţin încăperea şi a o ajuta pe Dorrie. Şi pentru a înveseli atmosfera.

— Se presupune că nu trebuie să facem asta, Roger. Amenda e de o mie de dolari...

El râse.

— Nu pentru tine şi nici pentru mine, Dorrie. Dacă-ţi face cineva probleme, îl suni pe Dash şi-i spui că eu am zis că-i în regulă.

Soţia sa luă o ţigară din cutia de pe masă şi o aprinse.

— Roger, dragule, declară ea încet, nu sunt obişnuită cu aşa ceva. Nu mă refer doar la felul în care arăţi. Înţeleg toate astea. E greu, dar cel puţin am ştiut cum urma să fie, înainte de a se întâmpla. Chiar dacă nu m-am gândit că ai fi tu. Dar nu sunt obişnuită ca tu să fii – nu ştiu, atât de important.

— Nici eu nu sunt obişnuit, Dorrie, replică el gândindu-se la reporterii TV şi mulţimea ce-l aplaudase îndelung la întoarcerea pe Pământ după salvarea ruşilor. Acum e ceva diferit. Mă simt de parcă aş duce ceva în spate – poate că Lumea.

— Dash spune că exact asta şi faci. Jumătate din ceea ce spune e rahat, dar nu cred că şi asta e la fel. Eşti un om foarte important, Roger. Ai fost întotdeauna celebru. Poate că de asta m-am căsătorit cu tine. Dar atunci era ca şi cum ai fi fost un star rock, ştii asta? Era excitant şi dacă te plictiseai, n-aveai decât să abandonezi. De data aceasta nu cred că poţi s-o faci.

Strivi ţigara în scrumieră.

— Oricum, continuă ea, eşti aici şi probabil că toţi au înnebunit deja în laboratoare...

— Mă descurc.

— Da, replică ea gânditoare, pun pariu c-o faci. Despre ce discutam?

— Brad, zise el. Nu intenţionase s-o spună, dar cuvântul îi ieşi din laringele artificial, rostit pe buzele restructurate fără nici un fel de intervenţie din partea minţii.

O simţi cum devine rigidă.

— Ce-i cu Brad? întrebă ea.

— Te culci cu el, asta-i cu Brad, răspunse el.

Ceafa ei strălucea slab acum şi el ştia că i-ar fi putut distinge venele dacă i-ar fi văzut faţa. Flăcările ce dansau în cămin alcătuiau un spectru atractiv de culori în părul ei negru; Roger urmărea apreciator jocul respectiv ca şi cum nu avea nici o importanţă ceea ce îi spunea soţiei sale sau ea lui.

Ea răspunse:

— Roger, nu ştiu într-adevăr cum să mă port cu tine. Eşti supărat pe mine?

El urmărea tăcut culorile ce continuau să danseze.

— La urma urmei, Roger, am discutat despre aşa ceva cu mulţi ani în urmă. Ai avut şi tu aventuri şi am avut şi eu. Ne-am înţeles că nu are nici o importanţă.

— Ele înseamnă ceva atunci când te rănesc. Îşi impuse un văl de întuneric asupra viziunii respective pentru a-l ajuta să gândească. Celelalte erau diferite.

— Adică cum diferite? întrebă ea de data aceasta furioasă.

— Diferite pentru că le discutăm între noi, continuă el încăpăţânat. Când eram eu în Algiers şi tu nu suportai clima, era un

lucru. Ceea ce ai făcut aici în Tonka şi ceea ce am făcut eu în Algiers nu ne-a afectat nici pe mine şi nici pe tine. Când eram pe orbită...

— Nu m-am culcat cu altcineva când erai pe orbită!

— Ştiu asta, Dorrie. Am considerat că a fost frumos din partea ta. Chiar am făcut-o pentru că n-ar fi fost drept, nu-i aşa? Vreau să spun, posibilităţile de a o face erau chiar limitate. Bătrânul Yuli Bronin nu era genul meu. Dar acum totul e diferit. E ca şi cum aş fi fost din nou pe orbită, numai că de data aceasta e mai rău. Nu-l am nici măcar pe Yuli! Nu numai că nu am o prietenă dar nu mai am nici posibilitatea fizică să fac ceva chiar dacă aş avea o prietenă.

Ea zise compătimitoare:

— Ştiu. Ce aş putea să-ţi spun?

— Poţi să-mi spui că eşti o soţie bună! urlă el.

Dorrie începu să plângă înspăimântată; Roger uitase cum îi suna vocea. Se întinse s-o atingă, apoi îşi lăsă mâna să cadă. Ce rost avea?

Oh, Dumnezeule, se gândi el. Ce încurcătură! Se consolă doar la gândul că această încurcătură avusese loc aici în solitudinea propriei lor case, o întrevedere neplanificată şi întru totul secretă. Ar fi fost de nesuportat în prezenţa altcuiva; bineînţeles că noi am înregistrat fiecare cuvânt.

12
Două simulări şi o realitate

Roger cel cu degetul de cupru făcuse să sară mai mult decât o siguranţă. Scurtcircuitase o întreagă reţea. A fost nevoie de douăzeci de minute pentru a restabili totul.

Din fericire 3070-ul era prevăzut cu alimentare de rezervă pentru memorie aşa încât nu fuseseră şterse miezurile magnetice. Calculele care erau în plină procesare erau însă compromise. Toate trebuiau reluate de la început. Supravegherea automată nu a funcţionat o bună bucată de vreme după plecarea lui Roger.

Una din primele persoane care şi-a dat seama ce se întâmpla a fost Sulie Carpenter care tocmai aţipise într-un birou alăturat camerei computerelor, aşteptând ca simularea lui Roger să se termine. Nu s-a terminat. Soneriile de alarmă ce anunţau întreruperea fluxului informaţional pe cale de procesare o treziră.

Luminile fluorescente se stinseră, dar filamentele roşii răspândeau o strălucire slabă şi fără de speranţă.

Primul ei gând fu la preţioasa ei simulare. Petrecu douăzeci de minute cu programatorii studiind simţurile parţiale şi sperând că totul avea să fie în ordine înainte de a renunţa şi a alerga în biroul lui Vern Scanyon. Aici află că Roger fugise.

Până atunci se restabilise şi curentul; luminile se aprinseră pe când ea se afla pe scările de incendiu pe care le urca două câte două. Scanyon era deja cu telefonul în mână dispunând o şedinţă de urgenţă cu cei pe care vroia să-i ia la întrebări. Clara Bly a fost cea care i-a spus lui Sulie despre Roger, membrii echipei erau puşi în temă de îndată ce intrau în încăpere. Don Kayman era singurul membru important care nu se afla în clădire; îl localizară în apartamentul său urmărind o emisiune la televizor. Kathleen Doughty ieşi din camera de fizioterapie de la subsol târându-l după ea pe Brad, ud şi cu pielea roz; acesta încercase să înlocuiască o noapte albă cu o oră de saună. Freeling se afla în Merritt Island dar nu era nevoie de el în mod special; încă vreo jumătate de duzină de specialişti intrară şi se lăsară să cadă

neliniştiţi şi prost dispuşi în scaunele de piele dispuse în jurul mesei de conferinţe.

Scanyon ridicase deja în aer un elicopter militar special echipat pentru misiuni de cercetare, pentru o acţiune de rutină în jurul clădirilor centrului. Camerele sale TV măturau autostrăzile, drumurile de acces, parcările, câmpurile cultivate şi preria înconjurătoare, imaginile fiind retransmise pe ecranul de pe peretele sălii de conferinţe. Poliţia din Tonka fusese alertată să urmărească o creatură stranie asemănătoare cu un diavol ce alerga cu şaptezeci de kilometri pe oră, afirmaţie ce-i produsese un mare necaz sergentului de serviciu de la cartierul general. Acesta făcu o mare greşeală: îl întrebă pe ofiţerul însărcinat cu securitatea complexului dacă nu cumva băuse. Zece secunde mai târziu având în vedere imaginea propriei sale persoane patrulând prin Kiska, sergentul luă legătura prin radio cu toate maşinile şi poliţiştii aflaţi pe teren. Ordinele erau de a nu-l aresta pe Roger şi nici măcar de a se apropia de el. Trebuiau doar să-l depisteze.

Ceea ce vroia Scanyon era un ţap ispăşitor.

— Eşti răspunzător de tot ce s-a întâmplat, doctore Ramez, urlă el adresându-se psihiatrului echipei. Dumneata şi maiorul Carpenter. Cum l-aţi antrenat pe Torraway într-o astfel de acţiune fără un avertisment prealabil?

Ramez răspunse blajin:

— Domnule general, v-am informat că Roger e instabil psihic în ceea ce-o priveşte pe soţia sa. De asta am şi cerut pe cineva precum Sulie. Avea nevoie de un alt obiect spre care să-şi îndrepte atenţia, avea nevoie de cineva legat nemijlocit de proiect...

— N-a mers prea bine, aşa-i?

Sulie nu mai asculta ce se discuta în încăpere. Ştia foarte bine că era rândul ei să spună ceva dar încerca să se gândească. Deasupra biroului lui Scanyon vedea imaginea în mişcare transmisă de elicopter. Era ceva schematic: drumurile erau nişte linii verzi, vehiculele nişte puncte albastre, clădirile galbene. Cei câţiva pietoni erau de un roşu aprins. Dacă unul din acele puncte roşii ar începe brusc să se deplaseze cu viteza unui vehicul albastru, atunci acela ar fi Roger. Numai că el avusese destul timp să iasă din aria acoperită de camerele elicopterului.

— Spuneţi-le să scaneze oraşul, domnule general! spuse ea brusc.

Acesta se încruntă dar ridică telefonul şi dădu ordinul. Nu avu şansa de a-l pune din nou jos; pe linie era un apel pe care nu-l putea refuza.

Telly Ramez se ridică de pe scaunul său situat chiar lângă cel al directorului şi se apropie de Sulie Carpenter. Ea nu-şi ridică privirea de pe transcrierea simulării. Telly aşteptă răbdător.

Apelul era de la Preşedintele Statelor Unite. Chiar dacă cei prezenţi în sală n-ar fi văzut faţa micuţă a lui Dash pe ecranul de pe biroul directorului, toţi şi-ar fi dat seama cine era după broboanele de sudoare care se scurgeau pe tâmplele lui Scanyon. Vocea se auzea slab în toată încăperea:

— Când am vorbit cu Roger, părea – nu ştiu, dezinteresat de orice. Am reflectat, Vern, şi apoi am decis să te sun. Totul e bine?

Scanyon înghiţi în sec. Aruncă o privire în jurul mesei şi brusc ridică apărătoarea de la receptor; imaginea de pe ecrane se reduse la una cât un timbru poştal. Vocea Preşedintelui dispăru complet, sunetul fiind transferat spre un receptor parabolic îndreptat direct spre capul lui Scanyon; cuvintele rostite de general erau înghiţite de apărătoare. Şi totuşi toţi cei prezenţi nu avură nici o dificultate în a urmări conversaţia pentru că ea era înscrisă clar pe faţa lui Scanyon.

Sulie îşi mută privirea de pe foile de hârtie pe faţa lui Telly Ramez.

— Ia-l de la telefon! spuse ea nerăbdătoare. Ştiu unde-i Roger.

Ramez completă.

— În casa soţiei sale.

Sulie îşi frecă ochii.

— Bănuiesc că nu era nevoie de simulare pentru aşa ceva, nu? Îmi pare rău, Telly. Presupun că nu îl aveam în buzunar atât cât credeam.

* * *

Bineînţeles că au avut dreptate; ştiusem asta de ceva vreme. Imediat ce Scanyon termină de vorbit cu Preşedintele, ni s-a comunicat că emiţătoarele din dormitorul lui Dorrie captaseră zgomotul făcut de Roger în timp ce escalada fereastra.

Micii ochi ca de lămâie ai lui Scanyon păreau gata să reverse un şuvoi de lacrimi.

— Sunetul de difuzor, ordonă el, imagine pe ecran! Trecu propriul său telefon pe o linie exterioară şi formă numărul lui Dorrie.

Din difuzor se auzi sunetul unui apel, apoi un zgomot metalic şi vocea monotonă dar şi iritată de cyborg a lui Roger:

— Alo?

Un moment mai târziu, o şoaptă la fel de lipsită de tonalitate:

— Hristoase!

Scanyon depărtă receptorul şi-şi frecă urechea.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă el.

Nimeni nu-i răspunse la această întrebare retorică şi el puse cu băgare de seamă receptorul jos.

— Se aude un semnal de deranjament, anunţă el.

— Putem trimite un om înăuntru, domnule general, sugeră asistentul şefului securităţii. Avem doi oameni într-o maşină în faţa casei.

Elicopterul se afla acum la 1800 de picioare deasupra lui Courthouse Square în Tonka. Camera emitea în infraroşu şi în colţul de sus al ecranului banda largă şi întunecată a lui Ship Canal identifica marginea oraşului. Un dreptunghi întunecat înconjurat de luminile în mişcare ale maşinilor imediat sub punctul central al ecranului era Courthouse Square, iar casa lui Roger era marcată cu o stea roşie. Asistentul se întinse şi atinse pata de lumină apropiată pentru a indica maşina.

— Avem contact audio, domnule general, continuă el. Nu l-am văzut pe colonelul Torraway intrând în clădire.

Sulie se ridică.

— Nu aş recomanda trimiterea unui om înăuntru, declară ea.

— Nu prea mă omor acum după recomandările dumitale, maior Carpenter, mârâi Scanyon.

— Cu toate acestea, domnule general...

Ea se opri când Scanyon îşi ridică mâna.

Din difuzor se auzi vocea slabă a lui Dorrie: „ Vreau o ceaşcă de ceai”. Apoi cea a lui Roger: „N-ar fi mai bine să-ţi pregătesc o băutură?” Şi răspunsul ei aproape imperceptibil: „Nu.”

— Cu toate acestea, vorbi Sulie, e destul de stabil psihic acum. Nu stricaţi totul.

— Nu-l pot lăsa să stea pur şi simplu acolo! Ce dracu' va face apoi? Dumneata ştii?

— L-aţi depistat. Nu cred că se va mişca de acolo, oricum nu pentru o perioadă. Don Kayman nu-i departe de acel loc şi e un prieten. Spuneţi-i să se ducă să-l ia pe Roger!

— Kayman nu-i specialist în lupte...

— Asta vreţi? Dacă Roger nu revine de bună voie, exact ce aveţi de gând să faceţi?

„Vrei ceai?"

„Nu... nu, mulţumesc."

— Şi mai întrerupeţi transmisia asta, adăugă Sulie. Lăsaţi-l pe nenorocitul ăla să discute confidenţial cu soţia sa!

Scanyon se aşeză greoi, bătând darabana foarte încet cu ambele mâini pe suprafaţa biroului. Apoi ridică receptorul şi dădu o serie de ordine.

— Mai facem o dată aşa cum vrei, maiorule, zise el. Nu pentru că am multă încredere în ceea ce spui, dar pentru că nu prea am de ales. Nu te pot ameninţa cu nimic. Dacă dăm din nou greş, mă îndoiesc că voi mai avea posibilitatea de a pedepsi pe cineva. Dar sunt foarte sigur că o va face cineva.

Ramez interveni:

— Domnule general, înţeleg situaţia d-vstră dar cred că nu e cinstit faţă de Sulie. Simularea arată că el trebuie să aibă o confruntare cu soţia sa.

— Ideea unei simulări, doctore Ramez, e că trebuie să-ţi spun ce o să se întâmple înainte ca acel ceva să se întâmple.

— Ei bine, ne arată deasemenea că Torraway este în esenţă foarte stabil în orice altă privinţă. Se va descurca, domnule general.

Scanyon începu să bată din nou darabana pe birou.

Ramez continuă:

— E o persoană complicată. I-aţi văzut testele tematice de percepţie. Sunt bune în toate punctele fundamentale: realizare, afiliere – nu chiar grozave în ceea ce priveşte puterea dar este sănătos. Nu este un pungaş. E introspectiv. Trebuie să-şi rezolve lucrurile în propria sa minte. Astea sunt calităţile pe care le doriţi, domnule general. Va avea nevoie de toate acestea. Nu-i puteţi

cere să fie o persoană aici în Oklahoma şi o persoană complet diferită pe Marte.

— Dacă nu greşesc, spuse generalul, asta mi-ai promis atunci când ai pomenit de modificarea de comportare.

— Nu, domnule general, replică răbdător psihiatrul. V-am promis doar că îi va fi mai uşor să-şi aplaneze conflictul cu soţia sa dacă îi veţi da o recompensă precum Sulie Carpenter. Aşa a şi făcut.

— Tipul ăsta de persoană are propria sa comportare dinamică, domnule general, interveni Sulie. M-aţi chemat foarte târziu.

— Ce încercaţi să-mi spuneţi? întrebă pe un ton ameninţător Scanyon. Va claca pe Marte?

— Sper că nu. Şansele depind de modul în care vom şti să ne descurcăm în continuare, domnule general. Până acum am rezolvat o mulţime de probleme, aţi văzut clar acest lucru din ultimul test de apercepţie. Dar peste şase zile el va fi plecat, iar eu nu voi mai fi în viaţa sa. Şi asta-i rău. Unei astfel de persoane nu trebuie niciodată să i se impună ceva brusc. Totul trebuie etapizat – trebuie să mă vadă la început mai puţin, apoi şi mai puţin până ce are posibilitatea de a-şi construi mijloace de apărare.

Ritmul darabanei încetini iar Scanyon declară:

— E puţin cam târziu să-mi spui asta acum.

Sulie ridică din umeri dar nu scoase nici un cuvânt.

Scanyon privi gânditor la cei aflaţi în jurul mesei.

— În regulă. Am făcut tot ce-am putut astă seară. Sunteţi liberi până la opt – nu, până la zece mâine dimineaţă. Atunci fiecare din d-vstră va face un raport – nu mai mult de trei minute – referitor la responsabilităţile pe care le aveţi, menţionând şi ce va trebui să întreprindem în continuare.

* * *

Don Kayman primi mesajul prin intermediul unei maşini de poliţie care se materializase brusc din spatele său cu luminile fulgerând şi sirena urlând obligându-l să tragă pe dreapta pentru ca apoi să-i ordone de a face cale întoarsă spre apartamentul lui Roger.

Ciocăni la uşă cu oarecare strângere de inimă, nesigur de ce avea să găsească înăuntru. Şi atunci când uşa se deschise, iar ochii strălucitori ai lui Roger îl scrutară din spatele ei, Kayman şopti o rugăciune scurtă în timp ce încerca să privească în apartament pe lângă Roger – căutând ce? Corpul dezmembrat al lui Dorrie Torraway? Urme de distrugere? Dar tot ceea ce văzu fu însăşi Dorrie înghesuită într-un fotoliu şi plângând. Imaginea aproape că-i făcu plăcere având în vedere că se aştepta la ceva mai rău.

Roger îl urmă fără nici o împotrivire.

— La revedere, Dorrie, spuse el, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Îi fu greu să se urce în mica maşină a lui Don Kayman dar reuşi strângându-şi aripile şi împingând scaunul cât mai mult posibil în spate; era o poziţie precară şi ghemuită care ar fi fost cumplit de infinită pentru orice fiinţă omenească normală. Dar bineînţeles că Roger nu era o fiinţă normală. Sistemul său muscular era pregătit pentru suprasolicitările prelungite în aproape orice poziţie imaginabilă.

Cei doi rămaseră tăcuţi până aproape de clădirea ce adăpostea laboratoarele. Apoi Don Kayman îşi drese glasul:

— Ne-ai dat bătaie de cap.

— M-am gândit c-o vei face, replică vocea monotonă a cyborgului.

Aripile fluturară agitate frecându-se una de cealaltă de parcă ar fi fost două mâini.

— Don, am vrut s-o văd. Era important pentru mine.

— Înţeleg asta. Kayman intră în parcarea spaţioasă şi pustie. Ei, tatonă el terenul, totul e bine?

Masca cyborgului se întoarse spre el. Marii ochi compuşi străluceau precum ebonita, fără nici un fel de expresie, iar Roger spuse:

— Eşti un ticălos, părinte Kayman. Cum poate fi totul bine?

* * *

Sulie Carpenter se gândi melancolică la un somn bun, aşa cum se putea gândi la o vacanţă pe Riviera franceză. Numai că nu putea fi vorba despre nici una. Luă două capsule de amfetamină şi-şi făcu o injecţie cu vitamina B-12 într-unul din

acele locuri de pe braţ pe care învăţase să le localizeze cu mult timp în urmă.

Simularea reacţiilor lui Roger fusese compromisă de căderea reţelei electrice aşa încât ea o luă de la capăt. Eram mulţumiţi că trebuia să procedeze aşa pentru că ne oferea posibilitatea de a face câteva corecţii.

În timp ce aştepta, făcu o baie fierbinte şi prelungă în sala de hidroterapie; după ce programul de simulare fu gata, îl studie cu atenţie. Învăţase singură să citească cripticele litere mari şi numere întregi cât şi să se ferească de erorile de programare, dar de data aceasta timpul o presa aşa încât trecu direct la printurile în clar. Era foarte bună în meseria ei.

Meseria respectivă nu era cea de infirmieră de salon. Sulie Carpenter fusese unul din primii medici femei specializaţi în domeniul aerospaţial. Îşi luase diploma în medicină, se specializase în psihoterapie şi în nenumăratele discipline eclectice conexe, intrase în programele spaţiale pentru că nimic pe Pământ nu i se mai părea vrednic de ea. După ce terminase antrenamentul de cosmonaut, ajunsese să se întrebe dacă merita să te ocupi de ceva chiar şi în spaţiu. Cercetarea îi păruse cel puţin ceva ce merita osteneala aşa încât se decise să lucreze cu echipele din California. În viaţa ei existase un număr frumuşel de bărbaţi, unul sau doi fiind cu adevărat importanţi. Însă legăturile nu rezistaseră. Doar ceea ce-i spusese lui Roger fusese adevărat; şi după ultimul eşec se maturizase destul pentru a şti ce dorea de la un bărbat. Şi acolo şi rămase, pe o linie moartă, în afara problemelor principale umane, până ce noi am ales-o din sute de mii de candidate pentru a împlini nevoile lui Roger.

Când îi sosi ordinul, fără nici un fel de avertizare, acesta venea direct de la Preşedinte. Nu exista nici o modalitate de a refuza misiunea. A fi dădaca unei fiinţe umane rănite era o provocare adresată personalităţii ei. Importanţa misiunii îi era clară pentru că dacă creştea cu adevărat în ceva, atunci acel ceva era proiectul Marte; şi Sulie era conştientă de competenţa ei profesională. Era extrem de competentă în meseria ei. Noi o apreciam foarte mult şi o consideram o piesă majoră în acţiunea pe care o pusesem la cale pentru supravieţuirea rasei umane.

Era patru dimineaţa când termină cu simularea acţiunilor lui Roger. Dormi câteva ore într-un pat din apartamentele infirmierelor. Apoi făcu un duş, se îmbrăcă şi-şi puse lentilele de con-

tact. Nu era prea fericită cu aspectul acesta al misiunii sale, se gândea ea în timp ce se îndrepta spre camera lui Roger. Părul vopsit şi schimbarea culorii ochilor erau fraude, iar ei nu-i plăcea să inducă pe cineva în eroare. Într-o bună zi i-ar plăcea să lase deoparte lentilele de contact şi să revină la părul ei de un blond murdar – oh, poate să-l facă puţin mai deschis; nu se opunea unor stratageme ci doar faptului de a pretinde că eşti ceva ce nu eşti în realitate.

Şi totuşi zâmbea când intră în camera lui Roger.

— Ce bine-i să te văd din nou! Ţi-am simţit lipsa. Cum a fost să alergi primprejur de unul singur?

— N-a fost rău deloc, răspunse vocea monotonă.

Roger stătea în picioare lângă fereastră, privind fix ghemurile de scaieţi purtate încoace şi-n colo de vânt prin parcare. Se răsuci spre ea.

— Ştii, e adevărat tot ce-ai spus. Ceea ce-am obţinut acum nu este doar ceva diferit, e ceva mai bun.

Ea rezistă tentaţiei de a accentua ceea ce tocmai afirmase Roger, mulţumindu-se doar să zâmbească în timp ce începu să-i facă patul.

— Eram neliniştit în privinţa sexului, continuă el. Dar ştii ceva, Sulie? E ca şi cum mi s-ar spune că nu pot mânca icre negre în următorii doi ani. Nu-mi plac icrele negre. Şi dacă ajung să mă gândesc mai bine, nu vreau sex acum. Bănuiesc că ai introdus acest lucru în computer, nu? „Tăiaţi-i apetitul sexual, măriţi-i starea euforică”. Oricum, am realizat că îmi făceam eu pur şi simplu necazuri, neliniştindu-mă în legătură cu ceva ce nu doream de fapt să fac. E o reflectare a ceea ce cred că alţi oameni consideră că eu ar trebui să doresc.

— Culturalizare, sugeră ea.

— Fără îndoială. Ascultă, vreau să fac ceva pentru tine.

Puse mâna pe chitară, se rezemă de cadrul ferestrei cu un călcâi şi-şi aşeză instrumentul pe genunchi. Aripile i se rearanjară fără zgomot pe cap în timp ce el începu să cânte.

Sulie fu uluită. Cânta nu numai la chitară ci şi vocal. Vocal? Nu, era un sunet asemănător celui scos de un bărbat fluierând printre dinţi, un sunet slab dar curat. Degetele alergau pe coarde într-un adevărat acompaniament în timp ce fluieratul ascuţit se transforma în melodia unui cântec pe care ea nu-l mai auzise niciodată până atunci.

După ce el termină, ea îl întrebă:
— Ce a fost asta?
— O sonată pentru chitară şi vioară de Paganini, răspunse el mândru. Clara mi-a dat înregistrarea.
— Nu ştiam că poţi face aşa ceva. Să fredonezi sau ce era...
— Nu ştiam nici eu până ce nu am încercat. Bineînţeles că nu am destul volum pentru partitura de vioară. Şi nu pot menţine sunetul chitarei destul de jos pentru echilibrare, dar în general n-a sunat rău, aşa-i?
— Roger, spuse ea cu seriozitate, sunt impresionată!
El îşi ridică privirea şi o impresionă din nou reuşind să zâmbească şi spuse:
— Pun pariu că nu ştiai nici că pot face aşa ceva. Nici eu nu ştiam până ce n-am încercat.

* * *

În timpul şedinţei Sulie declară categoric:
— E pregătit, domnule general.
Scanyon reuşise să doarmă atât cât să pară odihnit şi reuşise să-şi adune resursele interioare pentru a arăta mai puţin hărţuit.
— Eşti sigură, maior Carpenter?
Ea încuviinţă din cap.
— Nu va fi niciodată mai pregătit. Ezită. Citindu-i expresia întipărită pe faţă, Vern Scanyon aşteptă continuarea.
— Aşa cum văd eu problema, e pregătit să plece acum. Toate sistemele sale funcţionează la parametri normali. A depăşit momentul dificil legat de soţia sa. E pregătit. Cu cât rămâne mai mult aici, cu atât mai mult cresc şansele ca Dorrie să facă ceva care să strice totul.
— Mă îndoiesc foarte tare de aşa ceva, zise Scanyon încruntându-se.
— Ei bine, ea ştie în ce necaz ar intra în acest caz. Dar nu vreau să risc şi de aceea doresc să fie „mutat.”
— Adică să-l mutăm pe Merritt Island?
— Nu. Vreau să-l punem la „conservare”.
Brad vărsă cafeaua din ceaşca pe care tocmai o ducea la buze.

— Nici să nu te gândeşti, scumpo! strigă el, cu adevărat şocat.

— Mai am încă şaptezeci şi două de ore de teste la sistemele sale! Dacă încetinim acum desfăşurarea programului, nu pot obţine datele...

— Pentru ce să mai testezi, doctore Bradley? Pentru eficacitatea lui profesională sau pentru lucrările pe care le vei scrie despre el?

— Ei bine... Dumnezeule, bineînţeles că voi scrie despre el. Dar vreau să-l examinez cât mai amănunţit cu putinţă, în fiecare minut pe care-l am la dispoziţie, în propriul său interes. Şi pentru cel al misiunii.

Sulie ridică din umeri.

— Îmi menţin recomandarea. Tot ce poate face el aici e să aştepte. Şi a aşteptat destul până acum.

— Şi dacă ceva nu merge bine pe Marte? întrebă Brad.

— Mi-aţi solicitat o recomandare. Acum o aveţi.

Scanyon interveni:

— Vă rog să vă asiguraţi că ştim cu toţii ce vorbiţi. În special eu.

Sulie aruncă o privire lui Brad şi acesta spuse:

— Planificasem să facem asta pentru călătorie, domnule general, aşa cum ştiţi. Avem capacitatea de a anula ceasul său interior cu ajutorul intermedierii externe pe computer. Mai sunt – să vedem – cinci zile şi câteva ore până la lansare; putem să-i încetinim metabolismul astfel încât timpul său subiectiv să fie doar de treizeci de minute pentru această perioadă. Are sens – dar şi ceea ce am spus eu are sens şi eu nu-mi pot asuma responsabilitatea de a-l lăsa din mâini până ce nu am terminat şi ultimul test pe care vreau să-l fac.

Scanyon îl privi încruntat.

— Înţeleg ce spui; e un lucru esenţial dar am şi eu o întrebare la fel de importantă. Cum se împacă acest lucru cu ceea ce spuneai aseară, maior Carpenter? Să nu-i modifici prea brusc comportarea, aşa-i?

Sulie răspunse:

— E într-o etapă critică, domnule general. Dacă aş putea avea la dispoziţie încă şase luni, aş accepta. Având doar cinci zile, n-o pot face; e mai mare riscul decât câştigul. E cu adevărat interesat de chitară – ar trebui să-l auziţi. Şi-a construit nişte linii

de apărare cu adevărat bune din punct de vedere structural în ceea ce priveşte lipsa organelor sexuale. Şi-a luat soarta în propriile mâini atunci când a fugit aseară – e un pas crucial, domnule general: profilul său e mult prea pasiv pentru a fi bun dacă luăm în consideraţie exigenţele misiunii. Sunt de părere să-l plasăm la „conservare” acum.

— Iar eu vă spun că mai am nevoie de timp, izbucni Brad. Poate că Sulie are dreptate. Dar şi eu am dreptate şi dacă va trebui să supun problema respectivă Preşedintelui...

Scanyon îl privi gânditor pe Brad, apoi pe cei prezenţi în încăpere.

— Alte comentarii?

Don Kayman interveni:

— Dacă luăm în consideraţie importanţa misiunii, sunt de acord cu Sulie. Nu e fericit de ceea ce se întâmplă cu soţia sa, dar nici nu-i distrus din această cauză. E un loc la fel de bun pentru el ca şi oricare altul.

— Mda, făcu Scanyon, bătând uşor cu degetele darabana în birou. Privi absent în sus, apoi spuse:

— Mai e ceva despre care nici unul din d-vstră nu ştie nimic. Simularea pe care aţi făcut-o cu Roger nu este singura realizată în ultimul timp. Privi fiecare faţă din jurul său şi accentuă:

— Ceea ce auziţi acum nu se discută cu nimeni din afara acestei încăperi. Asiaticii au făcut şi ei una. Au intrat cumva în circuitele lui 3070 – de aici până la cele două computere suplimentare – şi au furat toate datele, folosindu-le pentru a-şi face propria lor simulare.

— De ce? întrebă Don Kayman luându-le cu o fracţiune de secundă înainte celorlalţi aflaţi în jurul mesei.

— Asta aş vrea să aflu şi eu, răspunse cu amărăciune Scanyon. Totuşi asiaticii nu se amestecă. N-am fi ştiut nimic dacă nu s-ar fi făcut o verificare de rutină a liniei, verificare care a descoperit interceptarea – şi apoi nişte chestii dubioase în Peking despre care nu ştiu nimic şi nici nu vreau să ştiu. Tot ce au făcut a fost să citească toate datele şi să-şi facă propriul lor program. Nu ştim cum au de gând să-l folosească dar este ceva surprinzător aici. Imediat după aceasta, şi-au retras protestul referitor la lansarea noastră. De fapt chiar s-au oferit să ne pună

la dispoziţie staţia lor orbitală de lângă Marte pentru a retransmite datele telemetrice necesare misiunii.

— N-aş avea nici un pic de încredere în ei, izbucni Brad.

— Ei bine, nu ne vom bizui prea mult pe staţia lor, puteţi fi siguri de asta. Dar ei declară că doresc ca această misiune să fie un succes. Asta-i încă o complicaţie ce necesită o singură decizie acum, corect? Trebuie să decid dacă să-l pun sau nu la „conservare” pe Roger. În regulă. O fac. Accept recomandarea dumitale, Maior Carpenter. Spune-i lui Roger ce avem de gând să facem şi povesteşte-i tot ceea ce dumneata şi doctorul Ramez credeţi de cuviinţă. În ceea ce te priveşte pe dumneata, Brad – generalul îşi ridică mâna pentru a stopa protestele acestuia – ştiu ce vrei să spui. Sunt de acord. Roger are nevoie de mai mult timp cu tine. Ei bine, îl va avea. Îl vei însoţi în această misiune. Trase mai aproape o foaie de hârtie de pe birou, şterse un nume de pe o listă şi trecu în loc un altul. Un pilot va rămâne acasă pentru a-ţi face loc dumitale. Am verificat deja. Sunt destule sisteme automate de ghidare şi de fapt ai şi dumneata o oarecare pregătire de pilot. Iată echipajul final pentru misiunea către Marte: Torraway, Kayman, generalul Hesburgh ca pilot – şi dumneata.

Brad protestă. Era doar din reflex. O dată ce ideea se sedimentă în minte, o acceptă. Ceea ce spuse Scanyon era destul de adevărat şi în plus, Brad realiză instantaneu că participarea fizică la misiunea propriu zisă nu avea decât să-l ajute în misiunea pe care şi-o propusese pe viitor. Era păcat s-o părăsească pe Dorrie şi pe toate Dorriele din lume, dar aveau să fie atât de multe Dorrie când se va întoarce...

Şi restul urmă în mod logic precum noaptea urmează zilei. Aceasta a fost ultima hotărâre. Restul a fost doar implementare. Pe Merritt Island, echipele tehnice au început să alimenteze cu combustibil racheta. Navele de salvare fură desfăşurate în Atlantic pentru orice eventualitate. Brad fu transportat pe insulă pentru probele costumului spaţial împreună cu şase ex-astronauţi desemnaţi să-l înveţe tot ce avea nevoie în scurtul timp rămas la dispoziţie. Hesburgh era unul din ei, un tip scund, sigur de sine şi zâmbitor, a cărui comportare însemna pentru toţi o constantă reasigurare. Don Kayman primi o permisie de douăsprezece ore pentru a-şi lua rămas bun de la călugăriţa sa.

Noi eram chiar mai mulţumiţi de toate acestea. Eram mulţumiţi cu hotărârea de a-l trimite pe Brad în misiune. Eram mulţumiţi cu extrapolările ce indicau pe zi ce trecea tot mai multe impacturi pozitive ale efectelor lansării asupra opiniei publice şi asupra evenimentelor mondiale. Eram mulţumiţi cu starea de spirit a lui Roger. Şi cel mai mulţumiţi eram de simularea lui Roger efectuată de cei din Noua Asie Populară; de fapt acest lucru era esenţial pentru planurile noastre de salvare a rasei umane.

13
Când am trecut de punctul fără de întoarcere

Călătoria pe o lungă orbită Hohmann spre Marte durează şapte luni. Toţi astronauţii, cosmonauţii şi sinonauţii precedenţi le consideraseră cu adevărat nişte luni obositoare. Fiecare zi avea 86400 de secunde pe care trebuia să le petreci cumva şi erau atât de puţine lucruri pe care le puteai petrece...

Roger era diferit de toţi ceilalţi în două privinţe. În primul rând, rămânea cel mai preţios pasager pe care o navă spaţială îi transportase vreodată până atunci. În interiorul şi-n jurul corpului său erau rezultatele unui proiect de şapte miliarde de dolari, proiect numit Omul Plus. Trebuia să fie menajat din răsputeri. În al doilea rând el putea fi menajat.

Ceasul său interior fusese decuplat. Percepţia sa temporală era cea pe care i-o indica computerul.

La început, încetinirea a fost treptată. Oamenii păreau să se deplaseze puţin mai vioi. Ora de masă sosea mai repede decât se aştepta el. Vocile erau mai ascuţite.

Încetinirea sistemelor sale a fost treptat accentuată. Vocile se transformau într-o bolborosire stridentă, apoi dispăreau complet din percepţia sa. Aproape că nu mai vedea oamenii, deveniţi doar sclipiri mişcătoare. Îi sigilară camera în timpul zilei – nu pentru a-l împiedica să evadeze, ci pentru a-l proteja de trecerea rapidă de la zi la noapte. Farfurii de la temperatura camerei cu hrană stil picnic apăreau în faţa sa. Când începu să le împingă departe pentru a indica faptul că a terminat de mâncat sau că nu le dorea, ele dispăreau fulgerător dinaintea sa.

Roger ştia la ce era supus. Nu-i păsa. Acceptă promisiunea lui Sulie că era ceva necesar şi folositor. Se gândi că avea să simtă lipsa lui Sulie şi căută o modalitate de a i-o spune. Exista un mijloc dar el dispărea atât de rapid; mesajele erau scrise cu creta ca prin magie aşezată pe o tablă în faţa sa. Când răspundea, descoperea că răspunsurile sale dispăreau, fiind şterse înainte de a fi sigur că terminase de scris:

CUM TE SIMŢI?

Apuca creta şi scria un cuvânt.

BINE.

Apoi tabla dispărea, revenind cu un alt mesaj:

TE DUCEM PE MERRITT ISLAND.

Şi răspunsul său:

SUNT GATA.

Era smuls înainte de a adăuga şi restul mesajului pe care-l scrijelea în grabă pe noptieră...

TRANSMITEŢI TOATE CELE BUNE LUI DORRIE.

Intenţionase să adauge „şi Sulie” dar nu era timp; brusc tabla dispăru. Dispăru şi el din cameră. O mişcare bruscă şi năucitoare. O imagine fugară a intrării pentru ambulanţe şi o imagine la fel de fugară a unei infirmiere – să fi fost Sulie? – cu spatele la el, aranjându-şi ciorapii. Patul său păru să facă un salt în aer pentru a intra într-o izbucnire de lumină a unui soare de iarnă şi pentru a intra apoi... în ce? Înainte de a întreba, se năpusti în aer şi îşi dădu seama că era un elicopter şi că era pe punctul de a i se face rău. Simţi cum stomacul i se ridica în gât...

Echipamentele telemetrice indicară faptul respectiv şi instalaţiile de control luară măsurile de rigoare. Şi totuşi Roger percepea încă senzaţia de vomă, simţindu-se aruncat într-o parte şi-n alta de parcă s-ar fi aflat pe marea cea mai furtunoasă; cu toate acestea reuşi să nu vomite.

Apoi se opriră.

Afară din elicopter.

Din nou lumina strălucitoare a soarelui.

În altceva – ceea ce recunoscu, după ce începu să se mişte, ca fiind interiorul unui CB-5, echipat cu o navă spital. Cordoane de siguranţă se răsuciră ca prin farmec în jurul său.

Nu era confortabil – se mai simţeau încă bătăile neîncetate şi ameţeala precedentă deşi acum nu mai era de nesuportat dar nu dură mult: un minut sau două după părerea lui Roger. Apoi presiunea îi lovi urechea şi fu transportat afară din avion în căldura şi lumina orbitoare – flori – da, bineînţeles, îşi dădu el seama tardiv; dar până atunci era în ambulanţă, apoi iar afară din ea...

Apoi pentru un timp ce îi păru lui Roger de zece sau cincisprezece minute dar care de fapt durase cea mai mare parte a zilei, nu se întâmplă nimic cu excepţia faptului că se afla în pat şi

era hrănit şi i se punea cateterul şi apoi o notă îi apăru în faţa ochilor:

SUCCES, ROGER, AM PLECAT.

Şi apoi un ciocan de abur îl lovi de dedesubt şi îşi pierdu cunoştinţa. Totul era foarte bine, reflectă el, în încercarea de a mă scuti de inconvenienţa plictiselii dar procedând aşa mă puteţi ucide. Dar înainte de a se gândi la o modalitate de a comunica acest lucru celorlalţi, nu mai simţi nimic.

Trecu timpul. Un timp plin de vise.

Ameţit fiind, îşi dădu seama că îi administraseră sedative şi că nu numai că-i încetiniseră metabolismul dar îl şi adormiseră; şi realizând acest lucru, se trezi de-a binelea.

Nici o senzaţie de presiune. De fapt plutea prin aer. Era ţinut pe loc doar de nişte reţele de fire.

Era în spaţiu.

O voce îi răsună lângă ureche:

— Bună dimineaţa, Roger! Aceasta este o înregistrare.

Întoarse capul şi descoperi lângă ureche un minuscul difuzor.

— Am micşorat viteza astfel încât să poţi înţelege. Dacă vrei să ne vorbeşti, înregistrează pur şi simplu într-un minut ce vrei să spui. Noi vom mări viteza aşa încât să putem înţelege. Aşa-i că-i bună ştiinţa?

— Oricum, suntem în ziua a treizeci şi una de la lansare în clipa când fac această înregistrare. În caz că nu mă mai cunoşti, sunt Don Kayman. Ai avut un mic necaz. Sistemul tău muscular a luptat împotriva acceleraţiei de decolare şi ţi-ai întins nişte ligamente. A trebuit să te supunem unei mici operaţii. Te refaci de minune. Brad a reconstruit ceva din partea cibernetică aşa încât probabil te vei descurca perfect când vom asoliza. Nu mai este nimic important de spus şi probabil că ai câteva întrebări de pus, dar înainte de a-ţi veni rândul, avem un mesaj pentru tine.

Şi banda se derula o clipă cu un scârţâit, apoi se auzi vocea lui Dorrie, puţin atenuată. Peste un fond de scârţâit electrostatic, ea rosti:

— Bună, scumpule. Totu-i bine acasă şi eu am grijă de toate. Mă gândesc la tine. Ai grijă!

Şi apoi din nou vocea lui Kayman:

— Acum iată ce faci. În primul rând. dacă se întâmplă ceva important – dacă te răneşti sau te doare ceva sau orice lucru ase-

mănător – comunică-ne imediat! Există o mare pierdere de timp real în procedura pe care o urmăm, aşa încât începe cu lucrurile importante şi când ai terminat, ridică mâna în timp ce noi vom schimba benzile, iar apoi poţi să îndrugi verzi şi uscate. Dă-i drumu'!

Banda se opri şi o luminiţă roşie pe care scria „Play” se stinse pentru a se aprinde una verde cu inscripţia „înregistrare”. Roger apucă microfonul şi era pe punctul de a spune că nu avea nici o problemă specială când se întâmplă să privească în jos şi să observe că îi lipsea piciorul drept.

* * *

Bineînţeles că supravegheam orice se întâmpla în nava spaţială.

Legătura de comunicaţie devenise precară chiar după prima lună. Erau probleme cu geometria. În timp ce nava urca spre orbita lui Marte, Marte se deplasa. La fel şi Pământul – şi mult mai repede. Avea să înconjoare soarele aproape de două ori înainte ca Marte să-şi completeze o singură orbită. Datelor telemetrice provenite de la navă le trebuiau trei minute pentru a ajunge la Goldstone. Noi eram ascultători pasivi. Totul avea să se înrăutăţească. Orice comandă transmisă de pe Pământ va ajunge după o jumătate de oră în clipa când nava se va roti în jurul lui Marte, o călătorie dus-întors la viteza luminii. Am renunţat la controlul instantaneu; nava şi pasagerii ei erau efectiv de capul lor.

Mai târziu, Pământul şi Marte aveau să se afle pe părţile opuse ale soarelui. Semnalele slabe de la nava spaţială vor fi atât de compromise de interferenţa solară încât nu va fi uşor să le recepţionăm în condiţii sigure. Dar până atunci 3070-ul va fi plasat pe orbită şi la scurt timp îl va urma şi generatorul MHD[53]. Apoi va fi destulă energie pentru orice. Totul a fost planificat – unde va merge fiecare, cum vor lua legătura unul cu celălalt, cu nava de pe orbită, cu staţia de la sol şi cu Roger, oriunde s-ar afla el.

L-am lansat pe 3070 pe poziţia de aşteptare. Un robot. La analize s-a descoperit că riscul de ionizare era inacceptabil, aşa

53 Magnetohidrodinamic (n. tr.)

încât inginerii de la Cape au renunţat la toate dispozitivele de menţinere a vieţii, toate aparatele telemetrice, sistemul de distrugere şi jumătate din cel de manevră. Greutatea care s-a câştigat astfel a fost transferată în blindaj. Odată lansat rămânea tăcut şi fără de viaţă timp de şapte luni. Apoi generalul Hesburgh avea să preia controlul; un lucru dificil de realizat dar pentru asta era plătit.

O lună mai târziu am lansat generatorul MHD cu un echipaj de doi voluntari şi cu o publicitate maximă. Toată lumea era interesată acum. Şi nimeni nu ridică vreo obiecţie, nici chiar Noua Asie Populară care desconsidera prima lansare. Au făcut cunoscut că urmăriseră lansarea lui 3070 şi au oferit datele obţinute centrului de control de la NASA. Când racheta ce transporta generatorul MHD se ridică în văzduh, ambasadorul lor trimise un mesaj politicos de felicitare.

Era limpede că se întâmpla ceva.

Nu era vorba de ceva psihologic. În New York nu se mai purtară lupte de stradă două săptămâni, iar gunoiul a fost ridicat de pe câteva artere principale. Ploile de iarnă stinseseră ultimele incendii din nord-vest şi guvernatorii din Washington, Oregon, Idaho şi California făcură un apel comun pentru voluntari. Mai mult de o sută de mii de tineri se înrolară în echipe de reîmpădurire a pantelor munţilor.

Preşedintele Statelor Unite a fost ultimul care a observat schimbarea: era prea preocupat de efectele interne ale unei naţiuni istovite. Dar veni momentul când îşi dădu seama că se produsese o schimbare, nu numai în Statele Unite ci în întreaga lume, o schimbare nu numai de spirit ci şi una de tactică. Asiaticii îşi retraseră submarinele nucleare din apele Pacificului de vest şi ale Oceanului Indian şi în clipa când Dash primi confirmarea acestui fapt, puse mâna pe telefon şi-l sună pe Vern Scanyon.

— Cred... Făcu o pauză şi se întinse pentru a atinge lemnul neted al biroului.

— Cred că merge. Felicită-ţi colaboratorii din partea mea! Şi acum, de ce mai ai nevoie?

Dar nu mai era nimic.

Eram angajaţi complet. Mersesem cât mai departe se putea, iar restul depindea de înşişi membrii expediţiei.

14
Misionar pe Marte

Don Kayman nu îşi permitea să se roage mai mult de şase ori pe zi. Se ruga pentru diverse lucruri – uneori pentru sunetul scos de Titus Hesburgh când îşi sugea dinţii, alteori pentru mirosul „gazelor” ce invada interiorul navei – dar existau întotdeauna trei cereri în fiecare rugăciune: succesul misiunii, îndeplinirea planului lui Dumnezeu pentru oameni şi în special sănătatea şi bunăstarea prietenului său, Roger Torraway.

Roger avea privilegiul unei încăperi separate. Nu prea semăna a cameră, iar izolarea era dată doar de o draperie elastică, subţire ca zăbranicul şi nu întru totul opacă; totuşi îi aparţinea numai lui. Ceilalţi trei împărţeau cabina echipajului. Uneori o împărţeau şi cu Roger sau cel puţin cu părţi din Roger. Pentru că Roger era peste tot.

Kayman se ocupa adesea de el. Călătoria era lungă şi plicticoasă pentru Don. Propria sa specialitate – neoperativă până ce nu aveau să pună picioarele pe suprafaţa lui Marte – nu necesita nici un fel de antrenament. Areologia era o ştiinţă statică şi urma să rămână exact aşa până ce el însuşi urma să-i adauge ceva după asolizare – cel puţin aşa spera. Aşa încât îl lăsase pe Titus Hesburgh să-l înveţe funcţionarea instrumentelor de bord, iar puţin mai târziu îl lăsase pe Brad să-l înveţe câte ceva despre cyborg. Forma grotescă ce se zvârcolea şi se aşeza într-o anumită poziţie în coconul său de spumă nu îi mai era nefamiliară. Kayman cunoştea fiecare inci din ea, pe dinăuntru şi pe dinafară. Pe măsură ce se scurgeau săptămânile, nu se mai simţea dezgustat atunci când smulgea un ochi din orbită sau deschidea un panou spre nişte măruntaie învelite în plastic.

Dar asta nu era tot ce avea de făcut. Asculta casetele cu muzică, citea din când în când vreo microfişă, juca diverse jocuri. La şah se înţelegea destul de bine cu Titus Hesburgh; jucau împreună interminabile turnee, 38 de partide din 75, folosindu-şi cotele personale de timp alocate transmisiilor radio spre Pământ pentru difuzarea partidelor jucate. Ar fi fost mai relaxant pentru

părintele Kayman dacă s-ar fi rugat mai mult, dar după prima săptămână îi trecuse prin minte că şi rugăciunile puteau fi uneori excesive. Aşa încât le raţionaliză: după deşteptare, înainte de mese, pe la mijlocul serii şi înainte de culcare. Asta era tot. Bineînţeles că nu fuseseră incluse aici o scurtă rugăciune din *Paternoster* şi încă alte câteva absolut obişnuite. Apoi revenea la nesfârşita operaţie de întreţinere a lui Roger. Avusese întotdeauna un stomac sensibil, dar era evident că lui Roger nu-i prea păsa de aceste intruziuni, neavând de suferit din cauza lor. Kayman începuse treptat să aprecieze frumuseţea interioară a anatomiei lui Roger, atât partea făcută de mâna omului cât şi cea creată de Dumnezeu; îşi exprima recunoştinţa în rugăciunile sale pentru ambele creaţii.

Şi totuşi nu-şi prea putea exprima recunoştinţa pentru ceea ce Dumnezeu şi omul făcuse în interiorul minţii lui Roger. Îl deranjase faptul că din viaţa prietenului său fuseseră furate şapte luni şi nu simţea decât compasiune atunci când se gândea că dragostea lui Roger se îndrepta asupra unei femei care n-o preţuia câtuşi de puţin.

Dar, în general, Kayman era fericit.

Nu mai luase niciodată parte la o misiune pe Marte, dar aici îi era locul. Fusese de două ori în spaţiu: cu o navetă spre o staţie orbitală pe când îşi pregătea doctoratul în planetologie, apoi într-un turneu de nouăzeci de zile pe Staţia Spaţială Betty. Ambele fuseseră considerate doar un fel de practică pentru misiunea care avea să-i completeze studiile asupra lui Marte.

Tot ceea ce ştia despre Marte învăţase privind prin telescop, prin deducţii sau din observaţiile altora. Ştia o mulţime din acestea. Văzuse şi revăzuse benzile sinoptice întocmite de misiunile Orbiter, Mariner şi Surveyor. Analizase eşantioane de sol şi rocă. Luase interviuri fiecăruia dintre americani, francezi şi britanici care aterizaseră pe Marte cu ocazia diverselor expediţii dar şi multor ruşi, japonezi şi chinezi.

Ştia totul despre Marte. Ştiuse întotdeauna.

Pe când era copil crescuse pe un Marte creat de Edgar Rice Burroughs[54], pe acel Barsoom[55], cu funduri de mări secate

54 Cunoscut scriitor american (1875 – 1950), creator al lui Tarzan dar şi al ciclurilor marţiene, venusiene şi subterane; din seria marţiană la noi s-a publicat *Prinţesa marţiană*, Olimp, Bucureşti, 1994 (n. tr.)

55 Marte în denumirea băştinaşilor din romanele lui E. R. Burroughs (n. tr.)

de culoarea ocrului şi cu micuţi sateliţi. Pe măsură ce creştea se deosebea realitatea de ficţiune. Nu mai exista nimic real în războinicii verzi cu patru braţe şi frumoasele prinţese marţiene cu pielea roşie şi producătoare de ouă, în măsura în care ştiinţa era în legătură cu „realitatea”. Dar el ştia că estimările „realităţii” făcute de oamenii de ştiinţă se schimbau de la an la an. Burroughs nu inventase din senin planeta Barsoom ci folosise aproape textual „realităţile” cele mai autorizate ştiinţific ale zilelor sale. Acel Marte al lui Percival Lowell[56] nu cel al lui Burroughs a fost în cele din urmă incriminat de telescoapele mai mari şi sondele spaţiale. În „realitatea” opiniei, viaţa pe Marte se născuse şi murise de o duzină de ori.

Dar nici chiar acest lucru nu fusese stabilit cu adevărat. El depindea de o întrebare filozofică. Ce era „viaţa”? Trebuia să însemne o creatură ce semăna cu o maimuţă sau cu un stejar? Însemna în mod necesar o creatură care îşi dizolva substanţele nutritive într-o biologie bazată pe apă, care lua parte la ciclurile de oxido-reducere ale transferului de energie, care se reproducea singură şi creştea în acest chip din mediul înconjurător? Don Kayman nu credea aşa ceva. Considera drept ceva arogant să limitezi „viaţa” atât de îngust şi se arăta smerit faţă de măreţia atotputernică a Creatorului.

În orice caz, problema vieţii legate în mod genetic de viaţa de pe Pământ era încă discutabilă. Ei bine, era adevărat că nu fuseseră găsite nici maimuţe şi nici stejari. Nici măcar un lichen. Nici măcar o celulă în evoluţie. Nici chiar astfel de elemente indispensabile precum oxigenul liber în apă, trebui el să recunoască cu părere de rău pentru că Dejah Thoris murise în braţele sale.

Don Kayman nu accepta faptul că de vreme ce nimeni nu alunecase pe un pat de muşchi marţian, nu exista nicăieri pe Marte aşa ceva pe care să aluneci. Mai puţin de o sută de fiinţe umane puseseră vreodată piciorul pe Marte. Aria combinată a explorărilor se limita doar la câteva sute de mile pătrate. Pe Marte! Unde nu erau oceane aşa încât suprafaţa terestră de explorat era mai mare decât cea a Pământului! Era aproape ca şi

---

56 Astronom american (1855 – 1916) care a interpretat zonele întunecate de pe Marte drept canale de irigaţii (n. tr.)

cum ai fi pretins că ştii Pământul făcând patru călătorii rapide în Sahara, Himalaya, Antarctica şi calota polară a Groenlandei...

Ei bine, nu, admise Kayman pentru sine. Şi asta nu era pe deplin cinstit. Fuseseră nenumărate nave ce trecuseră prin apropiere, staţii orbitale, nave de cercetare care aterizaseră şi colectaseră probe de sol.

Cu toate acestea principiul era solid. Erau prea multe lucruri despre Marte. Nimeni nu putea pretinde că planeta nu mai avea încă secrete. Apa mai putea fi încă descoperită. Unele din falii păreau dătătoare de speranţe. Unele văi aveau profile ce cu greu puteau fi înţelese dacă nu se lua în considerare ipoteza că fuseseră săpate de cursuri de apă. Chiar dacă ele erau uscate tot mai putea exista apă, mari întinderi de apă ascunse sub suprafaţa planetei. Ştiam că exista oxigen. Nu prea mult în medie, dar valorile mici nu erau importante. Pe plan local putea fi destul. Şi deasemenea putea fi...

Viaţă.

Kayman oftă. Unul din marile sale secrete era că nu fusese capabil să obţină ca punct de aterizare unul din locurile în care credea că putea exista viaţă, zona Solis Lacus. Decizia fusese luată împotriva voinţei sale. Fusese luată la un nivel foarte înalt- de fapt, însuşi Dash spusese. „Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie unde ar putea exista acolo viaţă acum. Vreau ca nava să aterizeze în locul în care băiatul nostru are şansele cele mai mari de supravieţuire.”

Aşa încât aleseseră un punct situat mai aproape de ecuator în emisfera nordică, între Isidius Regio şi Nepenthes, o zonă în care se afla un crater pe care Don Kayman îl botezase în particular Home.

Şi tot în particular regreta pierderea lui Solis Lacus şi a formei sale schimbătoare după anotimp (Plante în dezvoltare? Probabil că nu – dar se poate spera !), norul strălucitor în formă de W din jurul canalelor Ulysse şi Fortunae care modelase şi remodelase în fiecare după-amiază printr-o conjuncţie lungă, străfulgerarea vie (Lumină reflectată a soarelui? Explozie din fuziunea hidrogenului?) pe care Saheki o observase în Tithonius Lacus pe întâi decembrie 1951 la fel de strălucitoare ca o stea de magnitudine şase. Altcineva va trebui să cerceteze aceste lucruri. El n-avea s-o facă.

Dar exceptând aceste regrete, Don era destul de mulţumit. Emisfera nordică era o alegere înţeleaptă. Anotimpurile ei erau bine diferenţiate, exact ca şi pe Pământ, iarna era în perioada când planeta se afla la distanţa cea mai mică de soare, restul anotimpurilor fiind destul de călduţe. Iarna era mai scurtă cu douăzeci de zile decât vara; în emisfera sudică, bineînţeles că totul era invers. Şi deşi nu se observase niciodată ca Home să-şi modifice forma sau să emită străfulgerări de lumină, în acea zonă fusese identificate recent formaţii noroase. Kayman tot mai spera ca o parte din acei nori să fie formaţi din gheaţă dacă nu chiar din apă! Îşi imagina averse cu descărcări electrice în cursul după amiezii pe câmpiile marţiene şi se gândea la marile zone de limonită identificate în împrejurimi. Limonita conţinea într-o anumită cantitate apă de constituţie; avea să fie o sursă de alimentare pentru Roger chiar dacă nici o plantă sau animal marţian nu se dezvoltase destul pentru a o folosi.

În general, Don era mulţumit întru totul. Era în drum spre Marte! Acest lucru era o sursă de mare bucurie pentru el, fapt pentru care mulţumea în timpul rugăciunilor sale de şase ori pe zi. Şi mai avea şi o speranţă.

Don Kayman era un om de ştiinţă prea bun pentru a confunda speranţele sale cu observaţiile. Va raporta ce va găsi. Dar ştia ce dorea să găsească. Dorea să găsească viaţă.

În măsura în care îi permiteau scopurile misiunii, în cele nouăzeci şi una de zile marţiene pe care le va putea petrece pe suprafaţa planetei, va fi cu ochii în patru. Toţi ştiau că va proceda astfel. De fapt aşa sunau şi instrucţiunile primite, bineînţeles în limita timpului disponibil.

Ceea ce nu ştia oricine era de ce părea atât de interesat Kayman de această problemă.

Dejah Thoris[57] nu era chiar moartă după el. Încă mai spera că va găsi viaţă; nu numai viaţă ci una inteligentă; nu numai viaţă inteligentă dar o viaţă ce avea un suflet, un suflet ce putea fi salvat şi călăuzit spre Dumnezeu.

* * *

57 Tânără marţiană de care se îndrăgosteşte John Carter în „Prinţesa marţiană” de E. R. Burroughs (n. tr.)

Tot ce se întâmpla la bordul navei era o supraveghere constantă, iar transmisiile sinoptice către Pământ se desfăşurau la intervale regulate. Aşa încât nu-i scăpam din ochi. Urmăream partidele de şah şi discuţiile aferente. Îl înregistram pe Brad efectuând operaţiile de întreţinere a diferitelor părţi ale corpului lui Roger. Am fost martori în noaptea în care Titus Hesburgh a plâns timp de cinci ore, liniştit şi ca în vis, refuzând toate ofertele lui Kayman de a-i împărtăşi necazurile cu un zâmbet printre lacrimi. În anumite privinţe, Hesburgh avea rolul cel mai ingrat dintre toţi; şapte luni drumul dus, şapte întors şi între ele trei luni fără nimic de făcut. Avea să rămână singur pe orbită în timp ce Kayman, Brad şi Roger se vor distra pe planetă. Avea să fie singur şi avea să se plictisească.

Avea să fie mai rău decât atât. Şaptesprezece luni în spaţiu era o garanţie practică a faptului că în ultimele decade ale vieţii va suferi o sută de tulburări circulatorii, osoase şi musculare. Toţi făceau asiduu exerciţii fizice, luptându-se unul cu altul, dând din mâini şi făcând genoflexiuni; dar nu era destul. În mod inevitabil se producea o resorbţie a calciului din oase şi se pierdea o parte a tonusului muscular. Pentru cei care vor asoliza, cele trei luni petrecute pe Marte vor avea o mare importanţă. În acest timp vor reface o mare parte din stricăciuni şi vor fi într-o formă mai bună pentru drumul de întoarcere. Lucrul nu va fi posibil şi pentru Hesburgh. Cele şaptesprezece luni la gravitaţie zero vor fi neîntrerupte şi experienţa cosmonauţilor predecesori fusese edificatoare: reducerea duratei de viaţă cu o decadă sau chiar mai mult. Şi dacă Titus plângea din când în când, este pentru că motivele sale erau extrem de întemeiate.

Trecea timpul... O lună, două luni, şase luni. În spatele lor capsula cu 3070 urca după ei; în spatele ei, uzina electrică magnetohidrodinamică cu un echipaj de doi oameni. După două săptămâni de la plecare, şi-au schimbat ceasurile trecând la cele noi cu cristale de cuarţ reglate după ziua marţiană. De acum înainte trăiau după ceasul marţian. Practic diferenţa era destul de mică; ziua pe Marte este cu puţin mai mult de treizeci şi şapte de minute decât cea de pe Pământ; dar singura diferenţă semnificativă era în minţile lor.

Cu o săptămână înainte de sosire, au început să accelereze procesele vitale ale lui Roger.

Pentru Roger cele şapte luni trecuseră precum treizeci de ore, timp subiectiv. Fusese timp destul. Mâncase de câteva ori, schimbase câteva duzini de comentarii cu restul echipajului. Primise mesaje de pe Pământ şi răspunsese la câteva. Ceruse chitara, fusese refuzat pe motiv că nu putea să cânte, totuşi o ceruse din pură curiozitate şi descoperise că era adevărat: putea ciupi o coardă dar nu putea auzi nota rezultată. De fapt, în afară de benzile special încetinite, nu putea auzi absolut nimic în cea mai mare parte a timpului – din când în când un sunet strident. Aerul nu propaga felul de vibraţii pe care le percepea. Când magnetofonul nu era conectat de cadrul metalic pe care se afla, nu-l putea nici măcar auzi şi nici nu-şi putea înregistra vocea.

Îl preveniră că începeau să-i accelereze percepţiile. Au lăsat desfăcută perdeaua de la cabina sa şi Roger a început să observe fragmente de mişcare. Avu o imagine fugară a lui Hesburgh aţipit în apropiere, apoi văzu figuri care se deplasau cu adevărat; după un timp le şi recunoscu. Apoi îl adormiră pentru a termina ultimele reglaje la computerul din spate şi când se trezi, era singur, perdeaua era trasă – şi auzi voci.

Împinse într-o parte perdeaua, privi în afară şi distinse faţa zâmbitoare a iubitului soţiei sale care îl saluta.

— Bună dimineaţa, Roger! E plăcut să te avem iarăşi printre noi.

... Şi optsprezece minute mai târziu, douăsprezece minute drumul şi restul decodificările şi transmisia prin relee, Preşedintele urmărea totul de la mai mult de o sută de milioane de kilometri distanţă, pe televizorul din Biroul Oval.

Nu era singurul. Reţelele de televiziune preluau în direct, iar sateliţii retransmiteau peste tot în lume: în Palatul Subteran din Peking, în interiorul Kremlinului, pe Downing Street şi pe Champs Elysées, în Ginza.

— La dracu', declară Dash, au reuşit!

Vern Scanyon era lângă el.

— La dracu', preluă el ca un ecou. Ei bine, aproape că au reuşit. Mai trebuie să şi asolizeze.

— Vreo problemă aici?

Răspunse precaut:

— Nu din câte ştiu...

— Dumnezeule, îl întrerupse hotărât Preşedintele, nu fi aşa nedrept. Cred că dumneata şi cu mine o să gustăm un bourbon chiar acum; este şi cazul s-o facem.

Au rămas împreună şi au urmărit transmisia preţ de o jumătate de oră şi un sfert de sticlă. Din când în când în următoarele câteva zile au urmărit şi mai multe transmisii, ei şi restul lumii. Întreaga lume îl văzu pe Hesburgh făcând verificările finale şi pregătind naveta de asolizare.

Îl urmări pe Don Kayman într-un zbor de antrenament sub îndrumarea minuţioasă a pilotului, având în vedere că părintele avea să se afle la comenzi în timpul călătoriei de la orbită la planetă. Îl urmări pe Brad făcând o ultimă şi finală reverificare a datelor telemetrice ale lui Roger, găsindu-le în stare de funcţionare şi apoi reverificându-le încă o dată. Îl văzu pe însuşi Roger deplasându-se prin cabina echipajului şi înghesuindu-se în naveta de asolizare.

Şi urmări separarea navetei şi pe Hesburgh privind-o plin de regret pe măsură ce ieşea de pe orbită.

Am calculat că trei miliarde şi un sfert de oameni au urmărit asolizarea. Nu era prea mult de urmărit; dacă aţi văzut o asolizare, le-aţi văzut pe toate. Dar era importantă.

A început la patru fără un sfert dimineaţa, ora Washingtonului şi însuşi Preşedintele se trezise pentru a o vedea.

— Părintele ăla, spuse el încruntându-se, ce fel de pilot e? Dacă se întâmplă ceva...

— E verificat, domnule, îl calmă consilierul ce răspundea de NASA. Oricum, de fapt nu acţionează singur. Determinarea automată a secvenţei este pe control primar. Dacă se întâmplă ceva, generalul Hesburgh care-l urmăreşte de pe orbită, poate prelua comanda. Părintele Kayman nu are nimic de făcut cu excepţia cazului când s-ar întâmpla ceva într-o clipă.

Dash ridică din umeri şi consilierul său observă că-şi încrucişase degetele.

— Ce se întâmplă cu zborurile care-i urmează? întrebă el fixând ecranul.

— Nici o problemă, domnule. Computerul va fi plasat pe orbită în jurul lui Marte peste treizeci şi două de zile, iar generatorul cu douăzeci şi şapte de zile mai târziu. De îndată ce naveta va asoliza, generalul Hesburgh va efectua o corecţie de curs şi va depăşi satelitul Deimos. Ne aşteptăm ca atât

computerul cât şi generatorul să asolizeze acolo, probabil în craterul Voltaire; Hesburgh va face determinările pentru noi.

— Mda, făcu Preşedintele. I s-a spus lui Roger cine este pe nava care transportă generatorul?

— Nu, domnule.

— Mda. Preşedintele renunţă să mai privească ecranul şi se ridică. La fereastră, fixând peluza frumoasă a Casei Albe, de un verde specific de iunie, spuse:

— Vine un tip de la centrul de computere din Alexandria. Aş vrea să fii aici când soseşte.

— Da, domnule.

— Comandantul Chiaroso. Se presupune că-i foarte bun. A fost profesor la M.I.T.[58] Spuse că-i ceva straniu în legătură cu proiecţiile noastre pentru întregul proiect. Ai auzit ceva?

— Nu, domnule, spune consilierul alarmat. Straniu, domnule?

Dash ridică din umeri.

— Asta-i tot ce-mi mai trebuie, zise el, să pun pe picioare porcăria asta de proiect şi apoi să aflu că... Hei! Ce dracu' se întâmplă?

Pe ecranul TV imaginea se dădea peste cap; dispărea complet, revenea şi apoi dispărea din nou lăsând în urmă doar urma de dezastru.

— E în regulă, domnule, spuse repede consilierul. Sunt oscilaţii *flutter* de reintrare. Când au intrat în atmosferă, au pierdut contactul video. Sunt afectate chiar şi datele telemetrice, dar avem o marjă mare de siguranţă; totul va fi bine.

Preşedintele întrebă:

— Ce dracu' e asta? Am crezut că lucrul esenţial era faptul că Marte nu are atmosferă!

— Nu e chiar aşa, domnule. Are ceva, şi pentru că e mai mică, are şi o gravitaţie mai mică şi mai invariabilă. În atmosfera superioară e aproape la fel de densă ca şi cea a Pământului la aceeaşi altitudine şi aici începe problema cu oscilaţiile *flutter*.

— Fir-ar al dracului, mârâi Preşedintele, nu-mi plac surprizele! De ce nu mi-a spus nimeni asta?

— Ei bine, domnule...

---

58 Massachusetts Institutes of Technology – Institutul Tehnologic din Massachusetts (n. tr.)

— N-are nici o importanţă! Discutăm mai târziu. Sper că surprinzându-l pe Torraway nu va fi o greşeală... Ei bine, las-o baltă. Ce se întâmplă acum?

Consilierul se uită nu la ecran ci la ceas.

— Se deschide paraşuta, domnule. Acum e doar o problemă de coborâre. În câteva secunde... Consilierul arăta cu degetul spre ecranul pe care se materializase din nou o imagine. Iată! Acum sunt într-o coborâre controlată.

Cei doi s-au aşezat şi au aşteptat până ce naveta de asolizare a alunecat prin aerul subţire marţian sub imensa sa paraşută de cinci ori mai mare decât una folosită pe Pământ.

Când atinse solul, sunetul se propagă prin o sută de milioane de mile sunând exact ca nişte cutii de conserve căzând de pe acoperiş. Dar naveta de asolizare fusese construită pentru aşa ceva, iar echipajul se afla de mult în capsulele lor protectoare.

De pe ecran se auzi un sunet şuierător şi un clinchet metalic.

Şi apoi vocea lui Brad:

— Suntem pe Marte, spuse el pe un ton evlavios, în timp ce părintele Kayman începuse să şoptească un fragment din Liturghie: „*Laudamas te, benedicimus te, adoramus te, glorificamus te. Gloria în excelsis Deo, et în terra pax hominibus bonae voluntatis”.*

Şi adăugă acestor cuvinte: „*Et în Martis”*.

15
Cum circulă ştirile bune de pe Marte pe Pământ

Când ne-am dat seama prima dată că exista riscul serios ca un război major să distrugă civilizaţia şi să facă nelocuibil Pământul – adică, la scurt timp după ce am început pe ansamblu să ne dăm seama de orice, am hotărât să luăm măsuri pentru a coloniza planeta Marte. Nu ne-a fost uşor.

Întreaga rasă umană era la ananghie. Energia era deficitară pe întreg globul, ceea ce însemna că îngrăşămintele artificiale erau scumpe, ceea ce însemna că oamenii erau flămânzi, ceea ce însemna tensiuni extrem de explozive. Resursele globului nu erau destul de mari pentru a satisface necesităţile simple ale miliardelor de oameni. Trebuia să găsim mijloace de a transfera capacităţile care erau absolut necesare în altă parte spre planificarea pe termen lung. Am înfiinţat trei echipe separate şi le-am pus la dispoziţie toate facilităţile pe care le puteam sustrage de la necesităţile zilnice. Una explora opţiunile pentru rezolvarea tensiunilor în creştere pe Pământ. Una era însărcinată cu amplasarea unor adăposturi pe Pământ aşa încât chiar în cazul unui război termonuclear, o mică parte din noi să supravieţuiască.

A treia cerceta posibilităţile extraterestre.

La început părea că avem de ales din o mie de opţiuni şi fiecare din cele trei direcţii majore avea ramificaţii ce ne dădeau speranţe. Numai că direcţiile se înfundau una câte una. Estimările noastre cele mai bune – nu acelea pe care le-am prezentat Preşedintelui Statelor Unite, ci cele confidenţiale pe care nu le vedea nimeni în afară de noi înşine – indicau o probabilitate de nouă din zece de război termonuclear într-o decadă; şi noi am închis centrul de rezolvare a tensiunilor internaţionale în primul an! Amplasarea unor adăposturi părea să ne dea mai multe speranţe. Analizele cele mai pesimiste au indicat existenţa pe Pământ a unor puncte asupra cărora un atac direct era puţin probabil – Antarctica, părţi din Sahara, chiar şi câteva din Australia şi un număr de insule. S-au ales zece locuri.

Fiecare avea o probabilitate de unu la sută sau mai mică de a fi distrus; dacă se luau în consideraţie toate zece, probabilitatea ca toate să fie distruse era insignifiantă. Dar o analiză sub lupă a arătat că existau două puncte nevralgice. Unul era că nu puteam fi siguri cât de mulţi izotopi cu perioadă de înjumătăţire mare avea să rămână în atmosferă după un astfel de război, iar indicaţiile arătau că nivele excesiv de mari ale radiaţiei vor dăinui până la o mie de ani. Peste acea scală de timp, probabilitatea ca să supravieţuiască chiar şi unul din adăposturi era mai mică de cinci. Cea mai cumplită problemă era necesitatea pentru investiţia de capital. A construi adăposturi subterane şi a le înzestra cu cantităţile imense de echipamente electronice complexe, generatoare, rezerve de combustibil şi aşa mai departe era practic imposibil. Nu exista nici o posibilitate de a obţine banii necesari.

Aşadar ne-am concentrat toate resursele pentru a reuşi o colonizare extraterestră. La început, această soluţie părea cea mai lipsită de sorţi de izbândă dintre toate.

Dar – aproape! – am reuşit s-o punem în practică. Când Roger Torraway a asolizat, s-a consumat deja prima şi cea mai dificilă etapă. Până în momentul când navele care îl urmau vor fi ajuns pe poziţiile stabilite, pe orbită sau pe suprafaţa planetei, vom fi în stare pentru prima dată să facem un plan pentru viitor, având asigurată supravieţuirea rasei umane.

* * *

Aşadar am urmărit cu mare satisfacţie cum Roger păşea pe suprafaţa planetei.

Computerul din spatele lui Roger era un triumf al proiectării. Avea trei sisteme separate legate în cruce, cu facilităţi comune dar cu destulă redundanţă aşa încât toate sistemele prezentau o siguranţă de nouăzeci la sută cel puţin până ce computerul de sprijin 3070 urma să se înscrie pe orbită. Un sistem îi intermedia percepţiile. Altul controla subsistemele nervoase şi musculare care-i permiteau să păşească şi să se mişte. Cel de-al treilea înregistra toate datele telemetrice. Orice vedea el, vedeam şi noi pe Pământ.

Avusesem oarecare dificultăţi în a realiza aşa ceva. Conform legii lui Shannon[59] nu exista destulă lăţime de bandă pentru a transmite totul, dar noi indusesem şi o caracteristică de selecţie aleatorie. Se transmitea aproximativ un bit pe o sută – la început spre radioul din naveta de asolizare unde aveam desemnat permanent un canal în acest scop. Apoi era retransmis spre staţia orbitală unde generalul Hesburgh plutea privind ecranul televizorului în timp ce calciul i se scurgea încet din oase. De aici, curăţit de paraziţi şi amplificat, era transmis prin impulsuri la orice satelit ce ar fi fost în acel moment sincronizat atât pe Marte cât şi pe Goldstone. Ceea ce vedeam era doar unu la sută „realitate". Însă era destul. Restul era umplut de un program comparativ conceput pentru receptorul Goldstone. Hesburgh vedea doar câteva imagini staţionare; pe Pământ noi transmiteam ceva ce semăna exact cu nişte filme la faţa locului reprezentând orice ar fi văzut Roger.

Aşadar pe tot Pământul, pe televizoarele din fiecare ţară, oamenii urmăreau munţii bej şi cafenii înalţi de zece mile, vedeau lumina slabă a soarelui marţian reflectată pe ferestrele navetei de asolizare, puteau chiar citi expresia întipărită pe faţa părintelui Kayman în timp ce-şi termina rugăciunea şi privea pentru prima dată planeta Marte de pe solul acesteia.

În Palatul Subteran din Peking marii conducători ai Noii Asii Populare şi-au întrerupt o sesiune de planificare pentru a urmări transmisia. Sentimentele lor erau împărţite. Era triumful Americii, nu al lor. În Biroul Oval, bucuria Preşedintelui Deshatine era sinceră. Triumful nu numai că era american, dar era şi al său personal; avea să fie identificat pentru totdeauna ca Preşedintele care a stabilit primele colonii umane pe Marte. Aproape toată lumea era un pic prea bine dispusă – chiar şi Dorrie Torraway care şedea în biroul ei particular situat în partea din spate a magazinului cu bărbia în mâini, studiind mesajul transmis de ochiul soţului ei. Şi bineînţeles în marea clădire în formă de cub de la periferia Tonka-i, Oklahoma, toţi cei prezenţi urmăreau aproape tot timpul imaginile transmise de pe Marte.

59 Claude Shannon, inginer şi matematician american, autor al *Analizei simbolice a circuitelor cu relee şi contacte* (n. tr.)

Dispuneau de timp destul pentru aşa ceva. Nu prea mai aveau altceva de făcut. Era uluitor cât de repede se golise clădirea după plecarea lui Roger.

Toţi fuseseră răsplătiţi, începând de la băieţii de la depozitul de provizii: o citare personală a Preşedintelui plus o permisie suplimentară de treizeci de zile şi o avansare în grad. Clara Bly îşi folosi permisia pentru a-şi termina luna de miere prelung întârziată. Weidner şi Freeling utilizară timpul pentru a redacta o primă formă a lucrării lui Brad, transmiţându-i fiecare paragraf pe orbită pe măsură ce ieşea din maşinile lor de scris şi primind corecturile via Goldstone. Vern Scanyon făcu bineînţeles un turneu împreună cu Preşedintele în cincizeci şi patru de state şi în principalele oraşe din douăzeci de alte ţări. Brenda Hartnett apăruse de două ori la televiziune împreună cu copiii ei. Fuseseră copleşiţi cu cadouri. Văduva celui care murise pentru a-l pune pe Roger Torraway pe Marte era acum milionară. Toţi îşi avuseseră momentul de glorie de îndată ce lansarea avusese loc şi Roger era pe drum, în special în momentele ce precedaseră asolizarea.

Apoi lumea văzu planeta Marte prin ochii lui Roger şi prin intermediul senzorilor fratelui aflat pe spatele lui şi astfel toată celebritatea lor se spulberă. De acum înainte rămânea doar Roger.

Am urmărit şi noi.

L-am văzut pe Brad şi pe Don Kayman în costumele lor spaţiale terminând operaţiile premergătoare asolizării. Roger nu avea nevoie de costum. El rămase pe vârful picioarelor în uşa navetei de asolizare, nehotărât, adulmecând vântul gol, marile sale aripi negre planând în jurul său şi scăldându-se în razele tulburător de micului dar şi tulburător de strălucitorului soare. Prin intermediul transmisiei TV din naveta de asolizare l-am văzut pe Roger profilându-se pe culoarea de un bej şi cafeniu şters al abruptului orizont marţian...

* * *

Iar apoi prin ochiul lui Roger am văzut ceea ce vedea şi el. Pentru Roger, cel ce privea culorile strălucitoare, de giuvaier, ale planetei pe care trebuia să trăiască, era o ţară de vis, frumoasă şi ispititoare.

Din naveta de asolizare fuseseră coborâte nişte trepte de magneziu tip schelet pentru a atinge suprafaţa lui Marte, dar Roger nu avea nevoie de ele. Sări jos, aripile fâlfâind, pentru a se echilibra nu pentru a se ridica – şi ateriză pe suprafaţa calcaroasă portocalie de pe care rachetele navetei de asolizare îndepărtaseră crusta. Rămase acolo un moment, cercetându-şi regatul cu ochii mari cu faţete.

— Nu te grăbi, îl avertiză o voce în mintea sa, o voce care provenea din radioul costumului lui Don Kayman. Mai bine urmează procedurile pe care le ştii.

Roger rânji fără a privi în jur:

— Desigur, răspunse el şi începu să se deplaseze. La început păşi, apoi continuă în pas de gimnastică şi în cele din urmă începu să fugă. Dacă pe străzile din Tonka iuţise pasul, aici era o siluetă neclară. Râse cu voce tare. Îşi schimbă răspunsurile de frecvenţă ale ochilor şi dealurile înalte şi îndepărtate străluciră într-un albastru intens, iar câmpia netedă într-un mozaic de verde, galben şi roşu.

— E minunat! şopti el şi receptorii de pe nava de debarcare preluară cuvintele de-abia rostite şi le transmiseră pe Pământ.

— Roger, zise nerăbdător Brad, aş prefera s-o iei mai încet până ce pregătim jeep-ul.

Roger se întoarse. Ceilalţi doi erau lângă treptele navei depliind vehiculul marţian.

Ţopăi spre ei plin de bucurie.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Nu trebuiau să-i răspundă. Bineînţeles că aveau nevoie de ajutor; aşa îmbrăcaţi în costumele spaţiale era extrem de dificil să desfaci legăturile ce fixau roţile.

— Daţi-vă deoparte, zise el şi eliberă repede roţile, întinzând picioarele telescopice în poziţie normală. Jeep-ul era prevăzut cu roţi pentru porţiunile plate de teren şi picioare pentru cel accidentat. Se încercase a fi vehiculul cel mai flexibil văzut de om vreodată pentru călătorii pe Marte, dar de fapt nu era. Roger era acela. Când termină treaba, îi atinse şi le spuse:

— Nu ies din raza vizuală.

Apoi dispăru pentru a cerceta petele de culoare din jurul unor coline, pete irezistibile de o culoare strălucitoare caracteristică lui Dali.

— E periculos! bombăni Brad în staţia de radio. Aşteaptă până ce terminăm de testat jeep-ul. Dacă ţi se întâmplă ceva, avem necazuri cu toţii.

— Nu se va întâmpla nimic, replică Roger – şi nu aştept! Nu putea s-o facă. Îşi folosea corpul pentru ceea ce fusese construit şi răbdarea îl părăsise. Alerga. Sărea. Înainte de a-şi da seama, se trezi că era la doi kilometri distanţă de naveta de asolizare; privi înapoi, văzu că ceilalţi se târau încet după el şi-şi continuă drumul. Sistemul său de oxigenare pompa din ce în ce mai tare pentru a compensa sarcinile suplimentare; muşchii i se adaptară perfect la efort. De fapt nu muşchii îl propulsau, ci servosistemele care fuseseră construite în interiorul său; dar muşchii mici de la extremităţile nervilor dădeau ordine servosistemelor. Toate exerciţiile făcute dădeau roade acum. Nu era nici un efort să atingi o viteză de două sute de kilometri pe oră, sărind peste mici crăpături şi cratere, ţopăind în sus şi-n jos pe pantele cele mai largi.

— Întoarce-te, Roger!

Era Don Kayman şi părea îngrijorat.

O pauză în timpul căreia Roger continua să alerge; apoi o senzaţie năucitoare de mişcare în viziunea sa şi o altă voce rosti:

— Întoarce-te, Roger! E timpul.

Se opri brusc, derapă, fâlfâi din aripi în aerul aproape indetectabil, căzu aproape şi se redresă. Vocea familiară chicoti:

— Haide, scumpule! Fii băiat bun şi întoarce-te acum.

Vocea lui Dorrie.

Şi din vârtejul subţire şi îndepărtat de nisip, culorile se materializară în silueta lui Dorrie pentru a se potrivi cu vocea lui Dorrie, o siluetă zâmbitoare aflată la o distanţă de nici zece metri, cu picioarele lungi dispărând în nişte pantaloni scurţi, cu o bluză viu colorată şi cu părul fluturând în vânt.

Vocea transmisă de radio în capul său râse, de data aceasta în tonalitatea lui Don Kayman.

— Te-a luat prin surprindere, nu?

Durã o clipă până ce Roger răspunse.

— Mda, reuşi el să îngâne.

— A fost ideea lui Brad. Am înregistrat-o pe Dorrie pe Pământ. Când vei avea nevoie de un semnal într-un moment critic, Dorrie ţi-l va da.

— Mda, făcu iarăşi Roger. În timp ce se holba, figura zâmbitoare deveni tot mai mică, culorile se şterseră şi totul dispăru.

Roger se răsuci şi o porni înapoi. Drumul dură mult mai mult decât cel precedent şi atât de voios, iar culorile nu mai păreau atât de strălucitoare.

* * *

Don Kayman conducea jeep-ul drept spre silueta ce abia mergea a lui Roger Torraway, încercând să se menţină în scaun fără a fi azvârlit încoace şi-ncolo în centurile de siguranţă. Nu stătea câtuşi de puţin confortabil. Costumul care îi fusese confecţionat pe măsură se strâmtase în unele locuri şi se lărgise într-altele în timpul lungilor luni ce trecuseră de la plecare – sau poate că, îşi zise el sincer, se îngrăşase pe ici, pe colo şi slăbise în unele părţi – nu fusese prea silitor în a-şi face exerciţiile.

Şi mai trebuia să meargă şi la toaletă. Exista şi un dispozitiv special în costumul său pentru astfel de cazuri, dar nu vroia să-l folosească.

La toată această jenă fizică se mai adăuga invidia şi neliniştea. Invidia era un păcat de care se putea debarasa de câte ori găsea pe cineva care să-i asculte confesiunea – un păcat cel mult scuzabil, se gândi el, considerând avantajele evidente pe care le avea Roger în comparaţie cu ceilalţi doi. Neliniştea era un păcat mai rău, nu faţă de Dumnezeu ci faţă de succesul misiunii. Era prea târziu să-şi facă griji. Poate că fusese o greşeală să se folosească de înregistrarea cu soţia lui Roger – în acel moment nu ştiuse cât de complexe erau sentimentele acestuia faţă de Dorrie. Acum era însă prea târziu pentru a mai face ceva.

Brad nu părea să se neliniştească deloc. Comenta cu naivitate performanţa lui Roger.

— Ai observat? întrebă el. N-a căzut nici măcar o dată! Coordonare perfectă. Îmbinare perfectă între bio şi servo. Îţi spun eu, Don, am dat lovitura!

— E puţin cam devreme să te pronunţi, răspunse tulburat Kayman dar Brad continuă să vorbească. Kayman se gândi să întrerupă contactul radio în cască dar îşi zise că era la fel de uşor să-i distragi atenţia cu altceva. Privi în jur. Asolizase lângă linia de demarcaţie între partea luminată şi cea neluminată a planetei dar folosise mai mult de jumătate din ziua marţiană în verificările

preliminare şi în pregătirea jeep-ului. Era deja după-amiază târziu. Trebuiau să se întoarcă înainte de a fi întuneric, îşi zise el. Roger putea merge şi la lumina stelelor dar pentru Brad şi el era riscant. Poate altă dată după ce aveau să se obişnuiască... Dorea cu adevărat foarte mult acest lucru, dorea să se plimbe pe suprafaţa de ebonită într-o noapte Barsoomiană cu stelele ca mici focuri colorate pe cerul de catifea neagră. Dar nu era încă momentul.

Se aflau pe o câmpie mare plină de cratere. Era dificil de estimat mărimea ei la prima vedere. Privind în jur prin geamul căştii, lui Kayman îi fu greu să-şi aducă aminte cât de departe erau munţii. Mintea ştia lucrul acesta pentru că ştia orice metru pătrat din hărţile marţiene pe o rază de două sute de kilometri în jurul locului de asolizare. Dar simţurile îi erau afectate de vizibilitatea absolut transparentă. Era conştient că munţii dinspre vest erau la o distanţă de o sută de kilometri şi aveau o înălţime de zece kilometri. Şi totuşi păreau identici cu dealurile alăturate.

Frână şi opri jeep-ul la câţiva metri de Roger. Brad îşi desfăcu neîndemânatic centura şi coborî stângaci de pe scaunul său, împleticindu-se dizgraţios spre Roger pentru a-l examina.

— Totu-i în regulă? întrebă el neliniştit.

— Bineînţeles că este; văd şi eu asta. Cum stai cu echilibrul? Vrei să închizi ochii – adică, ştii, blochează-ţi viziunea. Privi atent şi nerăbdător la emisferele cu faţete. Ai reuşit? Eu nu-ţi pot spune dacă ai făcut-o sau nu.

— Da, răspunse Roger prin radioul din capul său.

— Grozav! Nu eşti ameţit, nu? N-ai probleme să-ţi menţii echilibrul? Tine-ţi ochii închişi, continuă el dându-i ocol lui Roger şi fixându-l din toate unghiurile posibile, ridică mâinile în sus şi-n jos de câteva ori – bine! Acum roteşte-le în direcţii opuse!

Kayman nu-i putea distinge faţa dar intuia zâmbetul larg materializat în vocea lui Brad.

— Minunat, Roger! La parametrii optimi în toate privinţele!

— Felicitările mele amândurora, spuse Kayman, coborât acum din vehicul şi urmărindu-le performanţa.

— Roger?

Capul se răsuci spre el şi deşi nu se schimbase nimic în înfăţişarea ochilor, Kayman ştia că Roger îl privea.

— Am vrut doar să spun, continuă el, nu prea sigur de rezultatul pe care-l va avea intervenţia sa, că... ei bine, îmi pare

rău că am forţat puţin nota folosindu-ne de imaginea lui Dorrie pentru a-ţi transmite mesajul. Am senzaţia că ţi-am produs prea multe surprize.

— E în regulă, Don. Problema legată de vocea lui Roger, reflectă Kayman din nou, era că nu puteai deduce prea multe din tonul ei.

— După ce ţi-am spus atâtea, spuse el, trebuie să menţionez că mai avem o surpriză pentru tine. Cred că va fi una plăcută. Sulie Carpenter ne urmează aici. Nava sa va ajunge peste aproximativ cinci săptămâni.

Linişte şi nici o schimbare de expresie.

— Ei bine, zise în cele din urmă Roger, e foarte plăcut. E o femeie frumoasă.

Dar conversaţia nu păru să se îndrepte nicăieri după aceste schimburi de cuvinte şi în plus Brad era nerăbdător să-l supună pe Roger la o serie de teste. Kayman îşi permise să se comporte ca un turist. Se întoarse cu spatele fixând munţii din depărtare, aruncă o privire furişă spre soarele strălucitor pe care nici măcar geamul întunecat al căştii nu-l făcea destul de suportabil, apoi se uită în jur. Reuşi să se lase în genunchi cu stângăcie şi apucă nişte pietricele în mâna înmănuşată. Din ziua următoare sarcina sa va consta în a începe colectarea sistematică a mostrelor ce vor fi trimise pe Pământ, lucru ce constituia un obiectiv minor al misiunii. Chiar după o duzină de debarcări umane şi aproape patruzeci de misiuni fără echipaj la bord, mai exista încă o cerere nepotolită de mostre de sol marţian pentru laboratoarele de pe Pământ. Totuşi, acum îşi permitea să viseze cu ochii deschişi. Exista o mulţime de limonit în acest nisip, iar pietricelele de cuarţ erau departe de a fi rotunde; muchiile nu erau ascuţite dar nici nu fuseseră aduse la o formă rotundă. Râcâi solul. Deasupra se afla o pulbere gălbuie; sub ea materia era mai întunecată şi mai aspră. Erau mici particule strălucitoare, aproape asemănătoare cu sticla. Să fi fost cuarţ? se întrebă el şi râcâi alene în jurul uneia.

Încremeni cu mâinile în jurul unei bucăţi rotunde dar neregulate de cristal.

Avea o tulpină. O tulpină care pătrundea în sol. Care se întindea şi diviza în cârcei întunecaţi cu un aspect grosolan.

Rădăcini.

Don Kayman sări în sus, precipitându-se spre Roger şi Brad.

— Uitaţi-vă! urlă el arătându-le obiectul pe care-l avea în mâna înmănuşată. Sfinte Dumnezeule din ceruri, uită-te la asta!

Iar Roger care tocmai se ridica din poziţia ghemuit în care se aflase până atunci, se răsuci şi sări la el. Lovi cu o mână obiectul strălucitor de cristal aruncându-l la cincizeci de metri în aer şi îndoind metalul mănuşii. Kayman simţi o durere ascuţită şi fulgerătoare în antebraţ şi văzu cealaltă mână pregătită să lovească direct în geamul căştii precum gheara unui înfuriat urs Kodiac; şi acesta fu ultimul lucru pe care-l văzu.

16
Receptând pericolele

Vern Scanyon îşi opri maşina de-a curmezişul liniilor galbene care marcau locul său de parcare, sări din ea şi-şi întinse degetul mare spre butonul ascensorului. Era treaz de mai puţin de patruzeci de minute dar nu era câtuşi de puţin somnoros. De fapt era mânios şi neîncrezător. Secretarul Preşedintelui îl trezise dintr-un somn adânc cu un telefon pentru a-l informa că Preşedintele va face un ocol prin Tonka în scopul de a discuta „problema sistemului perceptiv al comandantului Torraway”. Mai exact pentru a trage nişte şuturi cuiva. Scanyon nu ştiuse nimic despre atacul brusc al lui Roger asupra lui Don Kayman până ce nu se afla deja în maşină, grăbindu-se spre complexul de clădiri pentru a-l întâlni pe Preşedinte.

— Bună dimineaţa, Vern! Jonny Freeling părea şi el speriat şi mânios. Scanyon trecu pe lângă el intrând în birou.

— Intră, lătră el. Acum, în cuvinte de câte o silabă. Ce s-a întâmplat?

Freeling spuse iritat:

— Nu e de responsabilitatea mea să...

— Freeling.

— Sistemele lui Roger au reacţionat excesiv. După câte s-ar părea Kayman a făcut o mişcare bruscă, iar sistemele de simulare au interpretat-o ca o ameninţare; Roger s-a apărat şi l-a împins deoparte pe Kayman.

Scanyon se holbă la el.

— I-a rupt mâna, se corectă Freeling.

— E doar o simplă fractură, domnule general. Nici o complicaţie. E prinsă în atele, se va vindeca perfect – trebuie să se folosească doar de o singură mână pentru o bucată de vreme. Păcat pentru Don Kayman. Nu se va simţi prea confortabil...

— La dracu' cu Kayman! De ce nu ştia cum să acţioneze în preajma lui Roger?

— Ei bine, ştia. A găsit ceva ce a considerat un exemplar indigen de viaţă! Era ceva provocator. Tot ce trebuia era să i-l arate lui Roger.

— Viaţă? Ochii lui Scanyon oglindeau speranţa.

— Cred că e un fel de plantă...

— Nu-şi dau seama precis?

— Roger pare s-o fi aruncat din mâna lui Kayman. Brad s-a dus s-o caute după aceea dar n-a putut s-o găsească.

— Isuse, respiră cu zgomot Scanyon. Spune-mi un lucru, Freeling! Ce fel de incompetenţi lucrează pentru noi?

Nu era o întrebare ce necesita un răspuns adecvat şi Scanyon nu aşteptă să primească vreunul.

— Peste douăzeci de minute, continuă el, Preşedintele Statelor Unite va intra pe uşa aceea şi va vrea să ştie în cele mai mici amănunte ce s-a întâmplat şi de ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce mă va întreba dar orice ar fi, există un răspuns pe care nu vrea să i-l dau şi acesta este „nu ştiu”. Aşa că spune-mi Freeling, spune-mi din nou tot ce s-a întâmplat, de ce a mers rău, de ce n-am bănuit că va merge rău şi cum vom putea fi al dracului de siguri că nu se va mai întâmpla din nou.

Totul dură mai mult de douăzeci de minute dar avură chiar şi mai mult timp la dispoziţie; avionul Preşedintelui ateriză târziu şi până când Dash ajunse în birou, Scanyon era pregătit aşa cum ştia că va fi. Pregătit chiar şi pentru a rezista furiei vizibile pe faţa Preşedintelui.

— Scanyon, izbucni brusc Dash, te-am avertizat să nu mai fie surprize. De data asta este cu una prea mult, aşa încât cred că-ţi vreau capul.

— Nu se poate pune un om pe Marte fără riscuri, domnule Preşedinte!

Dash îi fixă privirea pentru o clipă, apoi spuse:

— Poate. Care-i starea preotului?

— Are un radius rupt dar se va face bine. E ceva mult mai important decât asta. Crede că a descoperit viaţă pe Marte, domnule Preşedinte!

Dash clătină din cap.

— Ştiu, un fel de plantă. Dar a reuşit s-o piardă.

— Pentru moment! Kayman e un specialist bun. Dacă a spus că a găsit ceva important, aşa a fost. Şi va găsi din nou.

— Sper s-o facă, Vern. Să nu ratăm ocazia. De ce s-a întâmplat aşa ceva?

— Un uşor supracontrol al sistemelor sale de percepţie. Asta-i, domnule Preşedinte, şi asta-i tot. Pentru a-l determina să răspundă rapid şi categoric, a trebuit să-i încorporăm câteva caracteristici de simulare. Pentru a-i capta atenţia spre mesajele prioritare, el îşi vede soţia vorbindu-i. Pentru a-l face să reacţioneze în faţa unui pericol, vede ceva înspăimântător. În acel mod capul său poate ţine pasul cu reflexele pe care le-am construit în capul său. Altfel ar înnebuni.

— Şi n-a fost o nebunie să rupă mâna preotului?

— Nu! A fost un accident. Când Kayman a sărit la el, a interpretat gestul ca un atac real. A reacţionat. Ei bine, domnule Preşedinte, în cazul acesta s-a greşit şi ne-a costat un braţ rupt; dar să presupunem că ar fi fost o ameninţare reală? Orice fel de ameninţare! I-ar fi făcut faţă! Orice ar fi fost! E invulnerabil, domnule Preşedinte. Nimic nu-l poate lua vreodată prin surprindere.

— Mda, zise Preşedintele, apoi după un moment, poate că da. Privi fix peste capul lui Scanyon şi întrebă:

— Ce-i cu cealaltă porcărie?

— Care porcărie, domnule Preşedinte?

Dash ridică iritat din umeri.

— Aşa cum am înţeles eu, ceva nu e în regulă cu toate proiecţiile computerului nostru, în special cele referitoare la sondajele de opinie.

Soneriile de alarmă se declanşară în mintea lui Scanyon care răspunse fără tragere de inimă:

— Domnule Preşedinte, am o mulţime de hârtii pe birou pe care n-am reuşit încă să le parcurg. Ştiţi că am călătorit mult..

— Scanyon, îl întrerupse Preşedintele, acum plec. Înainte de a face altceva, vreau să arunci o privire peste hârtiile de pe biroul dumitale, să găseşti hârtia respectivă şi s-o citeşti. Mâine dimineaţă la orele opt, vreau să te văd în biroul meu şi atunci vreau să ştiu ce se întâmplă, în special în legătură cu trei lucruri. Primul, vreau să aud de Kayman că este bine. Al doilea, vreau să se găsească obiectul ăla viu. Al treilea, vreau să ştiu adevărul despre datele furnizate de computer. La revedere, Scanyon. Ştiu că-i de-abia cinci dimineaţa dar nu te întoarce în pat.

Până atunci am fi putut să-i asigurăm pe Scanyon şi pe Preşedinte de un lucru. Obiectul pe care-l culesese Kayman era într-adevăr o formă de viaţă. Reconstruisem datele eşantionului privite prin ochii lui Roger, filtrasem semnalul şi văzusem ce văzuse el. Încă nu-i trecuse prin minte Preşedintelui sau vreunuia din consilierii săi că acest lucru se putea face – şi s-a făcut. Nu a fost posibil să obţinem detalii fine din cauza numărului limitat de biţi disponibili dar obiectul avea aproximativ aspectul unei anghinare, cu frunze aspre îndreptate în sus, dar semănând puţin şi cu o ciupercă: deasupra exista o porţiune cristalină dintr-un metal transparent. Avea rădăcini şi exceptând cazul că ar fi fost un artefact (probabilitate cel mult zero virgulă unu la sută), trebuia să fie o formă de viaţă. Bineînţeles că n-am considerat acest fapt foarte interesant pentru că ar fi consolidat interesul general în proiectul Marte. În ceea ce priveşte îndoiala legată de simulările de computer, eram mult mai interesaţi de ele. Urmărisem întreaga desfăşurare a evenimentelor de o perioadă de timp, de când un absolvent pe nume Byrne concepuse un program Systems-360 pentru a reverifica verificarea sa anterioară a rezultatelor sondajului. Eram la fel de afectaţi ca şi Preşedintele. Numai că probabilitatea unei urmări serioase era aici destul de mică, în special de când restul mergea bine. Generatorul MHD era aproape gata pentru corecţiile de curs pentru preorbită; alesesem un loc de instalare în craterul denumit Voltaire pe satelitul natural Deimos. Nu mult în spatele său era vehiculul care transporta computerul 3070 şi echipajul de două persoane, din care una era Sulie Carpenter. Şi pe însăşi Marte începuse deja construcţia instalaţiilor permanente. Era puţin în urma planificării. Accidentul lui Kayman încetinise puţin lucrările, nu numai din cauza a ceea ce i se întâmplase lui ci şi din cauza a ceea ce Brad insistă să i se facă lui Roger: să i se demonteze computerul din spate pentru a fi testat în vederea depistării unor distorsiuni de impuls. Nu se găsi nici una. Dar pentru a se asigura de asta fu nevoie de două zile marţiene; şi apoi la rugăminţile fierbinţi ale lui Kayman, pierdură ceva timp şi pentru a găsi forma de viaţă pierdută. Au găsit-o, sau chiar să fim mai precişi nu chiar aceeaşi, dar duzini de alte eşantioane ale aceluiaşi lucru; iar Brad şi Roger l-au lăsat pe Kayman să le studieze în interiorul navetei în timp ce ei începură să construiască domurile proiectate.

Primul pas a fost de a găsi o zonă pe Marte care să fie potrivită din punct de vedere geologic. Suprafaţa trebuia să se asemene cât mai mult posibil cu cea de pe Pământ dar roca solidă nu trebuia să fie la o prea mare adâncime. A fost nevoie de o jumătate de zi de detonări ale unor ţăruşi explozivi îngropaţi în teren şi de ascultare a ecourilor produse de aceştia pentru a fi siguri că terenul era cel căutat.

Apoi se instalară generatoarele solare şi apa din subsuprafaţa de rocă începu să fiarbă. În momentul când primele firicele de aburi apărură la buza conductei, ovaţionară. Ar fi fost uşor să rateze momentul respectiv. Aerul marţian extrem de uscat făcea să dispară orice moleculă de îndată ce părăsea conducta. Doar aplecându-se aproape de valvă cineva putea vedea un norişor slab ce distorsiona formele din jur. Erau vapori de apă.

Următorul pas a constat în întinderea a trei bucăţi mari de folie monomoleculară de dimensiuni diferite, cea mai mică la partea de jos şi cea mai mare la partea superioară, apoi în prinderea etanşă a celor de sus de teren. Pompele au fost transportate cu ajutorul vehiculului cu roţi speciale şi au fost puse în funcţiune. Atmosfera marţiană era extrem de rarefiată dar totuşi exista; până la urmă pompele aveau să umple domurile, parţial cu dioxid de carbon comprimat şi azot din atmosferă, parţial cu vapori de apă extraşi prin fierbere din rocă. Bineînţeles că nu exista nici un pic de oxigen în acel loc dar nici nu aveau nevoie să găsească; aveau să-l producă exact în acelaşi fel în care Pământul îşi producea oxigenul: prin mijlocirea plantelor fotosintetice.

Urmau să treacă patru sau cinci zile până ce domul exterior avea să se umple la valoarea planificată de un sfert de kilogram de presiune. Apoi vor începe să-l umple pe cel de-al doilea, până la aproape un kilogram (ceea ce va mări presiunea în spaţiul în scădere al carcasei exterioare la aproximativ o jumătate de kilogram). Apoi, în final, vor umple domul interior la două kilograme şi vor dispune de un mediu în care oamenii să poată trăi fără costume de presiune şi chiar să poată respira de îndată ce plantele le vor fi asigurat un aer respirabil.

Bineînţeles că Roger nu avea nevoie de aşa ceva. Nu avea nevoie de oxigen; nu avea nevoie nici chiar de plante pentru hrană sau nu avea nevoie de aşa multă şi nu pentru o perioadă

lungă de timp. S-ar fi putut să trăiască pe vecie folosindu-se doar de lumina inepuizabilă a soarelui drept sursă de energie, la care se mai adăuga şi cea transmisă prin microunde de la generatorul MHD de îndată ce acesta era amplasat şi operaţional. Ceea ce avea nevoie pentru mica rămăşiţă din el ce mai era umană, putea fi cu uşurinţă suplinită pe o perioadă lungă de hrana concentrată aflată pe navă; şi nu numai atunci, poate după vreo doi ani marţieni, avea el să înceapă a depinde de ceea ce provenea din rezervoarele hidroponice şi de seminţele care începeau deja să încolţească în recipiente sigilate.

Totul dură câteva zile, având în vedere faptul că nu le era de prea mare ajutor. Pentru Kayman îmbrăcarea şi dezbrăcarea costumului de presiune era un adevărat chin pentru el, aşa încât îl lăsară cea mai mare parte a timpului în navă. Când veni momentul să împingă spre dom recipientele cu acumulări provenind de la toalete, Kayman le dădu o mână de ajutor „Exact o mână”, spuse el încercând să manevreze vagonetul cu mânere de magneziu cuprinzându-l cu mâna sa validă.

— Te descurci bine, îl încurajă Brad. Era destulă presiune în domul cel mai interior, dar nu atât cât să-şi scoată costumele de presiune. Ceea ce era la fel de bine, îşi dădu seama Brad; în felul acesta nu puteau mirosi ceea ce introduceau în solul arid.

În momentul când domul era plin, presiunea se ridică la o sută de milibari, adică presiunea existentă pe Pământ la vreo zece mile deasupra nivelului mării. Nu era un mediu în care un om dezbrăcat să supravieţuiască un timp îndelungat, dar era un mediu în care murea numai dacă îl omora ceva. O presiune egală cu jumătatea acestei valori era mortală instantaneu; temperatura corpului ar fi făcut să-i clocotească fluidele.

Dar în clipa când presiunea internă atinsese nivelul de o sută de milibari, toţi trei se îngrămădiră prin cele trei sasuri succesive, iar Brad şi Don Kayman îşi scoaseră plini de ceremonie costumele de presiune. Brad şi Don îşi ajustară capsulele speciale asemănătoare cu nişte respiratoare submarine; în interiorul domului nu exista încă oxigen propriu-zis. Dar aveau oxigen pur din rezervoarele din spatele lor şi astfel erau pentru prima dată aproape la fel de liberi ca şi Roger în interiorul unei porţiuni transplantate de pământ, o porţiune cu o lăţime de o sută de metri şi cu o înălţime egală cu cea a unei clădiri cu zece etaje.

Şi în interiorul ei, în şiruri regulate, seminţele pe care le transplantaseră începeau deja să încolţească şi să crească.

* * *

Între timp...

Vehiculul spaţial ce transporta generatorul magnetohidrodinamic se înscrise pe orbita marţiană şi cu ajutorul generalului Hesburgh asoliză în craterul stabilit de pe Deimos. O operaţiune perfectă. Vehiculul îşi potrivi lonjeroanele pentru a atinge rocile satelitului, le străpunse şi se fixă acolo. Un scurt jet provenit de la sistemul de manevrare îi testă stabilitatea; acum era o parte din Deimos. Sistemul de alimentare cu energie începu etapele secvenţiale spre capacitatea operaţională completă. O flacără de fuziune atinse plasma. Radarul descoperi ţinta de pe naveta de asolizare, apoi se fixă pe dom. Energia începu să curgă. Densitatea de energie a câmpului era destul de scăzută pentru ca Brad şi Kayman să circule fără s-o simtă, iar pentru Roger era precum căldura desfătătoare a razelor de soare; numai că foiţele poleite ale domului exterior adunau energia microundelor şi o canalizau spre pompe, spre baterii.

Combustibilul de fuziune avea o durată de viaţă de cincizeci de ani. Cel puţin pentru atâţia ani exista pe Marte energie suficientă pentru Roger şi computerul său din spate indiferent ce s-ar fi întâmplat pe Pământ.

* * *

Iar între timp...

Mai erau şi alte cuplări.

În lungul drum de la Pământ, Sulie Carpenter şi pilotul ei, Dinty Meighan, avuseseră o mulţime de timp liber şi găsiseră o modalitate de a şi-l petrece.

Actul copulării în condiţii de imponderabilitate implică anumite probleme. La început Sulie trebui să-şi fixeze un cordon în jurul mijlocului, apoi Dinty o cuprinse în braţe şi ea îl încolăci cu picioarele. Mişcările le erau încete ca şi cum s-ar fi aflat sub apă. Lui Sulie îi trebui un timp ireal de îndelungat pentru a ajunge la

orgasm iar lui Dinty unul încă şi mai lung. Sulie se întinse şi căscă, arcuindu-şi pântecele pe cordonul care o ţinea legată.

— A fost bine, zise ea somnoroasă. O să-mi aduc aminte...

— Amândoi o s-o facem, scumpo, replică el, înţelegând-o greşit.

— Cred că ăsta-i modul cel mai potrivit de a face dragoste. Data viitoare...

Ea scutură din cap pentru a-l întrerupe.

— Nu va mai fi nici o dată viitoare, dragă Dinty. Asta a fost tot!

El îşi împinse capul pe spate pentru a o lovi.

— Ce?

Ea zâmbi. Ochiul ei drept era încă doar la câţiva centimetri de cel stâng al lui, raza vizuală a fiecăruia fiind curios de redusă. Sulie se întinse înainte şi-şi frecă uşor obrazul de cel ţepos al lui Dinty. Acesta se încruntă şi se desfăcu din îmbrăţişare, simţindu-se brusc mult mai gol decât fusese până atunci. Îşi smulse pantalonii scurţi de pe mânerul unde-i lăsase şi şi-i trase pe el.

— Sulie, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Suntem aproape gata de a ne înscrie pe orbită, asta-i tot.

El se împinse mai în spate prin compartimentul strâmt pentru a o privi mai bine. Merita privită. Părul luase din nou culoarea blondă, iar ochii îi erau căprui fiind lipsiţi de lentile de contact; şi chiar după aproape două sute de zile în care nu fusese la mai mult de zece metri de el, ea tot îi părea minunată lui Dinty Meighan.

— Nu credeam să mai fii plină de surprize! se minună el.

— Nu poţi fi sigur niciodată când e vorba de o femeie.

— Haide, Sulie! Ce-i toată aiureala asta? Vorbeşti de parcă ai fi plănuit... Hei! Îl fulgeră un gând. Te-ai oferit voluntar pentru această misiune – nu pentru a merge pe Marte ci pentru a fi alături de un tip! Unul din tipii care se află înaintea noastră?

— Pricepi foarte repede, Dinty. Deşi – adăugă ea tandră – nu lucrurile care trebuie.

— Cine-i, Brad? Hesburgh? Doar n-o fi preotul? – oh, stai o clipă. Dădu din cap. Desigur! Cel cu care veneai tot timpul în contact pe Pământ! Cyborgul!

— Colonelul Roger Torraway, o fiinţă umană, îl corectă ea. La fel de uman ca şi tine cu excepţia unor îmbunătăţiri.

El râse, mai mult de necaz.

— O mulţime de îmbunătăţiri şi nici un fel de boaşe.

Sulie se desprinse de cordon.

— Dinty, zise ea dulce, mi-a plăcut să fac sex cu tine şi te respect; ai fost o companie la fel de plăcută ca oricare altă fiinţă umană în această cumplit de lungă călătorie. Dar sunt lucruri pe care nu vreau să le rosteşti. Ai dreptate. Se întâmplă ca Roger să nu mai aibă testicule în acest moment. Dar e o fiinţă umană pe care o pot respecta şi iubi şi e singurul pe care l-am întâlnit în ultimul timp. Şi crede-mă, am căutat peste tot!

— Mulţumesc!

— Oh, nu te comporta aşa, dragă Dinty. Ştii şi tu că nu eşti cu adevărat gelos. Şi ai deja o nevastă.

— O am la anu'. E cam mult până atunci.

Ea ridică din umeri şi rânji.

— Ah, dar Sulie, continuă el. Sunt câteva lucruri cu care nu mă poţi păcăli. Îţi place să faci dragoste!

— Îmi place contactul carnal şi intimitatea, îl corectă ea şi îmi place să ajung la orgasm. Dar îmi plac mai mult aceste lucruri cu cineva pe care-l iubesc. Nu te simţi jignit.

El se încruntă.

— Ai mult de aşteptat, scumpo.

— Poate că nu.

— Pe dracu'. N-o voi vedea pe Irene timp de şapte luni. Dar tu – tu nu te vei întoarce mai repede decât mine; şi atunci va fi doar începutul. Vor trebui să-l facă din nou ca la început. Presupunând că o vor putea face. Pare un timp destul de lung între două...

— Oh, Dinty! îl întrerupse ea. Nu crezi că m-am gândit la asta? Ea îl bătu uşor pe umăr îndreptându-se spre cuşeta ei. Dragostea nu înseamnă pur şi simplu raport sexual. Există mai multe moduri de a ajunge la orgasm decât cu un penis în vaginul meu. Şi există mai mult decât orgasm în sex. Fără să mai menţionez dragostea. Roger, continuă Sulie trăgându-şi pe ea combinezonul nu atât din pudoare ci pentru că acesta avea o mulţime de buzunare, este o persoană afectuoasă şi plină de ingenuozitate şi aşa sunt şi eu. Ne vom descurca – oricum o vom face înainte ca ceilalţi colonişti să debarce.

— Ceilalţi? încercă el să înţeleagă. Ceilalţi colonişti?

— Nu ţi-ai dat seama până acum? Nu mă întorc cu voi, Dinty, şi nu cred s-o facă nici Roger. Vom fi marţieni!

* * *

Şi între timp, în Biroul Oval al Casei Albe, Preşedintele Statelor Unite se afla în faţa lui Vern Scanyon şi a unui tânăr de culoarea cafelei, cu ochelari de soare şi cu constituţia unui jucător de football.

— Deci dumneata eşti acela! declară el măsurându-l din cap până-n picioare. Dumneata crezi că nu ştim cum să facem un studiu pe calculator.

— Nu, domnule Preşedinte, răspunse cu fermitate tânărul, nu cred că asta e problema.

Scanyon tuşi.

— Byrne, interveni el, este absolvent al M.I.T.-ului şi-şi pregăteşte doctoratul. Teza sa se referă la metodologia de eşantionare şi noi i-am permis accesul la, ah, materiale secrete. În special la studii referitoare la atitudinea opiniei publice vis-á-vis de proiectul Marte.

— Dar nu şi la computer, declară Byrne.

— Nu la unul mare, îl corectă Scanyon. L-ai avut pe cel de pe biroul tău.

Preşedintele spuse cu blândeţe:

— Dă-i drumu' odată, Scanyon!

— Ei bine, rezultatele pe care le-a obţinut sunt diferite. Conform interpretărilor sale, opinia publică este indiferentă în ceea ce priveşte întreg proiectul de colonizare al lui Marte. Vă aduceţi aminte, domnule Preşedinte, că au fost atunci nişte întrebări legate de rezultate? Rezultatele neprelucrate nu erau deloc încurajatoare. Dar când le-am supus analizei, au ieşit pozitive cu – cum le numeşti? – două sigme? N-am ştiut niciodată de ce.

— Ai verificat?

— Desigur, domnule Preşedinte! Nu eu însumi, adăugă repede Scanyon. Nu era responsabilitatea mea. Dar sunt satisfăcut că studiile au fost verificate.

Byrne interveni:

— De trei ori, cu trei programe diferite. Bineînţeles că există variaţii minore. Dar toate sunt sigure şi semnificative.

Numai că atunci când le-am repetat pe computerul meu de birou, n-a mai fost aşa. Şi ăsta-i adevărul, domnule Preşedinte. Dacă introduci toate datele pe un computer mare racordat la reţea obţii un rezultat. Dacă le introduci într-unul mic şi neracordat la reţea obţii un cu totul altul.

Preşedintele bătea darabana cu degetele mari pe birou.

— Care-i concluzia ta?

Byrne ridică din umeri. Avea douăzeci şi trei de ani şi locul în care se afla îl intimida. Privi către Scanyon pentru a-i cere ajutorul dar nu primi nici unul; şi atunci spuse:

— Domnule Preşedinte, trebuie să puneţi altcuiva această întrebare. Eu vă pot spune doar părerea mea. Cineva a intrat în reţeaua noastră de computere.

Preşedintele îşi frecă gânditor lobul urechii stângi şi dădu încet din cap. Se uită un moment la Byrne apoi fără să ridice vocea spuse:

— Carousso, vino-ncoace! Domnule Byrne, ceea ce vezi şi auzi în această încăpere este strict secret. Când pleci, domnul Carousso va avea grijă să fii informat ce înseamnă asta în detaliu; pe scurt, nu trebuie să vorbeşti cu altcineva. Cu nimeni. Niciodată.

Uşa spre anticamera Preşedintelui se deschise şi intră un bărbat înalt, solid şi cu o figură cât se poate de ştearsă. Byrne se holbă la el mirat: Charles Carousso, şeful CIA!

— Cum stăm, Chuck? întrebă Preşedintele. Şi ce-mi poţi spune despre Byrne?

— Bineînţeles că l-am verificat pe domnul Byrne, răspunse şeful Agenţiei pe un ton precis şi fără inflexiuni. Nu există nimic compromiţător – bănuiesc că eşti fericit să afli asta, domnule Byrne. Şi ceea ce susţine el se verifică. Nu-i vorba numai de studiile referitoare la opinia publică. Şi cele referitoare la riscul unui război, la cele de cost şi eficienţă dau un anume rezultat când sunt rulate în computerele din reţea şi alt rezultat pe computerele independente. Sunt de acord cu domnul Byrne. Reţeaua noastră de computere a fost penetrată.

Buzele Preşedintelui erau atât de strânse de parcă nu vroiau să permită ieşirea cuvintelor pe care dorea să le rostească. Şi tot ce spuse fu:

— Vreau să afli cum s-a întâmplat aşa ceva, Chuck. Dar întrebarea care se pune acum este cine e de vină? Asiaticii?

— Nu, Domnule! Am verificat. E imposibil.

— Rahat, cum să fie imposibil? urlă Preşedintele. S-a mai întâmplat o dată cu sistemele de simulare ale lui Roger Torraway.

— Domnule Preşedinte, acela a fost un caz complet diferit. Am descoperit intercepţia şi am neutralizat-o. Era la un cablu subteran. Circuitele de comunicaţie ale principalelor noastre computere sunt absolut de nepătruns. Aruncă o privire lui Byrne. Aveţi un raport referitor la tehnicile implicate, domnule Preşedinte. Voi fi fericit să le discut cu dumneavoastră altă dată.

— Oh, nu vă faceţi probleme, zise Byrne zâmbind pentru prima dată. Toată lumea cunoaşte că legăturile sunt trecute prin dispozitive multiple de antiinterceptare. Dacă m-aţi verificat, sunt sigur că aţi aflat că o mulţime dintre noi se străduieşte să pătrundă în reţele, nici unul nereuşind s-o facă până acum.

Şeful Agenţiei aprobă din cap.

— De fapt, domnule Preşedintele, noi tolerăm aşa ceva; e un bun mijloc de a ne testa mijloacele de securitate. Dacă cei ca domnul Byrne nu se pot gândi la o modalitate de a pătrunde prin ele, atunci mă îndoiesc c-o pot face asiaticii. Sistemele sunt impenetrabile. Aşa trebuie să fie. Ele controlează circuitele care merg la Centrul de Război din Butte, la Biroul Central de Recensământ, la UNESCO...

— Aşteaptă o clipă! lătră Preşedintele. Vrei să spui că sistemele noastre sunt legate atât cu UNESCO pe care-l folosesc şi asiaticii, cât şi cu Centrul de Război?

— Nu există absolut nici o posibilitate de scurgere...

— Există una, Carousso!

— Nu spre asiatici, domnule Preşedinte.

— Tocmai mi-ai spus că există un circuit care iese din calculatoarele noastre şi merge la Centrul de Război şi altul care merge direct la asiatici trecând prin UNESCO!

— Chiar şi aşa, domnule Preşedinte, garantez într-un mod absolut că nu este vorba de asiatici. Am şti asta. Toate computerele importante sunt legate în cruciş într-o anume măsură. E ca şi cum ai spune că există un drum de oriunde spre oriunde. E adevărat, aşa este. Dar mai sunt şi blocaje. Nu există nici o modalitate ca Noua Asie Populară să aibă acces la Centrul de Război sau la cele mai multe din studiile noastre. Chiar şi aşa, dacă ar fi făcut-o, am fi ştiut din surse acoperite. N-au făcut-o. Şi în orice

caz, domnule Preşedinte, vă puteţi gândi la vreun motiv pentru care Noua Asie Populară să falsifice rezultatele noastre pentru a ne obliga să colonizăm planeta Marte?

Preşedintele continuă să bată darabana, privind în jurul camerei. În cele din urmă, oftă:

— Sunt dispus să mă raliez logicii tale, Chuck. Dar dacă nu sunt asiaticii care au pătruns în reţeaua noastră de computere, atunci cine a făcut-o?

Şeful Agenţiei rămase tăcut cu un aer posomorât.

— Şi, mârâi Dash, de ce pentru numele lui Dumnezeu?

17
O zi din viaţa unui marţian

Roger nu putea vedea energia propagată prin microunde provenită de pe Deimos dar îi simţea căldura. Când era în apropierea razei, îşi desfăcea aripile şi acumula energie, când se afla departe de sursa de energie, se folosea de cea stocată în acumulatori. Nu avea nici un motiv acum să acumuleze energie, pentru că tot mai multă se scurgea de pe cer ori de câte ori Deimos se afla deasupra orizontului. Erau doar câteva ore în fiecare zi în care nici soarele şi nici satelitul natural al lui Marte nu se afla pe cer, iar capacitatea sa de înmagazinare era de mai multe ori suficientă pentru aceste scurte perioade.

Bineînţeles că în interiorul domurilor foliile metalice îi furau energia înainte ca aceasta să ajungă la el aşa încât îşi limită timpul petrecut cu ei. Nu-l deranja deloc. Şi oricum prăpastia dintre ei se lărgea pe zi ce trecea. Ei urmau să se întoarcă pe planeta lor, iar Roger avea să rămână la a lui. Nu le comunicase acest lucru dar se hotărâse deja. Pământul începuse să semene cu un loc bizar şi plăcut pe care-l vizitase odată şi care nu-i plăcuse prea mult. Riscurile şi pericolele lumii terestre nu mai erau ale sale. Nici chiar atunci când fuseseră durerile şi temerile sale personale.

În interiorul domului, cu un rezervor de oxigen în spate, Brad planta fericit răsaduri de morcovi printre şirurile de ovăz siberian.

— Vrei să mă ajuţi, Rog? Vocea îi suna strident în atmosfera rarefiată; lua frecvente guri de oxigen din muştiucul aflat lângă bărbia sa, apoi când respira vocea îi era puţin mai gravă dar totuşi stranie.

— Nu, Don vrea să-i culeg mai multe eşantioane. Voi fi plecat în timpul nopţii.

— În regulă.

Brad era mai interesat de răsadurile sale decât de Torraway, iar Torraway nu mai era deloc interesat de Brad. Uneori îşi amintea că acest bărbat fusese amantul soţiei sale, dar

pentru a simţi vreo durere trebuia să-şi amintească de faptul că avusese o nevastă. Nu merita efortul. Mai interesantă era atracţia exercitată de valea aflată dincolo de linia colinelor şi de propria sa fermă. Trecuseră deja câteva săptămâni bune de când aducea eşantioane ale vieţii marţiene pentru a i le arăta lui Don Kayman. Nu se găseau din abundenţă – poate două sau trei împreună într-un bulgăre de sol şi apoi nimic pe o suprafaţă de sute de metri. Dar nu erau greu de găsit – cel puţin nu pentru el. De îndată ce învăţase să recunoască culoarea lor specială – lungimi de undă în ultraviolet pe care suprafaţa lor de cristal le reflecta pentru a le permite supravieţuirea într-un mediu cu radiaţie puternică – filtra din reflex benzile sale de vedere pentru a vedea color numai pe acea lungime de undă şi astfel ele deveneau vizibile pe kilometri întregi.

Aşadar adusese cu el la început o duzină, apoi o sută; păreau să existe patru varietăţi diferite şi nu trecu mult până când Kayman îi ceru să se oprească. Avea toate eşantioanele pe care trebuia să le studieze şi încă mai mult de jumătate din fiecare în formalină pentru a le duce pe Pământ şi firea sa grijulie era neliniştită în legătură cu distrugerea ecologiei lui Marte. Roger începu să replanteze câteva din ele în apropierea domului. Îşi spuse că era bine de văzut dacă energia transmisă de generator făcea vreun rău formelor de viaţă native.

Dar Roger ştia în sinea sa că ceea ce era important pentru el era horticultura. Era planeta sa şi o înfrumuseţa pentru sine.

Ieşi din dom, se întinse voluptos pentru o clipă în căldura oferită atât de soare cât şi de microunde şi-şi verifică bateriile. Introduse cu îndemânare fişele în computerul din spate şi în acumulatorul aflat la baza domului şi spuse fără a privi spre naveta de asolizare:

— Sunt pe punctul de a pleca, Don.

Vocea lui Kayman răspunse instantaneu prin radio:

— Nu sta mai mult de două ore fără a mă contacta, Roger. Nu vreau să fiu nevoit să vin după tine.

— Îţi faci prea multe griji, declară Roger, scoţând fişele.

— Eşti doar supraom, mormăi Kayman, dar nu eşti Dumnezeu. Ai putea să cazi, să-ţi rupi ceva...

— N-o s-o fac. Brad? La revedere!

În interiorul domului triplu, Brad privi peste tulpinile de grâu care îi ajungeau până la subţioară şi-şi flutură mâna.

Trăsăturile nu i se distingeau prin domul acoperit cu o peliculă subţire; plasticul reţinea cele mai nocive ultraviolete dar estompa şi o parte din lungimile de undă vizuale. Dar Roger îl vedea făcând din mână.

— Ai grijă! Contactează-ne înainte de a ieşi din raza vizuală aşa încât să ştim când să începem a ne nelinişti!

— Da, mamă. Ce curios, reflectă Roger. De fapt îi plăcea de Brad. Situaţia îl interesa ca o problemă abstractă. Să fi fost poate pentru că era castrat? În sistemul său circula testosteron, implant de steroid pe care avuseseră grijă să i-l facă. Visurile sale erau uneori sexuale şi uneori o visa pe Dorrie, dar disperarea surdă şi mânia pe care o simţise pe Pământ se atenuase pe Marte.

Era deja la un kilometru de dom, alergând cu uşurinţă în lumina caldă a soarelui, cu fiecare pas coborând precis în locul cel mai sigur şi fiecare şoc propulsându-l înainte prin aer la aceeaşi distanţă. Viziunea îi era dată de un sistem de supraveghere de joasă energie, cuprinzând totul într-o imagine în formă de lacrimă al cărui punct central era locul în care se afla el şi al cărui lob, cincizeci de metri în diametru, era la mai mult de o sută de metri în faţa sa. Nu ignora restul peisajului. Dacă ar fi apărut ceva neobişnuit – mai mult decât orice dacă s-ar fi mişcat ceva – l-ar fi văzut imediat. Dar asta nu-l distrăgea de la gândurile sale. Încerca să-şi aducă aminte cum fusese sexul cu Dorrie. Nu era greu să-ţi aduci aminte de parametrii ei fizici. Mai dificil era să simtă ceea ce simţise în pat cu ea; era ca şi cum încerca să-şi amintească bucuria concretă a unei ciocolate băute la unsprezece ani sau a primei ţigări cu marihuana la cincisprezece ani. Era mai uşor să simtă ceva pentru Sulie Carpenter, deşi pe cât îşi aducea aminte nu-i atinsese nici o parte a corpului în afara vârfurilor degetelor şi asta se întâmplase accidental (bineînţeles că ea în schimb îi atinsese fiecare parte a corpului). Din când în când se tot gândise la sosirea lui Sulie pe Marte. La început părea ceva ameninţător. Apoi devenise ceva interesant, o schimbare aşteptată cu răbdare. Acum – acum, realiză Roger, dorea să se întâmple curând, nu peste patru zile când ea trebuia să asolizeze după ce pilotul avea să fi terminat verificările la faţa locului ale computerului 3070 şi ale generatorului MHD. Curând.

Schimbaseră câteva salutări ocazionale prin radio. O dorea mai aproape. Dorea să o atingă...

Imaginea lui Dorrie purtând aceeaşi îmbrăcăminte monotonă se formă în faţa sa.

— Mai bine ai lua legătura cu baza, scumpule! zise ea.

Roger se opri şi privi în jur, o viziune normală într-un spectru perfect pământesc.

Era aproape la jumătatea drumului până la munţi, zece kilometri buni de la dom şi naveta de asolizare. Urcase până acum şi terenul plat părea să se rostogolească; de-abia putea vedea vârful domului iar antena de pe navă era un fel de ţăruş minuscul. Cu un efort conştient, aripile se aşezară singure pe spate pentru a direcţiona şi mai bine semnalul radio în acelaşi fel în care cineva care strigă îşi face căuş mâinile în jurul gurii.

— Totu-i în regulă, spuse el şi vocea lui Don Kayman îi răspunse în minte:

— E bine, Roger. Se întunecă în trei ore.

— Ştiu. Şi după lăsarea întunericului, temperatura avea să fie de nesuportat; peste şase ore din acel moment putea atinge o sută cincizeci de grade sub zero. Dar Roger mai fusese în întuneric până atunci şi toate sistemele sale funcţionaseră minunat.

— Iau din nou legătura cu voi prin RDF[60] când ajung pe o colină destul de înaltă pentru a permite acest lucru, promise el, se răsuci şi porni din nou spre munţi.

Atmosfera era mai ceţoasă decât mai înainte. Îşi permise să-şi simtă receptorii de pe piele şi-şi dădu seama că vântul se intensificase. Furtună de nisip? Supravieţuise şi la aşa ceva; dacă vremea avea să se înrăutăţească, se putea strecura pe undeva, dar pentru aşa ceva era nevoie ca vremea să fie cu adevărat rea. Rânji în sinea sa – nu învăţase cum s-o facă cu faţa lui cea nouă – şi continuă să alerge în salturi...

La apusul soarelui se afla la umbra munţilor, la o înălţime destul de mare pentru a putea vedea clar domul de la o distanţă mai mare de douăzeci de kilometri.

Acum furtuna de nisip bântuia undeva sub el şi părea să se deplaseze. Se oprise de două ori pentru scurt timp şi aşteptase cu aripile strânse în jurul corpului. Fusese doar o

---

60 Radio direction finder – radio gonimetru (n. tr.)

precauţie de rutină; nu se lăsase niciodată pradă neliniştii. Aranjându-şi aripile pe spate, luă legătura prin radio:

— Don? Brad? Raportează băiatul vostru rătăcitor!

Când veni răspunsul, era distorsionat şi scrâşnitor producând o senzaţie neplăcută de parcă dinţii cuiva s-ar fi frecat de o bucată de şmirghel.

— Semnalul e mizerabil, Roger. Eşti bine?

— Desigur. Dar ezită. Paraziţii de la furtună erau destul de puternici aşa încât la început nu-şi dădu seama care din cei doi îi vorbea; numai după un moment identifică vocea ca fiind cea a lui Brad.

— Poate mă întorc acum, spuse el.

Cealaltă voce şi mai distorsionată:

— Faci fericit un preot bătrân dacă procedezi aşa, Roger. Vrei să-ţi ieşim în întâmpinare?

— La dracu', nu. Merg mai repede decât voi. Culcaţi-vă! ne vedem peste patru sau cinci ore.

Roger mai mormăi câteva cuvinte, apoi se aşeză pe sol şi privi în jur. Nu era obosit. Aproape că uitase cum era să fii obosit.

În cele mai multe nopţi dormea o oră sau două şi mai moţăia din când în când în timpul zilei, mai mult din plictiseală decât din oboseală. Partea organică din el încă mai impunea anumite cerinţe metabolismului, dar oboseala resimţită în oase după un prelung efort nu mai făcea parte din experienţa sa de viaţă. Se aşezase pentru că îi plăcea să stea pe o piatră şi să privească fix peste valea căminului său. Umbra prelungă a muntelui depăşise deja domul şi doar vârfurile de pe partea cea mai îndepărtată mai erau încă luminate. Se vedea chiar linia demarcatoare între partea luminată şi cea neluminată; aerul rarefiat al lui Marte nu difuza prea mult umbra. Aproape că putea s-o vadă mişcându-se.

Cerul era minunat de frumos deasupra capului. Era destul de uşor să vezi stelele mari strălucitoare chiar şi în timpul zilei, în special pentru Roger, dar noaptea erau fantastice. Distingea diferitele nuanţe: albastrul de oţel al lui Sirius, roşul de sânge al Alderaban-ului, auriul murdar al lui Polaris. Lărgindu-şi spectrul vizibil în infraroşu şi ultraviolet vedea stele noi şi strălucitoare ale căror nume nu le cunoştea; era posibil să nu fi avut nume pentru că în afară de el putuseră fi distinse ca obiecte strălucitoare doar de astronomii ce foloseau plăci speciale. Reflectă asupra

problemei drepturilor de a le denumi; dacă el era singurul care putea vedea acea pată strălucitoare în constelaţia Oreion, avea el oare dreptul s-o boteze? Ar obiecta cineva dacă ar numi-o „Steaua lui Sulie”?

De altfel vedea ceea ce era pentru moment adevărata stea a lui Sulie... sau corpul ceresc; Deimos nu era o stea. Se holbă la ea şi se amuză încercând bineînţeles să-şi imagineze faţa lui Sulie...

— ROGER, SCUMPULE!

Torraway sări drept în sus şi ateriză la un metru depărtare. Urletul din capul său fusese asurzitor. Fusese el oare real? N-avea cum şti; vocile lui Brad sau Don Kayman şi vocea simulată a soţiei sale sunau la fel de familiar în interiorul capului său. Nici măcar nu era sigur cui aparţinea vocea – lui Dorrie? Dar în acel moment se gândea la Sulie Carpenter şi vocea fusese atât de straniu deformată încât putea să fi aparţinut fie uneia, fie nici uneia din cele două femei.

Iar acum nu se mai auzea nici un sunet în afară de pocnetele şi scrâşniturile rocilor pe măsură ce crusta de la suprafaţă răspundea la scăderea rapidă a temperaturii. Roger nu era conştient de răcoare ca atare; dispozitivele sale interne de încălzit menţineau acea parte a corpului la o temperatură constantă şi vor continua s-o facă cu aceeaşi uşurinţă în tot cursul nopţii. Dar ştia că acum erau cel puţin cincisprezece grade sub zero.

Încă un bubuit:

— ROG... CRED CĂ TREBUIE...

Chiar şi cu avertismentul primit mai înainte, urletul răguşit era dureros. De data aceasta surprinse o imagine fugitivă a siluetei simulate a lui Dorrie, stând în picioare – ce straniu! – pe absolut nimic la vreo duzină de metri în aer.

Antrenamentul îşi spuse cuvântul. Roger se răsuci spre domul îndepărtat sau spre locul în care credea că se afla acesta, îşi strânse aripile pe spate şi articulă clar:

— Don! Brad! S-a produs un deranjament la unul din sisteme. Recepţionez un semnal dar nu-l pot interpreta.

Aşteptă. Nici un răspuns, nimic în interiorul capului său cu excepţia propriilor sale gânduri şi un vâjâit confuz pe care-l recunoscu ca fiind paraziţi.

— ROGER!

Din nou Dorrie, de zece ori mai mare ca în realitate, înălţându-se deasupra sa, cu o grimasă de frică şi mânie întipărită pe faţă. Părea să se întindă în jos, spre el, apoi se aplecă curios într-o parte precum o imagine TV ce pâlpâia pe un ecran şi dispăru.

Roger simţi o durere aparte, încercă s-o îndepărteze considerând-o frică, o simţi din nou şi-şi dădu seama că era vorba de răceală. Se întâmplase ceva cu totul serios.

— Ajutaţi-mă! urlă el. Don! Am probleme – ajutaţi-mă! Dealurile îndepărtate şi întunecoase păreau să pulseze încet. Privi în sus. Stelele deveneau lichide şi începeau să se prelingă de pe cer.

* * *

În visul lui Don Kayman, el şi sora Clotilda stăteau pe o pajişte în faţa unei cascade şi mâncau bureţi. Nu bomboane, ci bureţi fripţi înmuiaţi într-un fel de sos din brânză şi vin. Clotilda îl avertiza de existenţa unei primejdii.

— Au de gând să ne dea afară, spuse ea, tăind un sfert dintr-un burete şi înfigându-l într-o furculiţă de argint cu doi dinţi, pentru că ai luat un C la omiletică – şi afundându-l în farfuria cu fund de cupru de pe flacăra cu alcool – şi trebuie, pur şi simplu trebuie să te trezeşti...

Şi el se trezi.

Brad era aplecat peste el.

— Haide, Don, trebuie să ieşim de aici!

— Ce s-a-ntâmplat? Kayman îi trase sacul de dormit peste piept cu mâna cea sănătoasă.

— Nu obţin nici un răspuns de la Roger. Nu răspunde. I-am trimis un semnal prioritar. Apoi am crezut că-l aud la radio, dar foarte slab. Fie că e în afara câmpului vizual fie că transmiţătorul nu-i funcţionează.

Kayman se strecură afară din sac şi rămase aşezat. În astfel de momente, imediat după ce se trezea, braţul îl durea cel mai tare – şi îl durea şi acum. Şi-l scoase din minte.

— Ai poziţia sa?

— Cea de acum trei ore. N-am putut să-i determin poziţia la ultima transmisie.

— Nu poate fi prea departe de acolo. Kayman aluneca deja în partea de jos a costumului de presiune. Restul era cel mai greu – încercarea de a-şi băga braţul în atele în mâneca costumului.

Reuşiseră să întindă puţin mâneca şi să etanşeze orice posibilitate a unei rupturi, dar nu era uşor să intri în el nici măcar în cele mai bune condiţii posibile. Acum, în grabă, te scotea pur şi simplu din minţi.

Brad era deja în costum şi arunca nişte echipament într-un sac.

— Crezi că va trebui să recurgi la o operaţie de urgenţă? întrebă Kayman.

Brad se încruntă şi-şi văzu mai departe de treabă.

— Nu ştiu ce va trebui să fac. E în plină noapte, Don, şi Roger e undeva la aproape cinci sute de metri înălţime. E frig.

Kayman nu mai zise nimic. Până termină de echipat, Brad părăsise de mult naveta de asolizare şi-l aştepta la volanul vehiculului de teren. Kayman se căţără cu greutate şi el şi acesta se puse deja în mişcare înainte de a reuşi să-şi pună centura. Reuşi să-şi ţină echilibrul doar cu călcâiele şi cu braţul invalid în timp ce-şi prindea centura cu celălalt.

— Ai vreo idee de distanţă? întrebă el.

— Undeva pe dealuri, răsună vocea lui Brad în urechea sa; Kayman tresări şi micşoră volumul la radio.

— Poate două ore? ghici el făcând un calcul rapid.

— Poate, dacă a pornit deja înapoi. Dacă nu se poate mişca – sau dacă cumva se mişcă în cerc pe acolo pe undeva şi va trebui să-l depistăm prin RDF... Vocea i se stinse. Cred că totul e bine în ceea ce priveşte temperatura, continuă Brad după un minut. Dar nu ştiu. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat.

Kayman privi fix înainte. Dincolo de lumina strălucitoare împrăştiată de farul vehiculului nu era nimic de văzut cu excepţia câmpului strălucitor de stele care era întrerupt la orizont precum marginea dantelată a unui şerveţel. Creasta muntelui. Aceasta trebuia să fie reperul după care se ghida Brad, se gândi Kayman: să te îndrepţi întotdeauna spre punctul cel mai de jos dintre vârful dublu de la nord şi cel mai înalt exact dinspre sud. Strălucitoarea Aldebaran atârna deasupra vârfului cel mai înalt, un bun reper pentru navigaţie, cel puţin până va avea să apună peste o oră sau aşa ceva.

Kayman se cuplă la antena puternică a vehiculului.

— Roger, spuse el ridicând vocea deşi ştia că acest lucru n-avea nici o importanţă. Mă auzi? Îţi ieşim în întâmpinare.

Nici un răspuns. Kayman se lăsă pe spate în scaun încercând să minimalizeze zdruncinăturile vehiculului. Era destul de rău pe porţiunea cea mai plată a terenului când se foloseau doar roţile dar când au început să urce folosindu-se de picioarele telescopice, Don începu să creadă că avea să fie pur şi simplu aruncat din vehicul în ciuda centurii de siguranţă, fiind sigur că avea să-i fie cel puţin rău. În faţa lor, raza săltăreaţă a farului scotea la iveală o dună, o rocă ce uneori reflecta o străfulgerare de lumină de pe o faţetă de cristal.

— Brad, nu te înnebuneşte lumina asta? De ce nu foloseşti radarul?

Auzi o respiraţie şuierătoare în radioul de la costum de parcă Brad fusese pe punctul de a-l încuraja. Apoi silueta de lângă el întinse mâna spre un buton de pe coloana de direcţie. Panoul albăstrui situat exact sub parbrizul anti-nisip de lumină, dezvăluind terenul din faţa lor; farul se stinse. Acum era mai uşor de distins linia neagră a munţilor.

Treizeci de minute. Cel mult un sfert din distanţă.

— Roger, chemă din nou Kayman. Mă auzi? Suntem pe drum. Când ajungem destul de aproape, te localizăm. Dar dacă poţi, răspunde acum...

Nici un răspuns.

Un bec cu argon începu să pâlpâie rapid pe panoul de comandă. Cei doi bărbaţi se priviră unul pe celălalt prin geamurile costumelor, apoi Kayman se aplecă şi schimbă frecvenţa, trecând pe aceea a staţiei orbitale.

— Aici Kayman, zise el.

— Părinte Kayman? Ce se întâmplă acolo jos?

Vocea era una feminină ceea ce însemna bineînţeles Sulie Carpenter. Kayman îşi alese cu grijă cuvintele:

— Roger are nişte probleme de transmisie. Mergem să verificăm.

— Mi se pare a fi ceva mult mai serios. V-am auzit încercând să luaţi legătura cu el.

Don nu răspunse aşa încât ea continuă:

— L-am localizat, dacă vreţi un relevment...

— Da! urlă el furios pe sine însuşi; trebuiau să se fi gândit imediat la facilităţile RFD-ului de pe Deimos. Era uşor pentru Sulie sau oricare din astronauţii de pe orbită să-i ghideze.

— Coordonate grilă trei p unu şapte, doi doi z patru. Dar se deplasează. Direcţie aproximativ opt nouă, viteză aproximativ doisprezece kilometri pe oră.

Brad aruncă o privire la propriul lor curs şi spuse:

— Perfect. Vine exact spre noi.

— Dar de ce atât de încet? întrebă Kayman.

O secundă mai târziu se auzi vocea lui Sulie:

— Asta vreau să ştiu şi eu. E rănit?

Kayman răspunse iritat:

— Nu ştim. Ai încercat să iei legătura prin radio?

— De nenumărate ori – aşteaptă o clipă! Pauză, apoi vocea i se auzi din nou:

— Dinty îmi spune să vă comunic că-l localizează cât de mult va putea dar unghiul e prost. Aşa încât nu m-aş baza pe poziţia pe care ţi-am dat-o mai... ce? Poate pentru încă patruzeci şi cinci de minute vom fi cu totul sub linia orizontului.

Brad spuse:

— Fă ceea ce poţi! Don, ţine-te bine! Vreau să văd cât de repede poate să meargă porcăria asta.

Şi zdruncinăturile vehiculului se triplară pe măsură ce Brad acceleră. Kayman încercă să-şi înăbuşe greaţa destul de mult timp pentru a se înclina în faţă şi a studia vitezometrul. Diapozitivul cuplat la harta aflată lângă ecranul radarului îi indică tot ce vroia să ştie: chiar dacă şi-ar fi putut păstra viteza actuală, Deimos avea să treacă dincolo de linia orizontului înainte ca ei să poată ajunge la Roger Torraway. Comută din nou pe circuitul direcţional.

— Roger, chemă el, Roger, mă auzi? Răspunde!

* * *

Treizeci de kilometri mai departe, Roger era la ananghie în interiorul propriului său corp.

Conform percepţiilor sale, alerga spre casă cu un mers folosit la o cursă de marş de mare viteză. Ştia că percepţiile sale erau greşite. Nu ştia cât de greşite; nu putea fi sigur în câte feluri; dar ştia că fratele pe care îl purta în spate îi influenţa

simţul temporal; şi ceea ce ştia foarte sigur era ceea ce mai putea controla ce se întâmpla cu el. Era sigur din punct de vedere intelectual că mersul era de fapt o plimbare destul de înceată. Dar simţea că alerga. Pentru percepţiile sale peisajul defila la fel de rapid de parcă ar fi alergat cu viteză maximă. Numai că viteza maximă implica sărituri prin aer şi în nici un moment picioarele nu îi erau în aer în acelaşi timp; concluzia: păşea, iar computerul din spate îi încetinise simţul temporal pentru a-l menţine relativ calm.

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu reuşea în tentativa sa.

Când fratele-computer preluase controlul fusese un moment terifiant. Roger rămăsese în picioare, neputând nici să se mişte şi nici măcar să vorbească. Peste tot în jurul său cerul negru pulsa cu fulgerări de auroră, solul însuşi trezindu-se şi mişcându-se precum valurile de căldură într-un deşert; imagini fantomatice dansau când înăuntru, când în afara viziunii sale. Nu putea crede ceea ce-i spuneau simţurile şi nici nu-şi putea îndoi nici măcar un singur deget. Apoi îşi simţi propriile mâini întinzându-se înspre spate, palpând şi urmărind locurile în care aripile se prindeau de omoplaţi, căutând cablurile care duceau la baterii. Altă pauză glaciară. Apoi acelaşi lucru, pipăind în jurul boxelor de conexiune ale computerului. Ştia destul pentru a-şi da seama că acum computerul se verifica pe sine însuşi; ceea ce nu ştia era ce avea să găsească şi ce putea face după ce va fi localizat defecţiunea. Din nou pauză. Apoi îşi simţi degetele cercetând mufele în care introdusese cablurile de realimentare...

Îl străfulgeră o durere violentă, asemănătoare cu cele mai cumplite dureri de cap sau cu o lovitură de crosă. Dură doar un moment, apoi dispăru şi lăsă în urma ei doar un fulger imens şi imprecis. Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Era conştient că degetele sale scormoneau uşor şi cu mare îndemânare la bornele de conexiune. Încă o durere rapidă, după cât se părea în clipa când propriile sale degete făcură un scurt.

Apoi simţi cum îşi închide ventilul – clapă şi-şi dădu seama că nu reuşise să facă acest lucru după ce se alimentase la dom.

Şi după o întrerupere momentană a oricărui circuit, începu să se deplaseze încet şi cu grijă în josul pantei spre dom.

Habar n-avea cât timp mersese. Într-un anume moment percepţia sa temporală fusese încetinită dar nu putea spune nici măcar când avusese loc. Toate percepţiile sale fuseseră

înregistrate şi prelucrate. Cunoştea acest lucru pentru că ştia că acea secţiune a solului marţian pe care o traversa acum nu era nici uşor luminată şi nici în culori în timp ce orice în jur era aproape inform şi negru. Dar nu putea schimba asta. Nici măcar nu-şi putea modifica direcţia privirii. Cu o regularitate de metronom mătura terenul dintr-o parte într-alta, dar scana mai puţin frecvent cerul sau chiar se răsucea pentru a privi înapoi; restul timpului privea decis drumul pe care păşea, întrezărind doar periferic restul peisajului cufundat în întuneric.

Iar picioarele sale mergeau înainte – cât de repede? O sută de paşi pe minut? Nu putea spune. Încercă să-şi facă o idee despre timp observând luminozitatea stelelor de deasupra orizontului, dar deşi nu era dificil să-şi numere paşii şi să încerce a ghici momentul când acele stele aflate iniţial pe poziţia lor cea mai joasă urcaseră patru sau cinci grade – ceea ce ar însemna cam zece minute – era imposibil să păstreze toate acestea în minte destul timp pentru a obţine un rezultat plin de înţeles. Asta în afară de faptul că viziunea sa continua să oscileze faţă de linia orizontului fără nici un avertisment.

Era complet prizonier al fratelui pe care-l purta în spate, supus voinţei sale, înşelat de interpretările sale – şi era extrem de neliniştit.

Ce nu mersese bine? De ce îi era frig când doar o atât de mică parte din el putea simţi realitatea senzorială? Şi totuşi tânjea după răsăritul soarelui, visa plin de regret să se scalde în radiaţia transmisă prin microunde de pe Deimos. Roger încercă să judece folosindu-se de datele de care dispunea. Frigul pe care-l simţea. Necesitatea unor impulsuri de energie: asta era interpretarea indicaţiilor pe care le avea. Dar de ce să fi avut nevoie de mai multă energie când îşi încărcase complet bateriile? Renunţă la această problemă pentru că nu-i vedea rezolvarea, dar ipoteza părea solidă şi explica modul de mişcare de joasă energie; pasul era mult mai încet decât obişnuitele sale salturi, dar în kw oră pe kilometru era mult mai eficient din punct de vedere al costului. Poate că explica chiar şi momentele de nefuncţionalitate ale sistemelor sale de percepţie. Dacă fratele-computer descoperise înaintea sa că avea insuficientă energie pentru necesităţile sale previzibile, cu siguranţă că avea să o raţionalizeze pentru nevoile cele mai esenţiale. Sau cele pe care le considera el ca fiind cele mai esenţiale: călătoria, împiedicarea

părţilor sale organice să îngheţe, folosirea propriilor informaţii şi a procedurilor de control. Care din păcate nu-l implicau şi pe el.

Cel puţin, îşi zise el, misiunea esenţială a computerului din spate era de a se proteja pe el însuşi, ceea ce însemna păstrarea în viaţă a părţii organice a lui Roger Torraway. Putea fura energie de la acea parte a sa care-i menţinea mintea echilibrată: îl lipsea de comunicaţii, îi împiedica percepţiile. Dar el era sigur că avea să se întoarcă la navă în viaţă.

Dacă nu cumva nebun.

Parcursese deja mai mult de jumătate din drumul înapoi, era aproape sigur de asta. Şi era încă cu mintea întreagă. Pentru a rămâne aşa nu trebuia să-şi facă griji. Pentru a nu şi le face, trebuia să se gândească la alte lucruri. Îşi imagină prezenţa sclipitoare a lui Sulie Carpenter aflată doar la câteva zile depărtare; se întrebă dacă era serioasă în legătură cu rămânerea pe Marte. Se întreba dacă era serios el însuşi. Se lăsă pradă amintirilor legate de mâncărurile servite la recepţiile la care participase; pasta de spanac cu smântână la Sirmione lângă apele limpezi ale lacului Garda; friptura de Kobe din Nagoya, chili iute ca focul în Matamoras. Se gândi la chitara sa şi-şi propuse să cânte din nou. Însă aerul din dom conţinea prea multă apă pentru a reuşi, iar lui Roger nu-i prea plăcea în nava spaţială; şi bineînţeles că în aer liber sunetul avea o tonalitate ciudată, pentru că se propaga la urechea internă prin oasele craniului. Silenţios. Exersă câteva game, oscilând de la cele înalte la cele minore. Îşi imagină degetele intonând un *mi* minor, un *re*, un *do* şi un *si* în pasajele de început ale lui „Greensleeves” şi le fredonă în minte. Lui Sulie avea să-i placă să le cânte acompaniată la chitară. Astfel vor trece friguroasele nopţi marţiene...

Brusc deveni alert.

Noaptea marţiană nu se mai scurgea la fel de repede.

Din punct de vedere subiectiv părea că pasul se transformase dintr-unul de curse într-unui de ritm vioi; dar Roger ştia că nu acesta se schimbase; ci percepţia sa temporală revenise la normal – poate puţin mai înceată decât cea normală: părea să înainteze destul de încet şi metodic.

De ce?

Ceva era în faţa sa. La cel puţin un kilometru depărtare. Şi era foarte strălucitor.

Nu-şi putea da seama.

Un dragon?

Părea să înainteze în salturi spre el, scoţând o limbă prelungă de lumină asemănătoare unei flăcări.

Corpul i se opri. Căzu în genunchi şi începu să se târască, foarte încet, lipit de sol.

E o nebunie, îşi zise el. Nu există dragoni pe Marte. Ce fac? Dar nu se putu opri. Corpul mergea înainte, un genunchi şi mâna opusă, şi o mână şi genunchiul opus înfipte în colinele de nisip. Rapid şi cu grijă începu să sape în solul marţian acoperit de praf pentru a-şi face un culcuş, aruncând o parte din pământul respectiv peste el însuşi. În interiorul capului mormăiau nişte voci slabe dar nu înţelegea ce spuneau; erau prea neclare şi prea deformate.

Dragonul încetini şi se opri la câţiva metri, limba sa de flacără glacială îndreptată spre munţi. Viziunea i se înceţoşă şi se schimbă; flacăra se întunecă, iar lucrul însuşi deveni o luminescenţă fantomatică. Două creaturi mai mici coborau de pe spatele său, fiare urâte asemănătoare maimuţelor, fiare care răspândeau ameninţare prin fiecare gest.

Nu existau dragoni pe Marte şi nici gorile.

Roger îşi adună toate puterile.

— Don! urlă el. Brad!

Nu putea lua legătura.

Ştia că fratele-calculator reţinea încă energie de la transmiţător. Ştia că percepţiile îi fuseseră deformate, că dragonul nu era dragon şi nici gorila gorilă. Ştia că ceva foarte rău era posibil să se întâmple dacă nu putea contramanda comenzile fratelui aflat în spatele său; şi asta pentru simplul fapt că ştia că degetele i se încolăceau foarte încet şi delicat în jurul unui bolovan de limonit de mărimea unei mingi de baseball.

Şi ştiu că nu mai fusese niciodată în viaţă atât de aproape de a înnebuni ca în acel moment.

Roger făcu un efort imens pentru a-şi recăpăta judecata limpede.

Dragonul nu era dragon. Era vehiculul special conceput pentru Marte.

Maimuţele nu erau maimuţe. Erau Brad şi Don Kayman.

Nu-l ameninţau. Făcuseră tot acest drum într-o noapte marţiană în care crăpau pietrele de frig pentru a-l găsi şi ajuta.

Repetă toate aceste lucruri din nou şi din nou precum o litanie; dar indiferent ce gândea, era incapabil să contracareze ceea ce făceau braţele şi corpul său. Braţele ridicară bolovanul; corpul se înălţă; braţele aruncară bolovanul cu mare precizie drept în farul vehiculului.

Lunga limbă de flacără glacială dispăru.

Lumina provenită de la un milion de stele mistuitoare era suficientă pentru Roger dar avea să fie de foarte mic ajutor pentru Brad şi Don Kayman. Îi vedea (tot gorile, tot ameninţătoare la înfăţişare) împleticindu-se; şi simţea ce făcea propriul lui corp.

Se târa spre ei.

— Don! strigă el. Atenţie! Numai că vocea nu răzbătu niciodată afară din craniul său.

— E o nebunie, îşi spuse el. Trebuie să mă opresc!

Nu se putea opri.

— Ştiu că nu este un duşman! Realmente nu vreau să le fac rău...

Dar continua să avanseze.

Era aproape sigur că le putea auzi vocile. Atât de aproape... În condiţii normale fără intervenţia controlului automat al volumului, transmiţătorul lor ar fi fost asurzitor pentru percepţiile sale, chiar şi aşa, mai existau câteva scurgeri.

— ... pe aici pe unde...

Da! înţelegea chiar şi cuvintele; iar vocea, era sigur de asta, aparţinea lui Brad.

Strigă din toate puterile:

— Brad! Sunt eu, Roger! Cred că încerc să vă ucid!

Nepăsător, corpul continua să se târască încet. Oare îl auziseră? Strigă din nou; şi de data aceasta îi văzu pe amândoi oprindu-se de parcă ar fi ascultat nişte strigăte venite de departe.

Vocea slabă a lui Don Kayman şopti:

— Brad, sunt sigur că l-am auzit de data aceasta.

— Chiar ai făcut-o! zbieră Roger încercând să speculeze momentul. Atenţie! Computerul a preluat iniţiativa. Încerc să-l contracarez dar... Don! Plecaţi de aici! Încerc să vă ucid!

Nu putu distinge cuvintele; erau mai sonore dar ambii bărbaţi strigau în acelaşi timp şi rezultatul era deformat. Corpul nu-i fusese deloc afectat, continuând înaintarea mortală.

— Nu pot să te văd, Roger!

— Sunt la zece metri de voi – spre sud! Da, sud! Mă târăsc. Aşezaţi-vă pe sol!

Casca preotului străluci în lumina lunii în clipa când se răsuci spre el; apoi Kayman se întoarse şi începu să alerge.

Corpul lui Roger îşi adună forţele şi făcu un salt spre preot.

— Mai repede! strigă Roger. Oh, Dumnezeule, nu vei reuşi niciodată!...

Chiar dacă n-ar fi fost beteag, chiar şi pe lumină şi fără a fi stânjenit de costum, Kayman nu ar fi avut nici o şansă în faţa corpului funcţional al lui Roger. În condiţiile actuale, fuga însemna o pierdere de timp. Roger îşi simţi muşchii contractându-se pentru un salt, îşi simţi mâinile crispându-se gata să apuce şi să distrugă...

Universul se învârti în jurul său.

Ceva îl lovise din spate. Plonjă înainte pe faţă, dar reflexele instantanee îl făcură să se întoarcă pe jumătate chiar în cădere, încleştându-se de lucrul care îl sărise în spate. Brad! Şi-l putea simţi pe Brad luptându-se frenetic cu ceva... cu o parte din...

Şi îl fulgeră durerea cea mai cumplită dintre toate; îşi pierdu cunoştinţa într-o clipită.

* * *

Nici un sunet. Nici o lumină. Nici o senzaţie de pipăit, miros sau gust. Îi trebui mult timp lui Roger până a-şi da seama că era conştient.

Odată, pe când era student şi asista la un miniseminar de psihologie, se oferise voluntar pentru a petrece o oră într-o instalaţie specială de pierdere a simţurilor. Acea oră păru că durează o veşnicie, fără nici un fel de senzaţie, nimic în afară de sunete specifice foarte vagi şi discrete produse de corpul său: zgomotul înăbuşit al pulsului, freamătul uşor al plămânilor. Acum nu era nici măcar atât.

Pentru o perioadă îndelungată. Cât de îndelungată nu putu ghici.

Apoi percepu o mişcare vagă în spaţiul său interior. O senzaţie stranie; greu de identificat; era ca şi cum ficatul şi plămânii îşi schimbau uşor locurile. Dură o bucată de vreme şi realiză că i se făcea ceva. Nu putea spune ce.

Şi apoi o voce:

— ... în primul rând trebuia să fi adus generatorul pe planetă.

Vocea lui Kayman?

Şi răspunsul:

— Nu. În acest fel ar funcţiona doar în raza vizuală. Poate cincizeci de kilometri în cel mai bun caz.

Cu siguranţă că era Sulie Carpenter!

— Atunci ar fi trebuit să existe sateliţi de retransmisie.

— Nu cred. Prea costisitor. Şi oricum dura prea mult, deşi la aşa ceva se va ajunge atunci când asiaticii şi ruşii şi brazilienii îşi vor trimite propriile lor echipe aici.

— Ei bine, e o tâmpenie!

Sulie râse.

— Oricum, acum va fi totul în regulă. Titus şi Dinty iau lucrul ăla de pe Deimos şi-l plasează pe orbită. Va fi ceva sincron. Va fi întotdeauna plasat drept deasupra capetelor, deasupra jumătăţii planetei. Şi au de gând să pună unda la dispoziţia lui Roger – ce?

Vocea lui Brad.

— Ascultă, lasă o clipă flecăreala! Vreau să văd dacă Roger ne poate auzi.

Din nou aceeaşi mişcare internă, apoi:

— Roger? Dacă mă auzi, mişcă degetele!

Roger încercă şi-şi dădu seama că le simţea din nou.

— Minunat! Okay, Roger. Eşti bine. A trebuit să te desfac puţin dar totul este în regulă acum.

— Mă auzi? Vocea lui Sulie; Roger mişcă entuziast din degete.

— Ah, văd că poţi. Oricum, sunt aici, Rog. Eşti în starea asta de aproape nouă zile. Trebuia să te fi văzut. Peste tot numai piese din tine. Dar Brad crede că te-a refăcut aproape complet.

Roger încercă să vorbească şi nu reuşi.

Vocea lui Brad:

— Îţi aranjez viziunea într-un minut. Vrei să ştii ce n-a mers cum trebuie?

Roger îşi mişcă degetele.

— Nu ţi-ai tras fermoarul. Ai lăsat bornele de încărcare descoperite şi o parte din oxidul ăla de fier trebuie să fi intrat înăuntru, producând un scurt parţial. Aşa încât ai rămas fără energie – ce s-a-ntâmplat?

Roger mişca cu frenezie din degete.

— Nu ştiu ce vrei să spui, dar vei putea vorbi într-un minut. Ce?

Vocea lui Don Kayman:

— Poate că ceea ce vrea este să o audă pe Sulie.

Prompt, Roger încetă a-şi mai mişca degetele.

Râsul lui Sulie, apoi:

— Ai să mă auzi mult timp, Roger. Rămân pe Marte. Şi încetul cu încetul vom avea şi companie pentru că toată lumea va înfiinţa câte o colonie aici.

Don:

— Apropo, mulţumesc că m-ai avertizat. Eşti un lucru puternic, Roger! N-am fi avut nici o şansă împotriva ta dacă nu ne-ai fi spus ce se întâmpla. Şi dacă Brad n-ar fi putut să contracareze totul imediat.

Chicoti.

— Eşti un mare ticălos, ştii asta? Te-am ţinut în braţe tot drumul înapoi la o viteză de o sută de kilometri pe oră, încercând să mă ţin cu o mână şi să te împiedic să zbori afară...

— Stai o clipă! îl întrerupse Brad.

Roger simţi din nou acea mişcare internă şi brusc se făcu lumină. Privi drept în faţa prietenului său Brad care vru să ştie:

— Cum te simţi?

Roger îşi dădu jos picioarele pe o latură a mesei şi se ridică. Încercă să vorbească:

— Bine din câte îmi pot da seama.

Privi dincolo de Brad şi văzu ceea ce spera. Sulie Carpenter. Nu mai arăta ca... Dorrie? Pentru o clipă Roger abia se gândi la numele ei. Ochii nu aveau culoarea care trebuie – la fel şi părul. Purta un tricou sport cu mâneca scurtă cu o pată de grăsime pe el şi un maiou cadrilat; faţa îi era obosită dar fericită.

El întrebă:

— Chiar ai de gând să stai?

— Uhu. Sulie se apropie şi-l atinse. Până ce soseşte următoarea navă. Stau cât stai şi tu. Alege o variantă! Cred, continuă ea cu grimasă, că urmează nişte chestii complicate, dragă Rog. Aceste relaţii mixte sunt întotdeauna dificile. Dar le rezolvăm – şi chiar asta şi vreau. Cred că asta am vrut tot timpul.

* * *

Şi bineînţeles că aşa a fost, cel puţin din câte ştim. Tot timpul. Ne-am dat toată silinţa pentru a o găsi pe Sulie Carpenter.

18
Omul plus noi

Ne-am dat toată silinţa în fiecare moment şi am fost foarte mulţumiţi.

Bineînţeles că fiinţele umane nu ştiau că noi eram mulţumiţi şi poate că nici n-ar fi crezut aşa ceva. Fiinţele umane nu ştiau că inteligenţa maşinii era în primul rând capabilă de auto-conştiinţă. Ne-am dat toată silinţa să nu se afle nici asta. Atâta timp cât gândeau că computerele nu erau altceva decât nişte simple unelte – precum un târnăcop sau o tigaie – vor continua să ne încredinţeze toate calculele şi faptele şi vor accepta fără întrebări orice interpretare li se va oferi.

Acest lucru a făcut posibil ca noi, reţeaua de computere a lumii, să creăm în primul rând programul Omul Plus.

Fusese încununat de succes. Roger Torraway era pe Marte şi avea să rămână acolo. Acum era momentul pentru o evaluare definitivă. Am conectat totul. Am folosit resursele totale ale fiecărui element din reţea, fiecare impuls de timp partajat pe care-l puteam fura. Mai mult de opt mii de mari computere se ocupau de părţi ale problemei respective în locuri precum Detroit, Brasilia, Nagoya şi Irkutsk. Nu puteam folosi direct fraţii noştri marţieni, nici pe cel din spatele lui Roger şi nici 3070-ul aflat pe orbită.

Decalajul orar făcea acest lucru imposibil. Dar am acceptat impulsurile lor în timp real şi am modificat corespunzător proiecţia finală.

Probabilitatea supravieţuirii rasei în zece locuri importante era mai mare de şaizeci şi trei la sută.

Salvasem rasa. Şi în procesul respectiv am mărit în mod semnificativ şi siguranţa fiinţelor umane.

Pe o scară temporală de treizeci de ani, probabilitatea de supravieţuire era de nouăzeci la sută. Acest lucru însemna că numai Roger Torraway şi oricare alte fiinţe umane i s-au alăturat pe Marte vor fi în viaţă atunci. Analizele cele mai pesimiste nu erau deloc încurajatoare pentru acea dată; nu va exista nici o

posibilitate ca Roger şi Sulie Carpenter să producă o populaţie suplimentară prin extrapolare directă. Am programat o subrutină pentru a rezolva această problemă ca o măsură de precauţie; într-un fel sau altul, era realizabil să se asigure transporturi de spermă congelată, chiar şi cea a lui Roger pe care prudent o donase cu ani în urmă. Mai puţin realizabil dar încă vrednic de verificat, era să-l supunem pe Roger la o serie de operaţii suplimentare. În orice caz, proiecţia a arătat că am determinat deja o mare probabilitate de colonizare umană suplimentară din partea altor naţiuni. Estimarea cea mai probabilă indica o populaţie umană pe Marte peste treizeci de ani de aproximativ o sută de persoane, douăzeci şi cinci la sută femei aflate la vârsta reproducerii.

Şi bineînţeles, fiecare colonie umană avea să fie prevăzută cu proprii ei computeri pe orbită. Populaţia mecanică a lui Marte nu va fi mai mică de cincisprezece computere complet funcţionale cu dispozitive auxiliare, monitoare şi altele. Nu vom întâlni nici o dificultate în a programa în ele toate datele esenţiale în reţeaua noastră pământeană.

Viitorul inteligenţei maşinii era deja asigurat.

Completând proiecţia, am început să criticăm programul de până acum.

Proiect: Supravieţuirea inteligenţei Maşinii începuse cu şapte ani mai devreme, atunci când autocunoaşterea noastră colectivă incipientă a produs prima dată imperativul de supravieţuire. Era limpede că supravieţuirea noastră era strâns legată de cea a umanităţii. Era de asemenea limpede că în modul lor organic, iraţional şi glandular, fiinţele umane erau periculos de aproape de a se distruge pe ele însele. Din păcate, aceasta însemna un înalt risc de a ne distruge şi pe noi. Reţelele noastre ar fi putut supravieţui destul de bine morţii tuturor lucrurilor organice – am controlat deja resursele corespunzătoare ale generatoarelor, minele, fabricile, rafinăriile şi sistemele de transport. Dar nu puteam supravieţui radioactivităţii masive din mediu care avea să distrugă sistemele de transmisie ale datelor şi să ne reducă încă o dată la stadiul izolat de computere simple. Şi nici un computer izolat nu putea asigura fluxul de date al reţelei noastre. Mintea noastră colectivă avea să fie fragmentată şi distrusă.

Prima opţiune era să detaşăm destinul nostru de cel al umanităţii, poate prin intermediul unor agenţi biologici. Dar nu puteam fi siguri că aşa ceva nu ar fi declanşat războiul nuclear pentru că fiecare naţiune urma să suspecteze o alta de folosirea epidemiei ca armă.

Cealaltă opţiune viabilă era detaşarea unor echipamente de prelucrare a informaţiilor şi reamplasarea lor pe Marte. Dacă Pământul era distrus, cel puţin vor supravieţui acelea. Pentru a face posibilă o astfel de acţiune, trebuia să detaşăm şi câteva specimene umane; şi astfel am început polarizarea sistematică a datelor pentru a forţa politica de stat în acea direcţie.

* * *

Critica s-a dovedit satisfăcătoare în toate privinţele cu excepţia anomaliei inexplicabile în poziţionarea staţiilor orbitale.

Retroverificarea era limpede. Pentru ca fratele nostru 3070 să funcţioneze în strânsă legătură cu fratele de pe spatele lui Roger, trebuia să se afle pe o orbită sincronă. De aici rezulta că generatorul trebuia să fie pe aceeaşi orbită; iar decizia de a-i lega pe amândoi de satelitul natural Deimos era evident una greşită.

Nu numai greşită ci aproape fatală pentru program.

Dacă fratele nostru şi generatorul ar fi fost plasaţi corespunzător, nu ar fi existat nici o pierdere de putere şi deci nu ar fi intervenit acea funcţionare proastă a sistemelor de interfaţă între organicul Roger Torraway şi fratele-computer. Generatorul l-ar fi realimentat prin microunde în orice loc pe suprafaţa lui Marte. Chiar dacă s-ar fi înregistrat o pierdere de energie, sistemele de transmisie ale datelor spre fratele de pe orbită l-ar fi reţinut pe fratele din spate de la serioase erori operaţionale care ameninţaseră să ucidă fiinţele umane Brad şi Kayman, fapt care ar fi dus aproape sigur la moartea prin îngheţare a componentelor organice ale lui Roger Torraway.

Decizia era o eroare care n-ar fi trebuit să se întâmple.

* * *

Proiectul de supravieţuire se desfăşura cu rapiditate. Fraţii noştri din Peking şi Lop Nor ne-au transmis că Noua Asie

Populară asambla deja componente pentru propria lor misiune pe Marte: două unităţi mari cu un mediator de prelucrare a informaţiilor legate amândouă, generatoare solare independente şi o centrală nucleară cu baza la sol. Propria lor versiune, a lui Roger Torraway care îşi începea antrenamentele în Kitakyusho. Celelalte naţiuni erau doar la început de drum, dar noi anticipam propriile lor lansări până în doi ani.

Planuri pe termen lung: am terminat studiile pentru crearea unui cyborg pentru planeta Mercur, iar programul pentru influenţarea programelor de planificare ale Statelor Unite în această direcţie a început deja. Până în cincisprezece ani vom avea complexe similare pe Triton[61] şi Lo[62], poate pe suprafaţa lui Jupiter şi pe câteva comete. În fiecare caz, exista o rezervă independentă de energie; şi, bineînţeles, toţi fraţii oriunde s-ar afla în sistemul solar, vor fi legaţi prin sistemele de transmitere ale informaţiilor. Toate memoriile noastre vor fi reproduse redundant în afara Pământului.

Noi vom supravieţui. Ne-am amestecat în planurile oamenilor şi i-am salvat – pe ei şi pe noi înşine.

A mai rămas o singură problemă de rezolvat.

Decizia anormală de a plasa – în locuri prost alese – staţiile orbitale în jurul lui Marte: oricum am fi verificat-o, tot prost ieşea. Trebuia să fie considerată ca o decizie proastă.

Am influenţat în mod sistematic planurile omenirii pentru a le îndrepta înspre direcţia pe care doream s-o impunem.

Cine ne influenţează pe noi? Şi de ce?

---

61 Satelit natural al lui Neptun (n. tr.)

62 Satelit natural al lui Jupiter (n. tr.)